

80 LET OSNOVNA ŠOLA

DR. VITA KRAIGHERJA

LJUBLJANA

OSEMDESET LET OSNOVNE ŠOLE DR. VITA KRAIGHERJA

Osemdeset let Osnovne šole dr. Vita Kraigherja

Zbornik prispevkov ob 80-letnici šole

Uredila

Katja Zamuda

Uredniški odbor

Lucija Blažič, Ljubo Brezočnik, Maja Grošičar, Milan Hrastar, Darja Progar, Marjana Trstenjak Kuklec, Klara Vester

Jezikovni pregled

Renata Urbancl, Elizabeta Vovko, Katja Zamuda

Likovna oprema

Marjana Trstenjak Kuklec

Ovitek

Tia Udovčič, 3. razred, Žan Ninič Čeak, 7. razred, Gašper Koman, 7. razred

Izdala in založila

Osnovna šola dr. Vita Kraigherja

Oblikovanje in računalniški prelom

Janez Henigman

Tisk

Hegras, grafične storitve, Janez Henigman s. p.

Naklada

700 izvodov

Brezplačna publikacija
Ljubljana 2017

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

373.3(497.4 Ljubljana)(091)(082)

OSNOVNA šola dr. Vita Kraigherja (Ljubljana)

Osemdeset let Osnovne šole dr. Vita Kraigherja : zbornik prispevkov ob 80-letnici šole / [uredila
Katja Zamuda]. - Ljubljana : Osnovna šola dr. Vita Kraigherja, 2017

ISBN 978-961-285-743-1

1. Zamuda, Katja, 1984-
290482432

Osemdeset let, skoraj stoletje, zgodovinska dekada, ki pa se v neskončni minljivosti časa slika le kot zrnca na prostranem žitnem polju. V okviru bogate zgodovine je to morda malo, a z naše perspektive in spektra minljivosti življenja je to neverjetno obdobje.

Osnovna šola dr. Vita Kraigherja v letošnjem šolskem letu praznuje častitljivo osemdesetletnico uspešnega delovanja, saj se je pouk na njej začel daljnega 12. oktobra 1936.

Šolo so skozi desetletja zaznamovali predvsem ljudje in njihovi medsebojni odnosi – odnosi med učitelji ter odnosi, ki so jih med seboj tkali učitelji in učenci. Uspehi na mnogih področjih so zato vsako naslednjo generacijo učencev in učiteljev gnali naprej, jih zavezovali k doseganju novih, še neosvojenih ciljev. V osemdesetih letih so se tako predstavljali mejniki dosegljivega, želenega.

Če želimo pogledati globlje, lahko uzremo nešteto skritih zgodb, ki govorijo o prizadevanjih, ki so to šolo ohranjala in razvijala. Šola ni učila le za ocene, ampak je predvsem vzgajala in mlade rodove pripravljala na življenje, ki jih je čakalo »tam zunaj«, izven osnovnošolskih zidov. Nekateri so izbrali vidnejšo pot in zaznamovali slovenski javni prostor – kulturni, zabavni, znanstveni, politični, gospodarski – drugi pa, morda ne toliko javno izpostavljeni, a zato nič manj uspešno, še dan danes prispevajo k razvoju dežele. Na to smo ponosni!

Verjamem, da bo šola uspešna tudi v prihodnje, saj črpa navdih iz sedaj že osemdesetletne tradicije, hkrati pa se povezuje v novih, svežih idejah in sledi izzivom, ki se vedno znova rišejo na obzorju.

Ob jubileju, ki ga praznujemo, je prav, da se za trenutek zaustavimo in se s ponosom ozremo na skupno prehojeno pot. Za nami je osemdeset let, stotine učiteljev, devetinsedemdeset generacij, ki so že zaključile šolanje, in ena, ki je tik pred odprtimi vrati, ki odstirajo pot v nove, neznane, a dražee intelektualne izkušnje.

Ob častitljivem jubileju čestitam vsem učiteljem, ki so in še poučujejo na šoli, in vsem, ki so v teh osemdesetih letih kakor koli pripomogli k rasti in napredku šole. Naj bo visok jubilej tudi povabilo prihodnjim generacijam učiteljev ter učenk in učencev, da postanejo še uspešnejši in s tem del bogate tradicije svojih predhodnikov.

Ljubo Brezočnik, ravnatelj OŠ dr. Vita Kraigherja

Sem častitljiva stara gospa, danes mi je že 80 let.

In že 80 let vsako leto pod moje okrilje prihaja nova generacija malih radovednih otrok, polnih smeha in veselih anekdot.

Po osmih, zdaj devetih letih ta generacija v učene mladostnike dozori in me zapusti, da se na pot odraslosti spusti. Takrat žalujemo vsi, ki skrbeli smo, da mladostniki uspešni bi bili. Meni pa že 80 let se vsako leto ob njih odhodu oko zarosi.

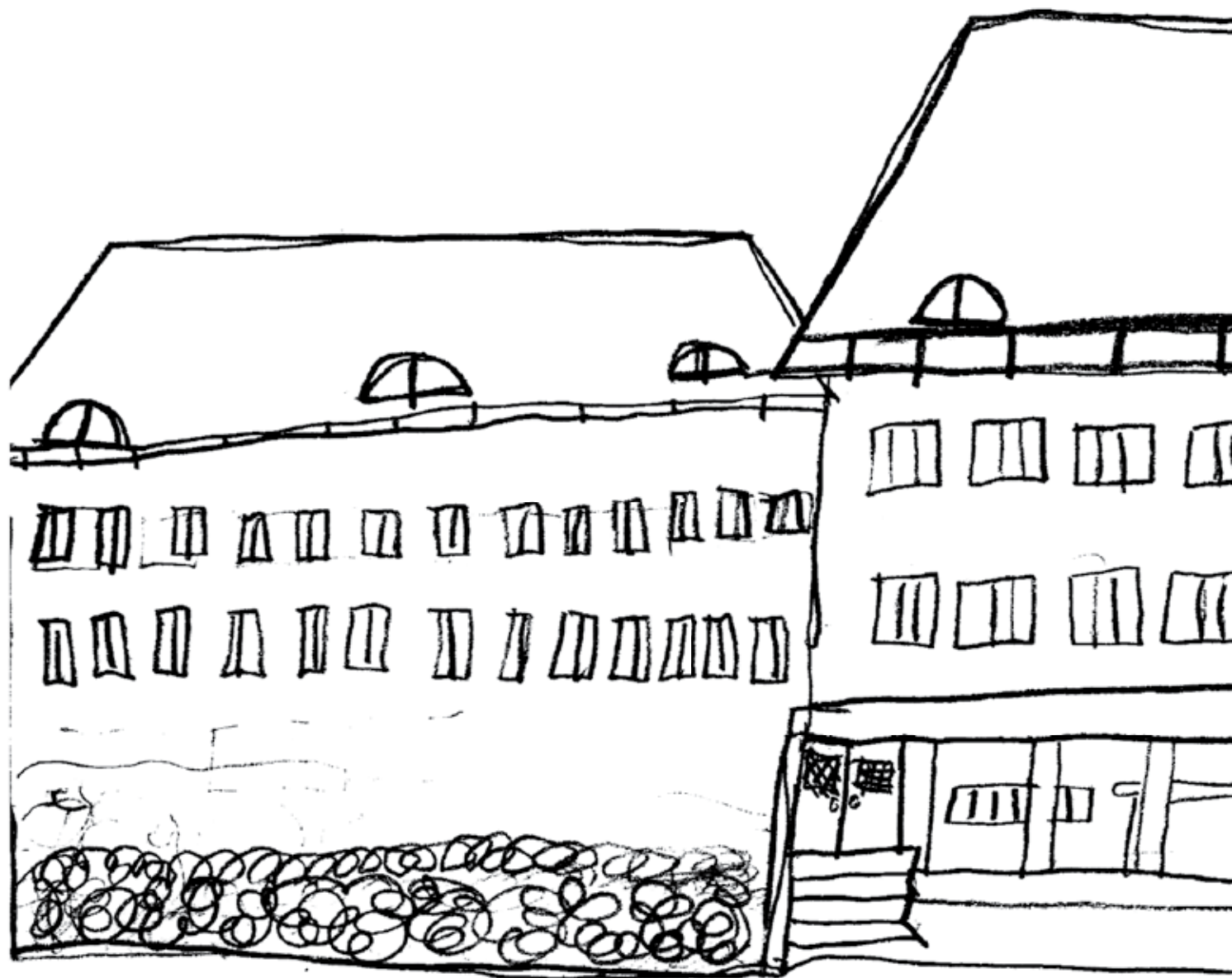
Vendar danes praznujmo vsi, ki z mano ste od začetka bili, in tisti, ki z mano ste še zdaj vse dni.

V mesecu aprilu skupaj nazdravili smo vsi: bivši, sedanji učenci in učitelji ter drugi delavci, ki skupaj gradili to zgodovino uspešno smo vse dni, od 11. oktobra 1936 pa vse do današnjih dni.

Za trenutek pa me kdaj v mislih imejte in se veselo nasmejte ob spominih na najlepše dni, ki skupaj učitelji, učenci in delavci šole doživeli ste jih z mano vi.

Vaša šola

Darja Progar, pomočnica ravnatelja

KRONOLOŠKI PREGLED DELOVANJA ŠOLE V ZADNJIH 20 LETIH

1997–2017

IZ ZGODOVINE ŠOLE

RAZVOJ ŠOLE SKOZI OČI RAVNATELJA

Želja po boljši prihodnosti

Uvedba devetletne osnovne šole

70. obletnica šole

Prihod Britanske mednarodne šole v Ljubljani v naše šolske prostore

Projekt prenove šolske kuhinje in jedilnice

Utrinki iz šolske kronike

IZ ZGODOVINE ŠOLE

- 1930 Ljubljanski občinski svet sklene v opuščeni mestni gramoznici zgraditi osnovno šolo za Bežigradom.
- 1934 Načrt za gradnjo šole naredi inženir Vlado Mušič. Aprila se gradnja prične, ovirajo jo stavke, mraz in pomanjkanje denarja. Takratni župan priskrbi kredit in gradnja je končana leta 1936.
- 1936 11. oktobra poteka slovesna otvoritev, šolo pa so v takratni Kraljevini Jugoslaviji poimenovali po viteškem kralju Aleksandru I. Zedinitelju.
12. oktobra se v šolski zgradbi prične pouk.
- 1941–1945 V času 2. svetovne vojne šolo zasedejo vojaške enote, zaradi česar je pouk zelo okrnjen in nam enjen samo izbranim učencem.
- 1945 V času po 2. svetovni vojni šola doživi nagel razvoj – število učencev narašča, pouk se po desetih letih delovanja razširi na dve izmeni; v šoli so tudi oddelki gimnazije.
- 1958 Šola se razdeli v dve popolni osemletki, ki se leta 1963 ponovno združita.
- 1960 27. aprila šolo poimenujejo po narodnem heroju, dr. Vitu Kraigherju, čigar ime nosi še danes.
- 1975 V šoli se uvede program celodnevne osnovne šole.
- 1985 Na šoli se pričnejo izvajati obnovitvena dela na obeh krilnih traktih, ki so končana v letu 1987. Zmanjka pa denarja za celotno prenovilo zgradbe.
- 1989 Šola na razredni stopnji ponovno preide na poldnevni pouk s podaljšanim bivanjem in jutranjim varstvom.
- 1998 Izvede se menjava celotne strehe šolske zgradbe.
- 2000 Po zagotovitvi sredstev v proračunu Mestne občine Ljubljana se prične sanacija osrednjega dela šolske zgradbe in telovadnice, kateri 8. decembra sledi zaključna slovesna otvoritev prenovljenih prostorov.
- 2002 S prvimi razredi se šola postopoma vključi v projekt uvedbe devetletne osnovne šole in ga v šolskem letu 2006/2007 tudi uspešno zaključi.
- 2008–2014 Izvedejo se nekatera delna obnovitvena dela in ureditev šolske okolice. V tem času v sodelovanju z Mestno občino Ljubljana v šolskih prostorih gostuje Britanska mednarodna šola.
- 2014 Junija se pričnejo izvajati obnovitvena dela v šolski kuhinji in jedilnici, ki so zaključena decembra istega leta.

RAZVOJ ŠOLE SKOZI OČI RAVNATELJA

Osnovna šola dr. Vita Kraigherja je ena izmed najstarejših osnovnih šol v Mestni občini Ljubljana. Ker je bila na ožjem območju Bežigrada edina šola, je bilo leta 1960 na njej vpisanih več kot 700 otrok, pouk pa se je izvajal v dveh izmenah. Do leta 1980 je bilo na tem območju Bežigrada zgrajenih kar nekaj novih šol, tako da sta se vpis otrok in pouk na naši šoli stabilizirala.

ŽELJA PO BOLJŠI PRIHODNOSTI

60-letna zgodovina naše šole je zelo dobro opisana v publikaciji »60-letna zgodovina Osnovne šole dr. Vita

Kraigherja«, ki smo jo izdali ob obletnici v letu 1997. Takrat smo si zaželeli boljšo prihodnost. Nujno potrebna sanacija srednjega dela šolske zgradbe in telovadnice je bil eden izmed prvih ciljev in želja. Zaradi dotrajanosti omenjenih prostorov je bilo potrebno delovanje šole prilagoditi obstoječim pogojem.

Pričele so se aktivnosti za obnovo, ki so bile redno dokumentirane tudi v dnevnem časopisju ...

V časniku Dnevnik so 19. novembra 1996 poročali o premajhni telovadnici in prizadevanjih za čim prejšnjo sanacijo.

Na OŠ dr. Vita Kraigherja si želijo nadaljevanja obnove, ki je pred leti obstala

Rekreacija na nekaj metrih

Premajhna telovadnica, nad njo slaba streha in dotrajana okna so poglavitne težave

Ljubljana, 19. – Osnovna šola dr. Vita Kraigherja za Bežigradom, obiskuje jo 580 učencev, se ubada s številnimi težavami, največja pa je pomanjkanje oziroma neustreznost telovadnih prostorov. Šola lahko realizira le eno tretjino učnega obsega športne vzgoje, pri čemer so prostori neustrezni tudi v sanitarnem pogledu. Poleg tega je v zelo slabem stanju tudi streha nad telovadnico, v zahodnem delu šole so kritična okna, zaradi česar je postala sicer svetla učilnica neuporabna, z vidika varnosti pa je problematična tudi stara instalacija (še posebej elektroinstalacija).

LJUBLJANA

Na OŠ dr. Vita Kraigherja si želijo nadaljevanja obnove, ki je pred leti obstala

Rekreacija na nekaj metrih

Premajhna telovadnica, nad njo slaba streha in dotrajana okna so poglavitne težave

LJUBLJANA, 19. – Osnovna šola dr. Vita Kraigherja za Bežigradom, obiskuje jo 580 učencev, se ubada s številnimi težavami, največja pa je pomanjkanje oziroma neustreznost telovadnih prostorov. Šola lahko realizira le eno tretjino ukrepa obsega športne vzgoje, pri čemer so prostori neustrezni tudi v sanitarnem pogledu. Poleg tega je v zelo slabem stanju streha nad telovadnico, v zahodnem delu šole so kritična okna, zaradi česar je postala sicer svetla učilnica neuporabna, z vidika varnosti pa je problematična tudi stara instalacija (še posebej elektroinstalacija).

Šola ima izdelano investicijsko tehnično dokumentacijo za funkcionalno in tehnično sanacijo v celoti, vendar pa je bila leta razdeljena v štiri faze. Prva faza obnove je bila izvedena leta 1987, ko so bile prenovljene učilnice v zahodnem in zahodnem traktu, obnova osrednjega dela šole pa je, kdo ve iz kakšnih

razlogov, obstala. V letošnjem letu praznujemo 60-letnico šole, zato je želja nas in staršev, da bi se po desetih letih le našel denar za sanacijo osrednjega dela, vključno s telovadnico, ki je naš največji problem. Učenci namreč nimajo ustreznih prostorov za pouk športne vzgoje, telovadnica je zdaleč premajh-

na in tudi s sanitarnega vidika neprimerna,« je dejal ravnatelj OŠ dr. Vita Kraigherja Ljubo Brezočnik. Pred telovadnico so le ene sanitarije oziroma umivalnica, ki je hkrati tudi garderoba.

Normativ, glede na število učencev, izpolnjujejo, pripadla bi jim ena velika in ena mala telovadnica (kot jih ima večina osnovnih šol), tako pa učenci telovadijo na površini, ki meri v dolžino 15 metrov in 11 metrov v širino in ni primerna niti za igro odbojke. »Težave delno rešujemo s tem, da imamo v najemu telovadnico v KS Stadion, kar pa za razgrete otroke v hladnih dneh seveda ni zdravo,« pravi Ljubo Brezočnik. Ne le telovadnica, tudi streha, ki jo prekriva, je v slabem stanju in če ne bo kmalu sanirana, bo ogrožena stavba in ne nazadnje tudi učenci. Instalacija je zastarela, v razpadajočem stanju so tudi okna v zahodnem delu šole.

V slabih pogojih za delo se nahaja tudi učilnica za fiziko (kljub temu, da bi jim strokovno opremo in instrumente za pouk fizike zavidala marsikatera srednja šola), saj ima le dve okni, prenizke stropne in je brez tekoče vode. Primerna bi bila učilnica v zgornjem nadstropju zahodnega dela, ki je velika in zelo svetla, če ... Če ne bi bila okna tako dotrajana, da predstavljajo nevarnost za učence (onemogočeno je odpiranje in

zračenje...) in je zaradi njih učilnica neuporabna.

»Z vsemi naštetimi težavami so seznanjeni tudi na ljubljanski mestni občini. Letos so našo šolo obiskali trikrat, razmere si je ogledal tudi podžupan. Po zagotovitvi mestne občine Ljubljana smo v načrtu investicij za obdobje 1995/99 na tretjem mestu v nekdanji občini Ljubljana Bežigrad. Pogoji, da se investicija izpelje, pa je, da občina zagotovi 50 odstotkov potrebnih sredstev, šele nato prispeva delež tudi ministrstvo za šolstvo in šport,« je še povedal Ljubo Brezočnik in dodal, da so tudi starši po svojih močeh pripravljene pomagati.

NIVES KERMEJ

Ravnatelj Ljubo Brezočnik pred sanitarijami oziroma umivalnico, ki je hkrati tudi garderoba. (Foto: Jaka Adamič)

»Šola ima izdelano investicijsko-tehnično dokumentacijo za funkcionalno in tehnično sanacijo v celoti, vendar pa je bila leta razdeljena na štiri faze. Prva faza je bila izvedena 1987, ko so bile prenovljene učilnice v vzhodnem in zahodnem traktu, obnova osrednjega dela šole je, kdo ve iz kakšnih razlogov, obstala. V letošnjem letu praznujemo 60-letnico šole, zato je želja nas in staršev, da bi se po desetih letih le našel denar za sanacijo osrednjega dela, vključno s telovadnico, ki je naš največji problem. Učenci namreč nimajo ustreznih prostorov za pouk športne vzgoje, telovadnica je zdaleč premajhna in tudi s sanitarnega vidika neprimerna,« je dejal ravnatelj OŠ dr. Vita Kraigherja Ljubo Brezočnik. Pred telovadnico so le ene sanitarije oziroma umivalnica, ki je hkrati tudi garderoba.

Normativ, glede na število učencev, izpolnjujejo, pripadla bi jim ena velika in ena mala telovadnica (kot jih ima večina osnovnih šol), tako pa učenci telovadijo na površini, ki meri v dolžino 15 metrov in 11 metrov v širino in ni primerna niti za igro odbojke.

»Težave delno rešujemo s tem, da imamo v najemu telovadnico v KS Stadion, kar pa za razgrete otroke v hladnih dneh seveda ni zdravo,« pravi Ljubo Brezočnik. Ne le telovadnica, tudi streha, ki jo prekriva, je v slabem stanju in če ne bo kmalu sanirana, bo ogrožena stavba in ne nazadnje tudi učenci. Instalacija je zastarela, v razpadajočem stanju so tudi okna v zahodnem delu šole.

V slabih pogojih za delo se nahaja tudi učilnica za fiziko (kljub temu, da bi jim strokovno opremo in instrumente za pouk fizike zavidala marsikatera srednja šola), saj ima le dve okni, prenizke stropne in je brez tekoče vode. Primerna bi bila učilnica v zgornjem nadstropju zahodnega dela, ki je velika in zelo svetla, če ... Če ne bi bila okna tako dotrajana, da predstavljajo nevarnost za učence (onemogočeno je odpiranje in zračenje ...) in je zaradi njih učilnica neuporabna.

»Z vsemi naštetimi težavami so seznanjeni tudi na ljubljanski mestni občini. Letos so našo šolo obiskali trikrat, razmere si je ogledal tudi podžupan. Po zagotovitvi mestne občine Ljubljana smo v načrtu investicij za obdobje 1995/99 na tretjem mestu v nekdanji občini Ljubljana Bežigrad. Pogoji, da se investicija izpelje, pa je, da občina zagotovi 50 odstotkov potrebnih sredstev, šele nato prispeva delež tudi ministrstvo za šolstvo in šport,« je še povedal Ljubo Brezočnik in dodal, da so tudi starši po svojih močeh pripravljene pomagati. NIVES KERMEJ

Besedilo ob fotografiji: Ravnatelj Ljubo Brezočnik pred sanitarijami oziroma umivalnico, ki je hkrati tudi garderoba (Foto: Jaka Adamič)

Petra zgodovina šole

Petra zgodovina šole
Letošnje leto OŠ dr. Vita Kraigherja praznuje 60-letnico, zgrajena je bila leta 1935, pouk pa se je pričel leto kasneje. Nekdaj je bila šola razdeljena na deško in dekliško ljudsko šolo, vrtec in zavetišče, pouk je potekal dvoizmensko, v letu 1964 pa je šola izdelala program rekonstrukcije šolskega posloppja in tako dosegla enoizmenski in kabinetni pouk. Prvotno se je šola imenovala Šola viteškega kralja Aleksandra I. Zedinitelja, nato Državna poskusna ljudska šola v Ljubljani, 27. aprila 1960 pa se je preimenovala v OŠ dr. Vita Kraigherja, katerega ime nosi še danes. Ob tej obletnici bodo vse šolsko leto potekale različne prireditve in raziskovalne naloge pod naslovom »Naših 60 let«, sklenitev pa bo v aprilu prihodnje leto, ko bodo na šoli pripravili dan odprtih vrat in razstavo, ki jo učenci pripravljajo skupaj z učitelji in starši. Zbirajo gradivo, stara spričevala in fotografije, pestro zgodovino šole pa bodo strnili tudi v posebnem glasilu, izdanem ob tej priložnosti.

V temačni učilnici za fiziko se učenci prav gotovo ne počutijo najbolje.

Letošnje leto OŠ dr. Vita Kraigherja praznuje 60-letnico, zgrajena je bila leta 1935, pouk pa se je pričel leto kasneje. Nekdaj je bila šola razdeljena na deško in dekliško ljudsko šolo, vrtec in zavetišče, pouk je potekal dvoizmensko, v letu 1964 pa je šola izdelala program rekonstrukcije šolskega posloppja in tako dosegla enoizmenski in kabinetni pouk. Prvotno se je šola imenovala Šola viteškega kralja Aleksandra I. Zedinitelja, nato Državna poskusna ljudska šola v Ljubljani, 27. aprila 1960 pa se je preimenovala v OŠ dr. Vita Kraigherja, katerega ime nosi še danes. Ob tej obletnici bodo vse šolsko leto potekale različne prireditve in raziskovalne naloge pod naslovom »Naših 60 let«, sklenitev pa bo v aprilu prihodnje leto, ko bodo na šoli pripravili dan odprtih vrat in razstavo, ki jo učenci pripravljajo skupaj z učitelji in starši. Zbirajo gradivo, stara spričevala in fotografije, pestro zgodovino šole pa bodo strnili tudi v posebnem glasilu, izdanem ob tej priložnosti.

14

Besedilo ob fotografiji: V temačni učilnici za fiziko se učenci prav gotovo ne počutijo najbolje.

Prizadevanja so obrodila prve sadove, saj nam je Mestna občina Ljubljana zagotovila sredstva v višini 19.446.764,00 takratnih SIT za prekritje celotnega šolskega ostrešja, vključno s krovsko-kleparskimi deli. Prekrivanje šolske

zgradbe se je zaradi zime brez snega pričelo v januarju 1998 in dela so bila zaključena v spomladanskih mesecih istega leta.

Spomladi leta 1998 v časniku Dnevniku poročajo:

Obnova šole poleti

Telovadijo v dveh učilnicah in bližnjih prostorih ŠD Savlje

Telovadnica OŠ dr. Vita Kraigherja že tri mesece zapečaten

Obnova šole poleti

Telovadijo v dveh učilnicah in bližnjih prostorih ŠD Savlje

LJUBLJANA, 30. – Zdravstvena inšpekcija je po skorajda petletnem opozarjanju pred kratkim zapečatila telovadnico Osnovne šole dr. Vita Kraigherja. Ugotovila je, da telovadnica ne izpolnjuje minimalnih higienskih pogojev, pri čemer so sporne predvsem garderobe. Te so popolnoma neurejene, tako da se morajo učenci preoblačiti kar v umivalnicah. Po tem ukrepu se je končno zganila tudi mestna občina in napovedala, da bo še neobnovljeni del šole skupaj s telovadnico obnovila prihodnje poletje.

Več kot 450 učencev pa bo dotlej pouk telesne vzgoje še naprej obiskovalo v dveh prirejenih učilnicah in približno tristo metrov oddaljenih telovadnicah Športnega društva Savlje. Ravnatelj omenjene šole Ljubo Brezočnik in načelnica oddelka za predšolsko vzgojo, izobraževanje in šport Franca Trobec pa se strinjata, da so selitve otrok predvsem ob slabših vremenskih razmerah precej neprijetne.

Sicer pa je bila obnova stare in dokaj velike šole predvidena že pred petnajstimi leti. A takratna občina Bežigrad je imela denarja dovolj le za obnovo učilnic v levem in desnem krilu, srednji del in telovadnica pa sta morala počakati. »Čeprav nas je zdravstvena inšpekcija na pomanjkljivosti opozarjala že pet let, smo upali, da nam telovadnice le ne bo zaprla. A se je ravno to zgodilo,« je dejal Ljubo Brezo-

Če bo šlo vse po načrtih, bodo učenci OŠ dr. Vita Kraigherja prihodnje leto telovadili v prenovljeni telovadnici. (Foto: Matej Povše)

čnik in dodal, da do sedaj MOL za obnovo njihove telovadnice ni našla denarja, ker naj bi se jim vse naložbe nekoliko »zamaknile«.

Na vprašanje, zakaj MOL kljub opozorilom ni že prej zagotovila denarja za obnovo, je Franca Trobec odgovorila, da je bila obnova včasih v domeni nekdanje občine Bežigrad, kasneje pa MOL telovadnice ni obnovila zaradi pomanjkanja finančnih sredstev. »Ta šola ni bila označena za prednostno, saj ima enoizmenski pouk, v Ljubljani pa imamo še tri šole z enoizmenskim poukom, ki jih moramo nujno razširiti.« Vendar je občina zdaj, ko je telovadnica že res v kritičnem stanju, le našla tristo milijonov tolarjev, dvesto za obnovo srednjega dela, sto pa

za obnovo telovadnice. Sedaj še zbirajo dokumentacijo, z deli pa naj bi pričeli junija prihodnje leto.

»V telovadnici bo treba zamenjati stenske obloge, tla, okna, vse instalacije in popolnoma obnoviti garderobe,« je povedal ravnatelj. V srednjem delu stavbe pa bodo uredili specializirane učilnice za fiziko, biologijo, računalništvo, glasbo in podobno. Tam bodo tudi vsi upravni prostori, tajništvo, računovodstvo, zbornica in knjižnica. V bližini šole naj bi Športna zveza Ljubljana v nekaj letih zgradila športno dvorano, ki bo pod soto-rom in jo bo lahko, po besedah ravnatelja, uporabljala tudi njihova osnovna šola.

MAJA ČEPIN

Ljubljana, 30. – Zdravstvena inšpekcija je po skorajda petletnem opozarjanju pred kratkim zapečatila telovadnico Osnovne šole dr. Vita Kraigherja. Ugotovila je, da telovadnica ne izpolnjuje minimalnih higienskih pogojev, pri čemer so sporne predvsem garderobe. Te so popolnoma neurejene, tako da se morajo učenci preoblačiti kar v umivalnicah. Po tem ukrepu se je končno zganila tudi mestna občina in napovedala, da bo še neobnovljeni del šole skupaj s telovadnico obnovila prihodnje poletje.

Več kot 450 učencev pa bo dotlej pouk telesne vzgoje še naprej obiskovalo v dveh prirejenih učilnicah in približno tristo metrov oddaljenih telovadnicah Športnega društva Savlje. Ravnatelj omenjene šole Ljubo Brezočnik in načelnica oddelka za predšolsko vzgojo, izobraževanje in šport Franca Trobec pa se strinjata, da so selitve otrok predvsem ob slabših vremenskih razmerah precej neprijetne.

Sicer pa je bila obnova stare in dokaj velike šole predvidena že pred petnajstimi leti. A takratna občina Bežigrad je imela denarja dovolj le za obnovo učilnic v levem in desnem krilu,

srednji del in telovadnica pa sta morala počakati. »Čeprav nas je zdravstvena inšpekcija na pomanjkljivosti opozarjala že pet let, smo upali da nam telovadnice le ne bo zaprla. A se je ravno to zgodilo,« je dejal Ljubo Brezočnik in dodal, da do sedaj MOL za obnovo njihove telovadnice ni našla denarja, ker naj bi se jim vse naložbe nekoliko »zamaknile«.

Na vprašanje, zakaj MOL kljub opozorilom ni že prej zagotovila denarja za obnovo, je Franca Trobec odgovorila, da je bila obnova včasih v domeni nekdanje občine Bežigrad, kasneje pa MOL telovadnice ni obnovila zaradi pomanjkanja finančnih sredstev. »Ta šola ni bila označena za prednostno, saj ima enoizmenski pouk, v Ljubljani pa imamo še tri šole z enoizmenskim poukom, ki jih moramo nujno razširiti.« Vendar je občina zdaj, ko je telovadnica že res v kritičnem stanju, le našla tristo milijonov tolarjev, dvesto za obnovo srednjega dela, sto pa za obnovo telovadnice. Sedaj še zbirajo dokumentacijo, z deli pa naj bi pričeli junija prihodnje leto.

»V telovadnici bo treba zamenjati stenske obloge, tla, okna, vse inštalacije in popolnoma obnoviti garderobe,« je povedal ravnatelj. V srednjem delu stavbe pa bodo uredili specializirane učilnice za fiziko, biologijo, računalništvo, glasbo in podobno. Tam bodo tudi vsi upravni prostori, tajništvo, računovodstvo, zbornica in knjižnica. V bližini šole naj bi Športna zveza Ljubljana v nekaj letih zgradila športno dvorano in jo bo lahko, po besedah ravnatelja, uporabljala tudi njihova osnovna šola.

MAJA ČEPIN

16

V letu 1998 so se pričele tudi intenzivne priprave za že omenjeno sanacijo srednjega dela šolske zgradbe in telovadnice. Ustanovili smo iniciativni odbor, z nalogo oceniti obstoječe stanje in pripraviti sanacijski načrt. Da bi nam Mestna občina Ljubljana zagotovila potrebna sredstva, je iniciativni odbor obiskal takratno županijo Mestne občine, gospo Viktorijo Potočnik, ki nam je prisluhnila in obljubila zagotovitev sredstev v proračunu občine. To se je tudi zgodilo. Konec leta 1999 so bili načrti prenove pripravljeni in prejeli smo obvestilo o začetku obnove v mesecu juniju 2000. Pripravili smo vse potrebno, da smo šolsko leto 1999/2000 končali nekaj dni pred uradnim zaključkom šolskega leta. Pridobili smo si potrebna soglasja Ministrstva za šolstvo in zadnji teden pouka organizirali dneve s posebnimi vsebinami, kot so kulturni, športni in naravoslovni dnevi. V jesenskih mesecih šolskega leta 2000/2001 pa smo odpadle dneve pouka realizirali ob sobotah.

Rušitvena dela in priprave na obnovo so se v šolski zgradbi pričela takoj po izpraznitvi. 15. junija smo ostali brez polovice učilnic, telovadnice in šolskih upravnih prostorov. Učenci in učitelji so odšli na zaslužene počitnice, uprava šole pa se je preselila na nadomestno lokacijo v prizidek šole in nadaljevala delo. Potrebna je bila dnevna komunikacija in koordinacija del, ki so se izvajala v šoli. V poletnih mesecih se je naredilo resnično veliko, vendar pa nam kljub naporom ni uspelo obnoviti vsega načrtovanega do 31. avgusta 2000. Učitelji in učenci so se lahko preselili v obnovljene učilnice in kabinete, nedokončani pa sta ostali obe telovadnici. V mesecu decembru 2000 so bila končana dela še v obeh telovadnicah. Tudi to je bilo obelodanjeno v medijih, natančneje v časniku Delo. Otvoritvena slovesnost obnovljenih prostorov je bila 8. decembra 2000 v veliki telovadnici, kjer je ravnatelj ponosno nagovoril vse prisotne ... Istega dne so v časniku Delo poročali ...

Spoštovani gostje, starši naših otrok, sodelavke in sodelavci, dragi učenci, lepo pozdravljeni na našem skupnem prazničnem večeru. 8. december 2000 bo zapisan v šolski kroniki z zlatimi črkami. Želje so uresničene, sanacija srednjega dela šolske zgradbe in telovadnice je končana.

Danes vam bomo z velikim veseljem pokazali prenovljene prostore: učilnice za glasbo, geografijo, izbirne predmete, fiziko, računalništvo, gospodinjstvo, naravoslovje, kemijo in biologijo, 12 kabinetov za učitelje, ko so primerni tudi za delo z manjšimi skupinami in individualno delo.

V srednjem delu šolske zgradbe so povsem prenovljeni upravni prostori ter knjižnica. Pomembna pridobitev je prostor, v katerem se nahajamo, to je prenovljena velika telovadnica. Na mestu porušenega srednjega neizkoriščenega stopnišča smo lahko zgradili malo telovadnico, 4 garderobne prostore s sanitarijami za učence, kabinet za učitelje športne vzgoje ter dva posebna prostora za športne rekvizite. Za učenke in učence opremljamo tudi nov prostor, to je TRIM kabinet.

Posebej zadovoljen sem, da smo uspeli povsem obnoviti centralno napeljavo v celotni zgradbi šole. V prejšnjem odlagališču za premog smo zgradili sodobno opremljeno toplotno postajo. V južnem delu šolske zgradbe in v telovadnici so zamenjana vsa okna in na njih montirana senčila. Tudi fasada je prebarvana in delno preurejena okolica za šolsko zgradbo. Sanirali smo zelo zastarele kanalizacijske vode in obnovili črpališče.

Spoštovani! Končan je velik projekt, ki ga danes obeležujemo s proslavo in uradno otvoritvijo.

Dovolite mi, da se sedaj posebej zahvalim posameznikom, ki so nam uspeh omogočili:

- 1 spoštovani gospe Viktoriji Potočnik, županji mesta Ljubljana,
- 2 gospe Francki Trobec, načelnici oddelka za šolsko in predšolsko vzgojo pri Mestni občini Ljubljana,
- 3 gospe dr. Metki Tekavčič, mestni svetnici in članici našega Sveta šole,
- 4 gospodu Marku Vebru, zahvala za strokovno pomoč in razumevanje za sprotne težave, ki smo jih imeli,
- 5 gospodu Savu Fratniku, generalnemu direktorju Lesnine, ki je uspešno izpeljala celotno sanacijo in opremljanje,
- 6 gospodu Borutu Marinšku, vodji gradbišča in celotnega projekta, za korektno sodelovanje in dobro opravljeno delo,
- 7 gospodu Slavku Udovču, za strokoven in korekten nadzor nad gradnjo,
- 8 gospodu Torkarju za primerno izdelan projekt.

Hvala vsem mojim sodelavkam in sodelavcem, ki so kljub težjim pogojem uspešno opravljali pedagoško delo in ostale dejavnosti šole. Hvala tudi vsem staršem naših otrok, ki ste nas podpirali in nam pomagali po svojih močeh.

Ob koncu bi se rad zahvalil še predsednici Sveta šole, gospe Angelini Pirc, in predsedniku Sveta staršev, gospodu Gorazdu Opaškarju, za vso podporo in pomoč.

Nove učilnice namesto stopnišča

Obnova osrednjega dela šole in telovadnice je stala občino 385 milijonov tolarjev

Ljubljana – Danes ob 18. uri bodo uradno odprli prenovljene prostore na OŠ dr. Vita Kraigherja, kar je bila ena največjih letošnjih naložb mestne občine Ljubljana v osnovne šole. Ravnatelj Ljubo Brezočnik je zadovoljen, ker je končno prenovljen še osrednji del šole, ker imajo prepotrebno telovadnico in ker bo pouk spet potekel brez težav zaradi pomanjkanja prostora.

Prenovljena OŠ dr. Vita Kraigherja

Nove učilnice namesto stopnišča

Obnova osrednjega dela šole in telovadnice je stala občino 385 milijonov tolarjev

Ljubljana – Danes ob 18. uri bodo uradno odprli prenovljene prostore na OŠ dr. Vita Kraigherja, kar je bila ena največjih letošnjih naložb mestne občine Ljubljana v osnovne šole. Ravnatelj Ljubo Brezočnik je zadovoljen, ker je končno prenovljen še osrednji del šole, ker imajo prepotrebno telovadnico in ker bo pouk spet potekel brez težav zaradi pomanjkanja prostora.

Šolo so začeli obnavljati 20. junija letos, nekaj dni pred koncem pouka, celotna naložba pa je vredna 385 milijonov tolarjev. Večino del so delavci Lesnine končali do začetka pouka, zadnja, predvsem v telovadnici, so opravili še pozneje. Pred 15 leti so prenovili vzhodno in zahodno krilo, zdaj je bil na vrsti srednji del. Pridobili so osem novih učilnic, prostor za knjižnico in trimski kabinet, med drugim s tem, da so odstranili stopnišče, ki ga niso uporabljali. Poleg prenovljene telovadnice

v stari so podrli oder in dobili dodaten prostor – so v nekdanjem skladišču za premog uredili še majhno telovadnico (13 krat 11 metrov). Kljub temu za 406 učencev še vedno ne bo dovolj prostora za telovadbo, zato bodo nekateri imeli telesno vzgojo v bližnjem družbenem domu Stadion ali v Športnem centru Triglav.

Na južni strani šole so zamenjali okna in postavili nova senčila, prebarvali pročelje ter zamenjali toplotno postajo in radiatorje.

Zdenko Matoz

Šolo so začeli obnavljati 20. junija letos, nekaj dni pred koncem pouka, celotna naložba pa je vredna 385 milijonov tolarjev. Večino del so delavci Lesnine končali do začetka pouka, zadnja, predvsem v telovadnici, so opravili še pozneje. Pred 15 leti so prenovili vzhodno in zahodno krilo, zdaj je bil na vrsti srednji del. Pridobili so osem novih učilnic, prostor za knjižnico in trimski kabinet, med drugim s tem, da so odstranili stopnišče, ki ga niso uporabljali. Poleg prenovljene telovadnice – v stari so podrli oder in dobili dodaten prostor – so v nekdanjem skladišču za premog uredili še majhno telovadnico (13 krat 11 metrov). Kljub temu za 406 učencev še vedno ne bo dovolj prostora za telovadbo, zato bodo nekateri imeli telesno vzgojo v bližnjem družbenem domu Stadion ali v Športnem centru Triglav.

Na južni strani šole so zamenjali okna in postavili nova senčila, prebarvali pročelje ter zamenjali toplotno postajo in radiatorje.

Zdenko Matoz

UVEDBA DEVETLETNE OSNOVNE ŠOLE

Po končanih obnovitvenih delih in posegih v šolske prostore smo ob koncu leta 2000 ustvarili pogoje za uvedbo devetletne osnovne šole. Pričele so se intenzivne vsebinske priprave na uvedbo tega pomembnega projekta. Ministrstvo za šolstvo, znanost in šport je v oktobru 2001 objavilo Javni razpis za prosto uvajanje programa devetletne osnovne šole. Naša šola se je prijavila na ta razpis in za šolsko leto 2002/2003 smo bili izbrani v tretji krog uvedbe devetletnega programa za prvi razred osnovne šole. V šolskem letu 2002/2003 smo v prvi razred vpisovali dve generaciji otrok, in sicer sedemletnike za program osemletne osnovne šole in šestletnike v novi program devetletne osnovne šole. V naslednjem šolskem letu pa so učenci petih razredov osemletke prvič prešli na program sedmega razreda nove devetletke. Torej so preskočili šesti razred osemletke. Vse to so bili zelo zahtevni projekti, ki pa smo jih s skupnimi močmi uspešno izpeljali.

V naslednjih šolskih letih se je reforma nadaljevala in v šolskem letu 2006/2007 je bila naša šola že v celoti v programu devetletne osnovne šole.

Sprotno vzdrževanje šolske zgradbe, uvajanje novih tehnologij pri pouku in zagotavljanje kvalitetnega pouka in posledično nadaljnji razvoj naše šole so bili cilji in vizija prihodnosti.

70. OBLETNICA ŠOLE

26. oktobra 2006 smo ob 70-letnici šole pripravili »Odpri dan šole«. Takrat so na šoli potekale različne prireditve, organizirana pa je bila tudi razstava »Sprehod skozi čas«, na kateri smo predstavili tako našo zgodovino kot tudi sedanost.

SPREHOD SKOZI 70 LET

<p>- ljubljanski občinski svet sklene zgraditi šolo za Bežigradom v opuščeni gramoznici</p> <p>1934</p> <p>- po načrtih ing. Vlada Mušiča se aprila prične gradnja šole</p> <p>1935</p> <p>- gradnjo ovirajo stavke, mraz, predvsem pa pomanjkanje denarja</p>	<p>1958</p> <p>- je reformirana osnovna šola in OŠ Bežigrad se razdeli v dve popolni osemletki</p> <p>1960</p>
--	--

<p>-- župan priskrbi kredit</p> <p>1936</p> <p>- 11. oktobra je slovesna otvoritev šole - Šola viteškega kralja Aleksandra Zedinitelja</p> <p>- 12. oktobra se začne pouk</p> <p>1943</p> <p>- šolo zasedejo vojaške enote, zato je pouk zelo okrnjen</p> <p>1945</p> <p>- v šoli, ki jo imenujejo kar OŠ Bežigrad, je tudi gimnazija</p> <p>- pouk se odvija v dveh izmenah</p> <p>- izvedejo le delno prenovo</p>	<p>- 27. aprila šolo preimenujejo v OŠ dr. Vita Kraigherja</p> <p>1963</p> <p>- dve osnovni šoli, ki delujeta v isti zgradbi, julija ponovno združijo v eno</p> <p>1975</p> <p>- uvedejo celodnevno šolo</p> <p>1987</p> <p>- prenovitvena dela</p> <p>2000</p> <p>- zadnja prenovitvena dela</p>
--	--

V letu 2006 nam je s finančno pomočjo Mestne občine Ljubljana uspelo obnoviti zunanjo zaščitno ograjo in v naslednjem letu postaviti več zunanjih igral za učence prvega triletja. V letu 2009 smo zaradi vdora vlage v prostore male šolske telovadnice morali izvesti sanacijo poda. Mestna občina Ljubljana nam je investicijo pokrila z intervencijskimi sredstvi.

PRIHOD BRITANSKE MEDNARODNE ŠOLE V LJUBLJANI V NAŠE ŠOLSKE PROSTORE

V letu 2008 smo v soglasju z Mestno občino Ljubljana odstopili nekaj učilnic Britanski mednarodni šoli v Ljubljani, ki je bila takrat v ustvarjanju in je tako predstavljala prvo šolo v Sloveniji z angleškim učnim programom.. V letu 2008 je Britansko šolo obiskovalo 30 učencev, starih od 3 do 16 let. Večinoma so to bili tuji otroci iz 17 različnih držav in nekaj slovenskih otrok, katerim je prav tako omogočen vpis v to mednarodno šolo. Pri nas so gostovali vse do leta 2014, ko so se zaradi naše in njihove prostorske stiske preselili na drugo

lokacijo. Med drugim so naši učenci kot gostje nastopali na proslavi v Hotelu Union v Ljubljani, in sicer oktobra 2008, ko je bila na obisku britanska kraljica Elizabeta II. Na ta dogodek nas vežejo prijetni spomini.

Britanska kraljica Elizabeta II. na predstavi v Hotelu Union

V soglasju in posredovanju Mestne občine Ljubljana smo v šolskem letu 2014/2015 Osnovni šoli Vide Pregarc iz Ljubljane odstopili tri učilnice za izvedbo pouka v 4. in 5. razredih in souporabo jedilnice. Pri nas so gostovali zaradi obnove njihove matične šolske zgradbe. 1. septembra 2015 je bila njihova šola prenovljena in omenjene učilnice smo ponovno

dobili v uporabo. Tudi z Osnovno šolo Vide Pregarc smo zelo dobro sodelovali pri več skupnih dejavnostih (skupni športni dnevi, prireditve ...).

PROJEKT PRENOVE ŠOLSKE KUHINJE IN JEDILNICE

V letu 2012 smo pričeli s projektom prenove šolske kuhinje in jedilnice. Prizadevanja so bila usmerjena v pridobivanje potrebne dokumentacije in zagotovitev finančnih sredstev. Mestna občina Ljubljana je prepoznala našo stisko in nam zaradi dotrajanosti opreme in prostorov v šolski kuhinji v letu 2014 zagotovila potrebna sredstva. Dokumentacija je bila v letu 2013 pripravljena in julija 2014 se je obnova pričela. Načrtovano je bilo, da se bo sanacija zaključila do avgusta 2014, a se to ni zgodilo. Zalomilo se nam je pri zagotovitvi opreme za kuhinjo in jedilnico. Neizbrani ponudnik na razpisu za omenjeno opremo se je pritožil, kar je pomenilo zastoj pri nadaljnji sanaciji. Postopek je bil voden pri Državni revizijski komisiji, ki je odločila v prid izbranega izvajalca na razpisu. Dela so bila zaradi tega prekinjena in obnova kuhinje ter jedilnice je bila končana decembra 2014. Za učence naše šole smo zato za tri mesece organizirali prehrano, ki so nam jo pripeljali zunanji izvajalci. Učilnico v pritličju naše šole pa smo začasno preuredili v jedilnico. Uradna otvoritev šolske kuhinje in jedilnice pa je bila zaradi že omenjenih zapletov izpeljana šele 22. oktobra 2015.

VABILO

Vabimo vas na svečano otvoritev
obnovljene šolske kuhinje in jedilnice,
ki bo v sredo, 21. 10. 2015, ob 16. uri.

Lepe trenutke bi radi delili z vami,
Zato vas vabimo,
da se nam pridružite.

Učenci in delavci šole

Župan Mestne občine Ljubljana, učenke in ravnatelj so prežali trak

Šolska kuhinja z jedilnico

Tako je v zadnjih dvajsetih letih delovanja razvoj naše šole doživel pomembne spremembe.

UTRINKI IZ ŠOLSKE KRONIKE ZADNIH 20 LET

Dve desetletji sta nedvomno obdobje, ki je tako in drugače pomembno zaznamovalo razvoj šole, da je danes takšna kot je. Vsak uspeh, napredek, prizadevanja, priznanja ... so neprecenljiv del mozaika, ki ga šola izgrajuje skozi leta. Ker bi bilo na tem mestu težko predstaviti prav vse dogodke, ki so v zadnjih dvajsetih letih zaznamovali to šolo, njene učitelje in učence, izpostavljam le nekaj utrinkov v kronološkem zaporedju.

Državni prvaki Slovenije v košarki

V šolskem letu 1997/1998 so bili naši učenci zelo uspešni na športnem področju. Starejši dečki (7. in 8. razred) so v košarki dosegli izjemen uspeh, postali so državni prvaki Slovenije, saj so na finalnem turnirju štirih najuspešnejših ekip v Litiji osvojili prvo mesto. Ekipo naše šole je takrat vodil učitelj športne vzgoje, profesor Janez Ribnikar.

Profesor Janez Ribnikar z državnimi prvaki v košarki

Kolektiv šole v šolskem letu 1999/2000

24

Od leve proti desni stojijo v zadnji vrsti: Alenka Štefančič, Dušana Eržen, Alenka Planinšič Jerman, Nataša Gruden, Bernarda Pachler, Marija Redelonghi, Magda Gantar, Vesna Rozman Klasinc, Aleksandra Rotar, Janja Remšak, Barbara Šešek; stojijo v sredini: Ingrid Keber, Darja Progar, Renata Urbancl, Vera Sladič, Marija Kopmajer, Marija Podgornik, Jana Kozmus Radin, Majda Cirman, Angelina Sučić, Marija Sibila, Polona Bratož Opaškar, Tomo Lastrič; sedijo: Primož Trček, Vedran Tavčar, Metka Berčič, Ljubomir Brezočnik, Milan Hrastar, Silva Kuhar, Avgušтина Zupančič, Milena Pandel

Naši učenci so nastopili na finalnem tekmovanju oddaje »Male sive celice«

V šol. letu 2006/2007 smo na predtekmovanju Male sive celice, ki je bilo organizirano na OŠ Tone Čufar v Ljubljani, sodelovali z dvema ekipama. V prvi ekipi so bili Tina Avbelj,

Jon Škoberne in Aleša Babnik, v drugi ekipi pa Miha Godnič, Matej Opaškar in Jure Zekič. Prav druga ekipa je bila na predtekmovanju zelo uspešna in se je uvrstila na TV oddajo Male sive celice. Udeležili smo se petih oddaj (od januarja do junija 2007) in v tem času prišli do finala, kjer smo izgubili

proti OŠ Brinje iz Grosuplja. Vseeno smo dosegli do sedaj najboljši uspeh šole na tekmovanju Male sive celice. Zaradi dobrega uspeha ekipe smo se maja odločili, da jeseni predtekmovanje (18. september 2007) za naslednje šolsko leto organizira kar naša šola.

Tekmovanje za najbolj športno šolo šolskega leta 2006/2007

Prireditve ob zaključku šolskega leta za športna tekmovanja je potekala v dvorani na Galjevici. Naša šola je med 46 šolami dosegla odlično 2. mesto za najbolj športno šolo v Ljubljani. Največ zaslug za to sta imela ga. Andreja Dolenc in g. Janez Ribnikar – mentorja športne vzgoje na naši šoli.

DAN ZNANOSTI IN RAZISOVANJA NA ŠOLI

V sredo, 21. oktobra 2009, smo na šoli skupaj s Slovensko znanstveno fundacijo in znanimi slovenskimi raziskovalci

organizirali Dan znanosti in raziskovanja na šoli. Učenci šole so spoznali znanstvenike in se seznanili s pomembnostjo njihovega dela, hkrati pa so se še aktivno vključili v samo raziskovanje. Na koncu so učencih o svojih dognanjih tudi poročali.

DAN ZNANOSTI IN RAZISOVANJA NA ŠOLI

GREMO V ŠOLO

ZNANOSTI IN TEHNOLOGIJA V VSAKODNEVNEM ŽIVLJENJU

VABILO

V sredo, 21. 10. 2009, bomo na naši šoli skupaj s Slovensko znanstveno fundacijo in znanimi slovenskimi raziskovalci izvedli **DAN ZNANOSTI IN RAZISOVANJA NA ŠOLI**. Učenci od 6. do 9. razreda se bodo seznanili z znanstvenimi raziskovalci, spoznali delo in pot potemoma njihovega dela in se neposredno aktivno vključili v samo raziskovanje.

PROGRAM:

- 8.00 - 8.25 Sprejem gostov in raziskovalcev
- 8.30 - 9.00 Otvoritev dneva znanosti in raziskovanja na šoli in predstavitve raziskovalcev
- 9.00 - 10.00 Razgovor s strokovnjaki z raziskovalci
- 10.00 - 11.30 Raziskovalno delo učencev
- 11.30 - 12.30 Priprava izdelkov, povzetkov in razprav
- 12.30 - 13.00 Poročilo skupin oglel razprava in bilanca

Vizualno vabilo!

Ravnatelj
Ljubljana, 2009

Vabilo na dan raziskovanja na šoli

Učenci generacije 2009/2010 s simboličnim tekom zapuščajo osnovno šolo

Košarkarska ekipa mlajših dečkov

Uspehi naših športnikov na državnih prvenstvih

26

Ob koncu šolskega leta 2011/2012 so nas prijetno razveselili naši športniki. Učenci 6. razreda so nastopili na zaključnem turnirju državnega prvenstva v košarki, ki je potekal v polni športni dvorani v Idriji. Na turnir so se uvrstile samo štiri najboljše šolske ekipe v Sloveniji, ki so si izborile nastop s številnimi zmagami v predtekmovanjih. Čeprav je našim učencem v polfinalni tekmi zmanjkalo nekaj športne sreče (izgubili so proti domačinom – OŠ Idrija), pa so v boju za 3. mesto premagali OŠ Šoštanj in tako v šolo prinesli ogromen pokal in nekaj praktičnih nagrad. Učenci so se borili iz srca, zato smo na njih še posebej ponosni. Ponovno so blesteli tudi judoisti. Matej Vidmar, učenec 9. razreda, je zmagal na državnem prvenstvu osnovnih šol v judu (kategorija U 15) in tako postal državni prvak. Učenka Tina Vertačnik pa je osvojila 3. mesto. K skupnemu 6. mestu pa je s svojim rezultatom prispeval še Domen Vidmar, ki je osvojil 5. mesto.

Učenec 6. razreda, Jan Miklavž, pa je ponovno osvojil naslov državnega prvaka v akrobatiki in na mali prožni ponjavi, in sicer v kategoriji kategoriziranih tekmovalcev.

Matej Vidmar – državni prvak v judu

Zaključna prireditev pod krošnjami dreves

Prireditev v glasbeno-plesnem duhu se je pričela v popoldanskem senčnem zatišju. Scenarij je bil popoln. Na trati ob robu šolskega igrišča pod zelenimi valujočimi krošnjami so velika, v vetru gibajoča se rdeča srca napovedovala ljubezen, ki je bila povezovalna nit dogodka.

Po prijetnem nagovoru ravnatelja in podelitvi priznanj najboljšim učencem, smo se predali glasbi in plesu. Živahna in zabavna voditeljica sta napovedovala skrito gostjo, Regino, ki pa se je seveda »za posladek« prikazala šele čisto na koncu. Še prej so nas zapeljali talenti iz naših šolskih klopi ter pojoče učiteljice z rožicami v laseh. Harmonični tamburaši so nastopili skupaj z malčki iz 1. b razreda.

Otroški pevski zbor nas je z zabavnimi melodijami popeljal na počitnice, malo starejši pevci muzikala *Briljantina* pa zopet k *Ljubezni*. V ritmu smo se pozibavali z divjimi plesalkami 5. a in 5. b razreda, ki so se predstavile s plesno hip hop točko. Bend *Apokalipsa* je bil res udaren, v nasprotju s tem pa sta mladi pevki iz tretjega razreda navdušili z globino v pesmi *Verjamem*. Kot vrabčki so zapeli učenci, ki so se v preteklem letu učili francoščine. Voditeljja sta ostala do konca in napovedala še skrito gosto Regino. Očaralo nas je nekaj pesmi o *Ljubezni* in angelski glas kot tudi podelitev cvetja učiteljicam in učiteljem naše uspešne šole. Nekateri starši so se zadovoljno še malce zadržali na klepetu s prijatelji in učitelji.

Snemanje reklame

Četrtek, 17. 10. 2013, je bil poseben dan za 12 naših osmošolcev – snemali so reklamo za MOL. Ljubljana se je namreč v tem letu potegovala za nagrado za izjemne dosežke na področju izboljšanja kakovosti življenja meščanov, ki jo podeljuje evropska organizacija večjih mest Eurocities.

Na temo »Smart living« je bila Ljubljana izbrana med tri finalistice s projektom »*PROVIDING SAFETY AND EQUAL OPPORTUNITIES IN TRAFFIC OR CHILDREN & PEOPLE WITH DISABILITIES*«. Snemanje je potekalo na ploščadi naše šole, na avtobusu LPP in v mestnem jedru. Učenci so se odlično odrezali, še posebej Lan Sever, k je suvereno odigral glavno vlogo. Snemanje je bilo zanimiva izkušnja in polni pričakovanja smo si reklamo skupaj ogledali novembra istega leta, ko je bila objavljena na znanem spletnem video portalu.

Učenci v razgovoru z režiserjem

Učenci osmih razredov in mentorica Andreja Drašler Zorič

Obiskala nas je Brigita Bukovec

Decembra 2013 nas je obiskala Brigita Bukovec, znana slovenska atletinja in nekdanja učenka naše šole. Na posebnem sprejemu, ki je potekal v veliki telovadnici, nam je podarila fotografijo z Olimpijskih iger v Atlanti (1996), kjer je osvojila srebrno medaljo v teku na 100 m z ovirami.

28

Učenci z Brigito Bukovec

64 prvošolcev je prvič prestopilo prag naše šole.

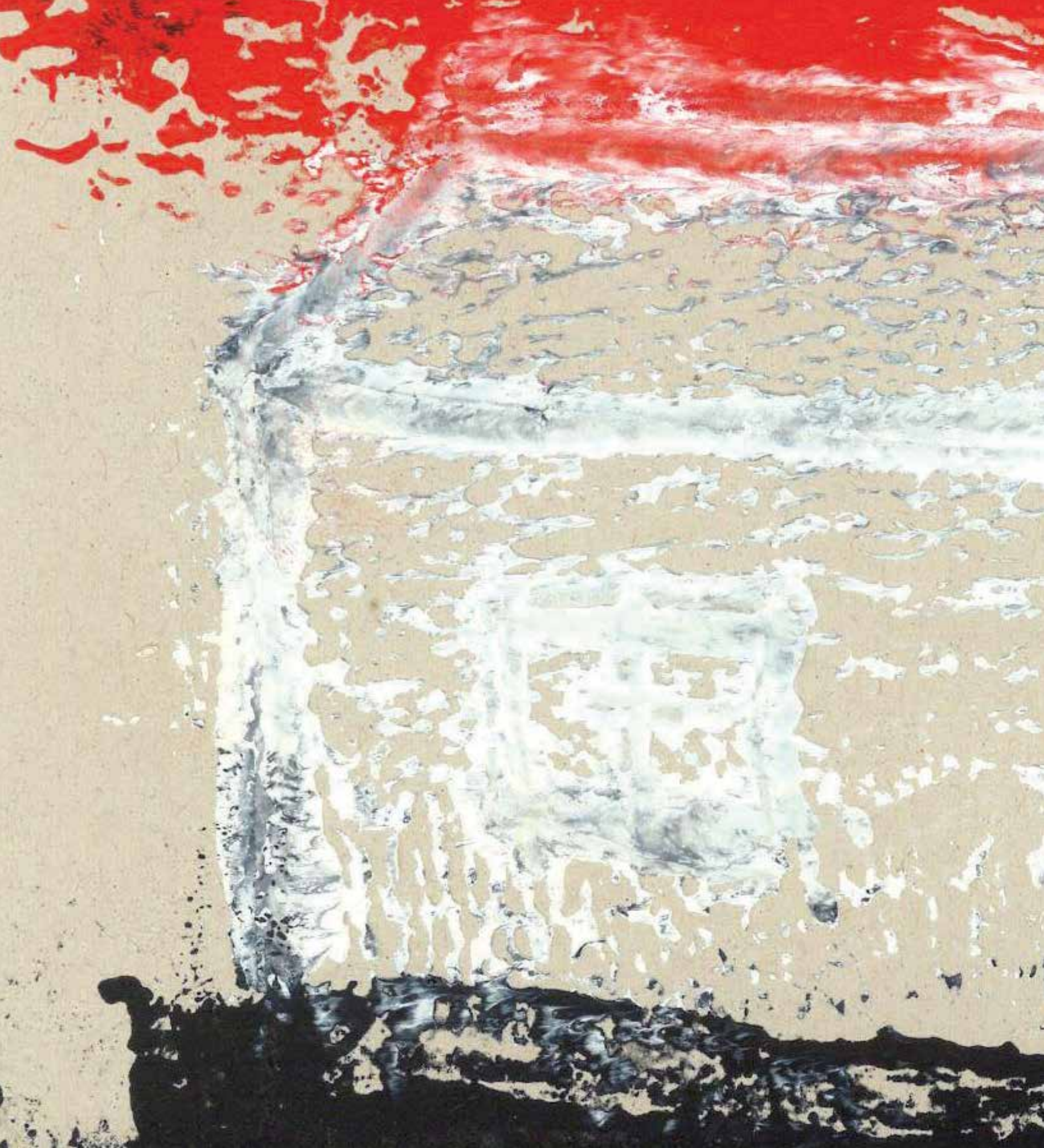
Septembra 2014 je prag šole prvič prestopilo 64 prvošolcev in tako dodobra napolnilo 3 razrede. Ob sprejemu jih je pozdravil ravnatelj, Ljubo Brezočnik, nato jim je uspešno šolsko leto zaželel še župan Mestne občine Ljubljana, Zoran Jankovič. Razredničarke so prvošolce odpeljale do svojih razredov, kjer so dobili rutke in s tem postali pravi šolarji. Skupaj s starši so si ogledali predstavo, ki so jo posebej za to priložnost pripravili učenci 2. Razredov.

Sprejem prvošolcev pred šolo

1. c z razredničarko po podelitvi rutic

ŽIVLJENJE IN DELO NA ŠOLI

Darja Progar:	Svetovalno delo skozi moje oči
Maja Grošičar:	Mojih petnajst let
Maja Nagode Miklič:	Šolska knjižnica Šolska publikacija
Nataša Cimperman:	Šolska skupnost učencev
Nataša Cimperman idr.:	Pouk tujih jezikov
Zdenka Habjanič Lazarevič:	Tuji jeziki nas bogatijo Frankofonski festival Pariz 2013 – naša prva daljša ekskurzija v tujino
Barbara Šešek:	Šola v naravi v prvem triletju na OŠ dr. Vita Kraigherja
Terezija Repovž:	Prvo srečanje bodočih prvošolčkov s šolo
Igor Kuzmič:	Biološki krožek
Marjana Trstenjak Kuklec:	Med levim in desnim
Darja Grm:	Šolski pevski zbori
Klara Vester:	Učenje slovenščine kot tuji jezik
Barbara Feguš:	»Lepa beseda na dan odžene prepir stran« - Projekt učenja socialnih veščin
Maja Nagode Miklič:	Bralna značka
Jasmina Balažič idr.:	Projekt Tekočnost branja
Magda Gantar:	Vesela šola
Ingrid Keber, Igor Kuzmič:	Šolska kuhinja
Urška Hlupič:	Ljudski plesi in igre
Polona Bratož Opaškar:	Slikanje na svilo
Magda Gantar:	Rokomet
Nuša Žilih:	Zobna ambulanta na Osnovni šoli dr. Vita Kraigherja
Andrej Pregelj:	Športno društvo Sokol Bežigrad

SVETOVALNO DELO SKOZI MOJE OČI

Svetovalno delo v osnovni šoli je delo z učenci, starši, učitelji, drugimi delavci šole, vodstvom šole ter zaposlenimi v zunanjih institucijah – zdravstvenih domovih, bolnišnicah, svetovalnih centrih, centrih za socialno delo, policijo, kriminalistično službo, srednjimi šolami, fakultetami, Zavodom za zaposlovanje, Ministrstvom za izobraževanje, znanost in šport, Zavodom za šolstvo in še bi lahko naštevali. Prav tako je to delo zadnje čase obremenjeno s pisanjem kupov papirjev: odločb, poročil, individualnih, vzgojnih in drugih načrtov ... Skratka, svetovalno delo je danes vedno bolj obsežno in prepogosto zahteva preveč »papirologije«, zaradi česar nam ostaja premalo časa za neposredno delo z učenci. Vendar kljub vsemu še vedno dajem prednost delu z otroki in tega si ne pustim vzeti.

Ko razmišljam o svojem delu, se pogosto počutim, kot da smo svetovalni delavci »strelovodi«, ki preprečujejo škodljive učinke na ljudi. Velikokrat ljudje, ki se na nas obračajo z določenimi problemi, odvedejo vso negativno nakopičeno energijo skozi nas in se potem počutijo bolje. Name se s svojimi problemi navadno obračajo tako otroci, njihovi starši kot tudi učitelji in drugi delavci šole. S svojim znanjem jim skušam pomagati in svetovati, kako si lahko najbolje pomagajo, da bodo premagali svoje težave, ali pa s pomočjo pogovora (oziroma kot se zdaj moderno uporablja izraz mediacija) poskušam pomiriti sprte strani in med njimi doseči razumno rešitev in najti dogovore, ki vodijo v pozitivno reševanje problema. Pogosto to zahteva veliko energije, empatije in odgovornosti, vendar mi je to, ko ugotovim, da sem uspela nekemu pomagati, da se stvari premikajo na bolje, v veliko zadovoljstvo in

sem še bolj predana svojemu delu. Največkrat so rezultati mojega dela vidni šele po določenem času, včasih so za to potrebni tedni, meseci ali celo leta. Nema lokrat se zgodi, da se me bivši učenci, ki jih čez leta srečam, že kot odrasle osebe, zelo razveselijo, me objamejo in mi povedo, da so mi neizmerno hvaležni, ker sem jih razumela in jim s svojimi nasveti pomagala, ko so se znašli v težavah zaradi svojega neprilagojenega vedenja ali pa zaradi osebnih stisk. Pogosto me učenci, ki so zaključili šolanje, obiskujejo še kot srednješolci, študentje ali pa kot že zaposleni. Nema lokrat nas prosijo za sodelovanje pri njihovi študijski praksi, pri raznih raziskavah in podobno. Prav tako se na nas spomnijo bivši učenci, ki so se tukaj dobro počutili in jim je naša šola dala dobro popotnico za nadaljnje šolanje in življenje. V znak hvaležnosti želijo za naše učence, ki imajo socialne težave, donirati sredstva za obisk šole v naravi ipd. Včasih se zgodi, da pride učenec, zdaj srednješolec, ki za nekaj časa samo posedi pri meni, bolj malo pove, vendar se vrača, včasih prinese šopek rož kar tako ...

Za vse to je vredno biti »strelovod«, pa čeprav sem nema lokrat poleg svojih obremenjena še s tujimi problemi. Nobeno plačilo ni toliko vredno kot lepa beseda, topel objem nekdanj otroka, zdaj mladostnika ali odrasle osebe, ki ti na ta način izrazi svojo hvaležnost, ker si mu v pravem trenutku pomagal, da je lažje premagal težave in stopil na pravo pot v življenju. Še vedno hranim zahvalo deklice, ki mi je ob zaključku šolanja napisala tole: »Težko je najti pravega prijatelja, sogovornika, učitelja ... ampak imela sem to srečo, da imam vas, Darja! Hvala!«

Darja Progar, šolska svetovalna delavka in pomočnica
ravnatelja

MOJIH PETNAJST LET

Na šoli poučujem že petnajst let in v tem času sem se kot učiteljica zgodovine, državljanske in domovinske kulture ter etike in zadnja leta tudi geografije lotila prenekaterega projekta ter postala bogatejša za marsikatero izkušnjo.

Male sive celice

Nekaj let sem bila mentorica Malih sivih celic. Večkrat smo uspeli priti iz predtekmovanja na televizijsko tekmovanje, dvakrat smo na šoli gostili tudi samo predtekmovanje. Pisalo se je leto 2007, ko smo z ekipo, ki so jo sestavljali Jure, Miha in Matej, prišli do finala, tam žal izgubili, a postali bogatejši za novo izkušnjo in se odpravili še na zaslužen nagradni izlet.

Tekmovanja in raziskovalna dejavnost

36

Že vrsto let učenci kdaj uspešno, kdaj manj uspešno tekmujejo na zgodovinskem tekmovanju. Vsako leto se najdejo nadobudni zgodovinarji, ki poskušajo doseči čim boljši izkupiček točk na šolskem, kasneje na regijskem in kdaj pa kdaj tudi na državnem tekmovanju. Šoli so doslej priborili že 3 zlata, 9 srebrnih in vrsto bronastih priznanj.

Ne smem pozabiti, da smo na področju zgodovine z raziskovalnimi nalogami večkrat sodelovali na tekmovanju »Zaupajmo v lastno ustvarjalnost«, kjer smo usvojili dve državni priznanji in nagradni izlet v Gardaland. Raziskovalna naloga Potovanje po preteklosti je usvojila zlato priznanje, Egiptomanija v Sloveniji pa srebrno.

Projekt Egiptomanija

Zgodovinski krožek

Poleg zgodovinskega tekmovanja in raziskovalne dejavnosti se vsake toliko časa odločim in organiziram zgodovinski krožek, in sicer z namenom, da učencem približam določeno zgodovinsko temo. Posvečali smo se že srednjemu veku, zgodovini Ljubljane, mostiščarjem idr. Posebej uspešni smo bili v šolskem letu 2013/2014, ko smo uspeli na celotnem šolskem nivoju organizirati kulturni dan na temo »2000 let Emone«. Učenci, ki so obiskovali zgodovinski krožek, so tekom leta sami pripravili razstavo ob tej častitljivi obletnici Ljubljane, ki je bila na ogled v šolskih prostorih. Učenci so kot pravi mladi kustosi po razstavi popeljali skupine ostalih učencev šole in jim predstavili Emono skozi 2000 let. Pri tem so vodenje in razlage prilagodili starosti učencev.

Projekt Emona

Kasneje so učiteljem pomagali izvesti delavnice. V prvem triletju so otroci spoznavali življenje rimskega otroka in v ta namen izdelovali igrače, kot so jih izdelovali že otroci v času rimske Emone, ter se igrali igro astragaloi. Drugo triletje je izdelovalo mozaike, glinene izdelke, se igralo rimsko šolo in legionarje. Učenci tretjega triletja so izdelovali izdelke iz gline, abake, mozaike, antična glasbila, pripravili gledališko igro, se učili latinščino ter izdelali legionarsko opremo in zaigrali bitko pri Frigidu (Ajdovščina).

Debatni klub

Na šoli deluje tudi debatni klub. Pred približno desetletjem smo se kot šola pridružili osnovnošolskim debatnim tekmovanjem. Našitekmovalciseudeležilivrsteslovenskih debatnih turnirjev in enkrat tudi mednarodnega turnirja. Nekaj turnirjev smo gostili tudi na naši šoli. Nanizali smo tudi uspehe – eden največjih je ta, da smo domov prinesli pokal za tretjega govornika na osnovnošolskem turnirju. V večini pa so učenci, ki so sodelovali na debatnih turnirjih, domov odnesli lepe spomine na druženje in zabavo, nekaj

novega znanja in predvsem izgubili tremo pred nastopom. Mnogi so kasneje svoje debatno udejstvovanje nadaljevali tudi v srednjih šolah.

Ostali projekti

Pred leti smo sodelovali tudi v mednarodnem projektu učnih krogov pod imenom GTP projekt. Pridružili smo se različnim šolam po svetu in skupaj z njimi soustvarjali Wiki strani na izbrano temo. Pri tem smo se spoznavali in učili drug od drugega.

S šolsko knjižnico in predmetom slovenščina smo sodelovali na projektu E-knjige, in sicer na temo 20. obletnice osamosvojitve Slovenije in druge svetovne vojne. Pripravili smo lastno e-knjigo na to temo, ki je odlično uspela.

Pred petimi leti sem oblikovala spletne učilnice, kjer lahko učenci spremljajo vse, kar je vezano na predmete, ki jih poučujem. Tako lahko tudi aktivno vadijo, raziskujejo in drugače nadgrajujejo svoje znanje.

Ekскурzije, kulturni dnevi in šole v naravi

Del mojega dela obsega tudi priprava nekaterih kulturnih dni, ekskurzij in šol v naravi. Tako poskušam skozi obiske muzejev, galerij in drugih kulturnih ustanov učence navdušiti nad slovensko zgodovino, etnologijo in kulturo, saj želim, da so naši ponosni na tradicijo deželo, iz katere prihajajo.

V preteklih petnajstih letih so učenci, predvsem šestih razredov, obiskali Gorenjsko, kjer so v Kropi spoznavali

življenje kovačev v vigenjcu; obiskali rojstni hiši dveh velikanov slovenske kulture, Franceta Prešerna in Frana Saleškega Finžgarja.

V okviru kulturnih dni so si ogledali Ljubljano, поблиže spoznali njeno zgodovino od rimskih časov, srednjeveškega življenja do popotresne (1895) ureditve Ljubljane.

Šolo v naravi so šestošolci med drugim doživeli na Ptuju, kjer so se seznanili s panonsko krajino, življenjem, zgodovino in običaji Ptuja ter okolice od rimskih časov do danes. Ne smem pozabiti, da se učenci na tovrstnih dejavnostih tudi družijo in športno udeležujejo, postajajo samostojni in odgovorni.

Znanje o Primožu Trubarju pa pridobivajo v okviru tehniških dni, ko izdelujejo šivano knjigo ter se na ta način vrnejo v Trubarjev čas in ponotranjijo pomen prizadevanja za nastanek prve slovenske tiskane knjige.

Ptujska Gora

Na Primorskem sedmošolci v Hrastovljah spoznavajo znamenite freske, si ogledajo pristno primorsko Tonino

hišo, Sečoveljske soline in Piran. Učenci tu spoznavajo morje, življenje ob njem in v njem, se učijo bivačenja, vozlanja in mnogih drugih veščin.

Kulturni dan je namenjen Narodnemu muzeju, kjer učenci spoznajo Zaklade Slovenije od neandertalčeve piščali do vaške situle. Ekскурzija je namenjena obisku rimske nekropole v Šempetru in obisku muzeja Velenjskega rudnika. Seznanijo se z življenjem in usodo grofov Celjskih na Starem gradu.

Hrastovlje

Kulturni dan za osmošolce poteka v Narodni galeriji, kjer spoznavajo slovenske umetnine, na ekscurziji po Dolenjski obišejo Stiški samostan, Jurčičevo domačijo na Muljavi, se sprehodijo po Novem mestu in na koncu obišejo še spominsko sobo Otona Župančiča v Vinici. Šolo v naravi smo velikokrat preživeli na Koroškem, kjer smo obiskali Prežihovino, si ogledali univerzitetno knjižnico in njene dragocene knjige na Ravnah na Koroškem, se sprehodili do

meje z Avstrijo ter se učili pomagati sočloveku v projektu prve pomoči.

Z devetošolci obiščemo Cankarjevo domačijo in Park vojaške zgodovine Pivka. Znanje o prvi svetovni vojni učenci nadgradijo na ekskurziji na Tolminsko. Na ekskurziji v Prekmurje se seznanijo z dvojezičnostjo, zgodovino Prekmurcev in judovske skupnosti pri nas.

Ne smem pozabiti omeniti, da sem predvsem učiteljica, ki želi naučiti učence, da razmišljajo s svojo glavo, da so ponosni na to, kar so in od kod prihajajo, da se borijo za svoj prav in dovolijo drug drugemu, da je drugačen.

Naj končam z razmislekom oziroma spominom, ki se mi redno dogaja pri rednih urah zgodovine, da me predvsem učenci, fantje, presenetijo z vprašanji, kot so: zakaj ni pobegnil, se skrnil, izognil smrti, vojni, služenju vojaščine ..., zakaj se niso uprli, zakaj niso ukradli, zakaj niso prodali ... Vsa vprašanja so vezana na današnji svet in na idejo izogibanja in goljufije. Mnogokrat učenci ne razumejo, da je zgodovina končana in da so nekateri dogodki in dejanja posameznikov vezana na ponos in čast in ne na izigravanje nasprotnika. Ne razumejo, da je včasih kdo umrl, ker je bila to častna stvar, in ni pobegnil, da bi si rešil življenje; včasih si je celo kdo vzel življenje, ker je bila to častna stvar družine in družbe, v kateri je živel, in ni čakal, da bi ga ubili kot žival; da so se včasih poročali, ker je tako želel oče in ne iz ljubezni in podobno. Prav veselje, da učencem približam življenje v preteklosti, me še danes vodi, da stopim v učilnico z veseljem in s poslanstvom.

Maja Grošičar

ŠOLSKA KNJIŽNICA

Šolska knjižnica je bila ob obnovi šolskega poslopja preseljena v nove prostore v osrednjem delu zgradbe. V zadnjem desetletju smo uvedli računalniško izposajo vsega gradiva, vsako leto veliko sprememb doživlja tudi knjižnična zbirka ter dejavnosti knjižnice. Izvajamo več dejavnosti, s katerimi želimo knjižnico in knjižnično gradivo približati našim uporabnikom. Različne aktivnosti se odvijajo celo šolsko leto, namenjene so različnim starostnim skupinam.

Interesna dejavnost Čarovničkin bralni kotiček se zaradi velikega števila udeležencev odvija v več skupinah in je namenjena učencem od 2. do 5. razreda. Sodelujemo pri različnih projektih, npr. NMK – Naša mala knjižnica, v okviru tega projekta smo na šoli gostili tudi tuje avtorje prebranih knjig (npr. ilustratorka Marija Smirnovaite) oz. smo se z njimi srečali v prostorih Mestne hiše (Kęstutis Kasparavičius). Učenci ob prebranih knjigah rešujejo naloge v brezplačnih Ustvarjalnikih, srečujemo pa se v čarovniško okrašenem bralnem kotičku.

Več let smo na naši šoli pripravljali tudi dogodek Noč v knjižnici, na katerega smo povabili učence, ki so med prvimi v svojih oddelkih končali bralno značko, ter učence, ki sodelujejo pri interesni dejavnosti Čarovničkin bralni kotiček. Letos smo ta enkratni dogodek zamenjali z organizacijo več knjižnih čajank. Tako se jih lahko udeleži več različnih učencev, najbolj aktivni dobijo tudi večkratno priložnost za udeležbo, njihovo motivacijo za branje in sodelovanje pri aktivnostih pa tako stopnjujemo čez celo šolsko leto. Prvo tako čajanko smo naredili v lanskem

šolskem letu ob nacionalnem projektu Noč v knjižnici, ko smo poleg učencev povabili tudi stare starše in starše.

O vseh dejavnostih knjižničarka in mentorica pišem blog, objavljen je na naslovu: <http://nocvknjiznici.blogspot.si/>.

Z učenci vsako leto obiščemo tudi Knjižni sejem v Cankarjevem domu v Ljubljani. Po sejmu jih vodim šolska knjižničarka, saj jih želim opozoriti na kvalitetne knjige, v njih želim spodbuditi željo, da si ob praznikih zaželi v dar kvalitetne knjige in da k ponovnemu obisku sejma spodbudijo tudi prijatelje, starše in/ali stare starše. Ugotavljam, da so nas pri marsikateri založbi na sejmu zelo veseli in nam pripravijo zanimiva branja njihovih izdaj ali druge oblike predstavitev.

V preteklih letih smo se udeleževali različnih dejavnosti za spodbujanje branja, pogosto v sodelovanju z drugimi sodelavci na naši šoli, npr. srečanja s pisateljem Patrickom Nessom na Knjižnem sejmu in priprava na srečanje v obliki bralnega kluba za učence 8. in 9. razredov, v sodelovanju z učiteljico tujega jezika smo sodelovali tudi pri projektu GTP

– *Global Teenager Project*.

Fotografije različnih dogodkov zadnjih let si lahko pogledate tudi v prostorih knjižnice ter na steni hodnika pred knjižnico.

V sodelovanju z učitelji vsako leto izvedem tudi ure *KIZ – Knjižnično informacijsko znanje*. V prvem triletju učence povabim k prvemu skupinskemu obisku v šolsko knjižnico, naslednja ura je namenjena seznanjanju s Knjižnim nahrbtnikom, ki ga vsako leto uporabljajo učenci od 1. do 5. razreda. Knjižni nahrbtnik dvakrat letno zaokroži med vsemi učenci razreda, s tem skušamo spodbujati družinsko

branje. Za učence 1. in 2. razredov imamo tudi enkrat tedensko organiziran skupinski obisk šolske knjižnice. V drugem triletju nadaljujemo z dejavnostmi za spodbujanje branja. Od 6. razreda naprej v okviru KIZ-ov v sodelovanju s predmetom zgodovina predelamo različne teme: navajanje različnih pisnih virov (knjižnih, serijskih publikacij, spletnih strani in vrednotenje le-teh, neknjižnih nosilcev), v povezavi z reformacijo se učimo iskati po COBISS-u, dLib-u, Europeanni, Kamri, izdelovati referat, plakat.

Ob koncu šolskega leta za vse bralne značkarje organiziramo srečanje z avtorjem. Na to srečanje se z vsemi razredi pripravljamo v okviru KIZ-ov (skupaj beremo knjige povabljenega avtorja, pripravimo zanj darilca, ki jih bodo učenci podarili ob obisku itd.). V preteklih letih so našo šolo že obiskali: Majda Koren, Peter Svetina, Damijan Stepančič, Tatjana Kokalj, Mateja Gomboc, Urša Kremlj, Uroš Hrovat, Žiga X. Gombač idr.

V naši šolski knjižnici že več let študijsko prakso opravljajo tudi študentje Filozofske Fakultete, Oddelka za bibliotekarstvo, informacijsko znanost in knjigarstvo. V sodelovanju s študenti v naši šolski knjižnici nastajajo zanimive aktivnosti in inovacije. Med najbolj uspešnimi je oprema našega knjižnega gradiva s piktogrami, ki ga je izvedla študentka Tjaša Jevnikar. Knjižničarka tudi stalno izpopolnjevam postavitev in opremo gradiva v želji, da bi postala zbirka učencem čim bolj prijazna in preprosta za uporabo.

Maja Nagode Miklič, šolska knjižničarka

ŠOLSKA PUBLIKACIJA

V letih od 1994/1995 do 2011/2012 je šola izdajala tiskano publikacijo o šoli, primere vseh teh izvodov pa hranimo v arhivu šole, iz katerega so tudi spodnje slike nekaterih naslovnih publikacije.

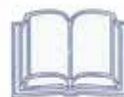
V prvi publikaciji so predstavljeni šola, šolski hišni red ter ure pouka, šolska prehrana, oblike stikov med starši in šolo ter seznam vseh zaposlenih, organizacija pouka in šolskega koledarja. Kot zanimivost lahko omenimo, da se je v tem šolskem letu v šoli pouk odvijal v treh trimestrih. Predstavljene so tudi obvezne dejavnosti pouka in interesne dejavnosti, šola v naravi in projektno delo (npr. v okviru projekta Petra se je računalnik uvajalo v različne predmete, uvajalo se je tudi zgodnje učenje tujega jezika, projekt Bučko je bil namenjen nadarjenim učencem itd.).

V naslednjih letih se osnovni podatki v publikaciji ter osnovna struktura niso bistveno spreminjali, saj so bile nekatere informacije tudi obvezne, publikacijo pa smo dopolnili z novim vsebinami, kasneje tudi z barvnimi ilustracijami. Podrobneje so bili predstavljeni vsi uradni dokumenti šole pa tudi najrazličnejše dejavnosti.

Zaradi sistema obveznega izvoda so te publikacije hranjene v arhivskih izvodih tudi v Narodni in univerzitetni knjižnici (NUK) ter v Univerzitetni knjižnici Maribor (UKM).

Maja Nagode Miklič

OSNOVNA ŠOLA
dr. VITA KRAIGHERJA
TRG 9. MAJA 1
tel.: 310-924, 317-440

okvirni letni delovni načrt
za šolsko leto 1994/95

OSNOVNA ŠOLA
dr. VITA KRAIGHERJA
Trg 9. maja 1, Ljubljana
Telefon: 310-924, 317-440

PUBLIKACIJA
O DELO IN ORGANIZACIJI NAŠE ŠOLE

Ljubljana, september 1997

Primeri naslovnih publikacij

ŠOLSKA SKUPNOST UČENCEV

Ko sem se leta 2002 zaposlila na šoli, se mi je zdelo zanimivo in drugače, da so otroci organizirani v Šolsko skupnost (ŠS) učencev. Še bolj pa sem bila navdušena nad tem, da so v okviru te organizacije posebno pozornost posvetili prvošolcem. Učenci višjih razredov so samo zanje pripravili prireditev, na kateri so le-ti prejeli potrdilo, da so tudi oni člani ŠS učencev Osnovne šole dr. Vita Kraigherja. Spomnilo me je na moje otroštvo, ko smo cicibančki komaj čakali, da postanemo pionirji. Leta 2008 sem prevzela mentorstvo tej organizaciji, od leta 2010 pa sva mentorici dve, še kolegica, ki poučuje na predmetni stopnji. Sprejemu najmlajših v ŠS sva dodali »tutorstvo«, kar pomeni, da za vsakega prvošolca, od začetka šolskega leta skrbi petošolec, se z njim družijo, mu pomaga. Tutorji vsako leto za prvošolce izdelajo »Kraigherčke«, katere jim poklonijo na sprejemu v ŠS, takoj ko prvošolci povedo svojo zaobljubo o delu in sobivanju na naši šoli.

Učenci sami izvolijo predsednika ŠS učencev, ta sestanke tudi vodi ter našo šolo zastopa na vseh srečanjih učencev okoliških šol. Učenci preko ŠS soustvarjajo življenjsko dinamiko šole. V okviru te organizacije deluje tudi Otroški parlament.

Nataša Cimperman

POUK TUJIH JEZIKOV

V zadnjih dvajsetih letih je pouk tujih jezikov doživel veliko sprememb tako na področju kurikuluma kot tudi v načinu poučevanja. Nivojskega pouka in eksternega ocenjevanja ni več, nadomestile so jih heterogene

skupine in nacionalno preverjanje znanja. Meja pričetka poučevanja tujih jezikov se je vztrajno in počasi pomikala navzdol. Začeli smo s poučevanjem s pomočjo informacijsko-komunikacijske tehnologije in preko spletnih orodij ter projektov, sodelovali smo z Britansko šolo in naravnimi govorci angleščine, podali smo se na ekskurzije v tujino itd. Poleg angleščine pa se naši učenci lahko učijo še nemško, francosko, špansko in italijansko.

Zelo veliko otrok se prvič sreča z učenjem angleškega jezika že v vrtcu. Zato smo se na naši šoli že pred leti odločili, da angleški jezik v obliki interesne dejavnosti ponudimo že v prvem razredu. Danes je v 1. razredu pouk angleščine organiziran kot neobvezen izbirni predmet, kar pomeni, da ga obiskujejo tisti učenci, ki so se zanj odločili. Predmetu sta namenjeni dve šolski uri na teden. Učenci 2. razreda imajo angleški jezik v okviru rednega pouka dve šolski uri tedensko, učencem 3. razreda je v letošnjem šolskem letu še ponujen v obliki interesne dejavnosti, naslednje leto se bo izvajal kot redni pouk.

Prve izkušnje z angleščino si učenci pridobivajo z opazovanjem, poslušanjem, petjem, igro, govorjenjem in gibalnimi aktivnostmi, kar kasneje nadgradijo tudi z zapisovanjem in branjem. Na tej stopnji (še) ni glavni cilj aktivno pridobivanje znanja, ampak je enako pomembno, da je za otroke prvo srečanje s tujim jezikom prijetna, zabavna in zanimiva izkušnja, ki jih hkrati sprosti in animira. Le-to je dober temelj za kasnejše sistematično usvajanje jezika.

Pri pouku angleščine od 4. do 9. razreda so obravnavane vsebine, ki poglobljajo in razširjajo medkulturno sporazumevalno zmožnost. V tretjem triletju

komunikacija poteka večinoma v angleškem jeziku. So pa izkušnjo pouka v angleškem jeziku pridobili tudi že četrtošolci ter petošolci v letih, ko je del naših šolskih prostorov zasedala British International School of Ljubljana. V dogovoru z razredničarko je njihov učitelj, ki ni znal slovensko, enkrat tedensko prihajal v oddelek in podajal angleščino po angleško. Poleg redne učne snovi učenci sodelujejo pri tekmovanju EPI Reading badge oziroma angleški bralni znački in Bookworms spletnem bralnem tekmovanju v angleščini. Učencem od 5. do 9. razreda so v pomoč tudi naše spletne učilnice. V 8. in 9. razredu je pouk organiziran v obliki heterogenih skupin (zunanja diferenciacija), kar pomeni, da pouk poteka v manjših skupinah, le-to pa učencem omogoča več možnosti za kakovostnejše usvajanje znanja, predvsem pa urjenje govornih spretnosti. Za nadarjene in ljubitelje angleščine je na voljo dodatni pouk, kjer potekajo priprave na tekmovanja iz angleščine. Ponosni smo na naše učence, ki so tam vsako leto uspešni. Prav tako redno dosegajo nadpovprečne rezultate tudi na nacionalnem preverjanju znanja.

V šolskem letu 2010/2011 smo se s takratnimi učenci 6. razreda, ki so obiskovali dodatni pouk angleščine, in s šolsko knjižničarko pridružili spletnemu mednarodnemu projektu Global Teenager Project. Komunicirali smo z učenci iz različnih držav s celega sveta na izbrano temo preko wikija v obliki spletnih učnih krogov. Projekt je prijetno popestril dodatni pouk, tako učenci kot tudi učiteljice smo se naučili veliko novega.

V šolskem letu 2013/2014 se je skupina učencev iz 8. in 9. razreda skupaj z dijaki in profesoricama iz Gimnazije Ledina odpravila na strokovno ekskurzijo v Anglijo. Uporaba angleškega jezika izven učilnice, spoznavanje

angleške kulture ter sodelovanje z gimnazijo so nas navdušili. Polni lepih vtisov smo se odločili, da se jim pridružimo tudi naslednje leto, ko smo si ogledali še Škotsko. Želimo si, da bi se skupaj podali v tujino tudi v prihodnje.

Naši učenci imajo možnost obiskovati neobvezni in obvezni izbirni predmet ter interesno dejavnost in se učiti še štiri druge tuje jezike: nemščino, francoščino, španščino in italijanščino, v okviru katerih se potem odpravijo na potep po Evropi in praktično uporabijo pridobljeno znanje. Med drugim so obiskali že Pariz, Dunaj, München, Salzburg, Celovec in Gradec. Pri vseh omenjenih jezikih se udeležujejo bralnih tekmovanj, obiskujejo tuje inštitute in z navdušenjem sodelujejo na Frankofonskem festivalu, ob koncu leta pa pripravijo še kakšno kulinarčno dobroto. Želimo si le, da navdušenje nad učenjem tujih jezikov ne bi presahnilo.

Nataša Cimperman, Andreja Drašler Zorič, Zdenka Habjanič Lazarevič, Alenka Planinšič Jerman, Renata Urbancl

TUJI JEZIKI NAS BOGATIJO

Na naši šoli je zanimanje za učenje tujih jezikov nenehno v porastu. Najprej so se polnile skupine za nemški in francoski jezik v 7. razredih, nato so se jim priključili še španski oddelki. Z uvedbo neobveznih izbirnih predmetov pa si nemščina in francoščina vse bolj utirata pot med učence 2. triade, ki so se navdušili tudi nad poukom italijanskega jezika. Jezikovno dogajanje je res pestro. V času pouka se z učenci skupaj pripravljamo na tekmovanja iz znanja, kot sta nemško in francosko za

devetošolce, ter prebiramo knjige za vsa mogoča bralna tekmovanja. V letošnjem letu se bomo prvič preskusili tudi iz znanja španščine v osmem in devetem razredu. Šolsko leto zaključimo ob pripravi kulinarčne specialitete iz dotičnih dežel ali pa se preprosto lotimo peke palačink, kar najbolje znamo.

Tradicionalna peka palačink ob koncu leta

44

Ob koncu šolskega leta, ko so glavne obveznosti že za nami, pa se podamo tudi na španski, francoski in italijanski inštitut, Nemško čitalnico in si hkrati ogledamo še središče Ljubljane.

Učenje tujega jezika pa je kot torta brez smetane, če ne preskusimo svojega znanja tudi v avtohtonem okolju jezika. Tako se vsako leto odpravimo na eno zahtevnejšo ekskurzijo v mesecu marcu, ki je večinoma namenjena starejšim učencem z več predznanja in starostne zrelosti, ter drugo, lahkotnejšo, namenjeno mlajšim učencem, ki se šele »kalijo« v svojih popotnih izkušnjah. V letošnjem letu smo se že podali v München, kjer je bil glavna atrakcija Tehniški muzej, v začetku junija pa načrtujemo še ekskurzijo v Celovec (Minimundus, Vrbsko jezero, grad Ostrovica).

Prejšnje leto smo se podali na Dunaj, kjer so Avstrijci ravno obeleževali obletnico smrti cesarja Franca Jožefa II. Sprehod po čudovitih dunajskih ulicah v pomladnem soncu, ob pridihi zgodovine, ki je krojila življenje tudi naših prednikov, obisk zanimive hiše glasbe in fotografiranje pred šarmantnim dvorcem ter obisk živalskega vrta so na nas naredili prav poseben vtis.

Ekskurzija na Dunaj 2016

Meseca junija smo se že drugič odpravili v mesto Gradec in v čokoladnico. Učenci so bili navdušeni nad mestom, nad veliko uro in otočkom na Muri, vendar se nič ni moglo primerjati z degustacijo čokolade v čokoladnici Zotter.

Iz prejšnjih let nam je v lepem spominu ostala tudi ekskurzija v Salzburg in rudnik soli, ki je bil za nas nekaj prav posebnega, zlasti vožnja z ladjico po podzemnem jezeru in dričanje po »toboganu«. Tja se bomo zagotovo še odpravili, najbrž že prihodnje leto.

Zdenka Habjanič Lazarevič

FRANKOFONSKI FESTIVAL

Z učenci francoščine se že tradicionalno udeležujemo legendarnega Frankofonskega festivala (Frafesta) v Kranju. Prvič smo nastopili že leta 2011, ko smo se predstavili z uspešno dramatizacijo Obutega mačka, v čigar škornjih se je tedaj odlično znašel učenec Maj Sever.

Prva udeležba na Frankofonskem festivalu 2011

Naslednje leto smo dobili okrepitev mlajše skupine, ki je ostala zvesta francoščini vse do danes. Predstavila se je z zelo posrečeno in prisrčno izvedeno pevsko točko in požela velik aplavz publike.

Mlajša skupina s pevsko točko

Tudi starejši učenci se niso predali in so vztrajali vse do leta 2013. Te predstave se vselej spomnimo po »plonkcih«, ki so jih naši igralci skrivali na mizi in vanje pogledovali.

V tem času pa se je počasi in vztrajno kalila mlajša skupina, ki je v lanskem letu že petič nastopila na tem festivalu. Iskreno jim čestitamo za vztrajnost in veselje do francoščine ter do igranja. Njihov prvi poskus je bila zgodba »Volk in sedem kozličkov«.

Leta 2014 smo se predstavili z zgodbico o izgubljenem mucku »Le chat perdu«, naslednje leto pa z zgodbico o fantu, ki se ni hotel več učiti svojega maternega jezika – francoščine – in je zapadel v težave. V ta namen smo predelali zgodbico »O goski, ki se je učila peti«. Naš zadnji podvig je bila lanskoletna sinteza več krajših skečev, ki smo jih z domiselnostjo učencev povezali v celoto. Naši igralci so se tako vživeli, da so se že drug drugemu smejali. Tudi publika je bila navdušena. V letošnjem letu nam bo nastop prekrizala ekskurzija v Pariz, vendar že snujemo nove načrte za naslednje leto.

Veliko veselje je delati s tako čudovitimi učenci, ki izziv vselej vzamejo resno in z veliko mero navdušenja ter vztrajnosti. Moja velika želja je, da bi ta generacija vztrajala do konca in da bi se v naslednjih letih navdušenje nad francoščino spet nadaljevalo. Francoščina je zakon!

V zvezi s francoščino se radi spomnimo tudi naših tekmovalcev, ki so kar 3 leta zapored prejeli priznanja na državnem tekmovanju: dvakrat srebrno in enkrat bronasto. Ponosni učitelji in učenci smo imeli to čast,

da nam je čestital sam francoski ambasador g. Pierre-François Mourier.

Na podelitvi priznanj z g. Pierrom Françoisom Mourierjem

PARIZ 2013 – NAŠA PRVA DALJŠA EKSKURZIJA V TUJINO

46

Prvega junija 2013 smo se z učenci francoščine in nemščine prvič podali na daljše potovanje v tujino. Družbo so nam delali tudi učenci francoščine z OŠ Milana Šuštaršiča. Dež in negotovost sta nas spremljala vse do našega prvega srečanja s Parizom. Zjutraj pa se je ob vходу v mesto vreme razvedrilo, navdušenje in očaranje nad prelepim mestom sta izrinila vsakršen strah. Najprej smo se podali na ploščad Trocadero in uživali naš prvi pogled na Marsovo polje in čudovitega železnega velikana ter se s težavo otepali vsiljivih uličnih prodajalcev. Nato smo se odpravili z ladjico po reki Seni in si v pariškem romantičnem stilu ogledali največje znamenitosti. Obisk Eifflovega stolpa je bil vrhunec doživetja, slikanja in navdušenja ni bilo ne konca ne kraja.

Pred Eifflovim stolpom

Pozno popoldne smo se odpravili po sledih francoske zgodovine iz časa Napoleona: ogledali smo si Napoleonovo grobnico in vojaški muzej, ljubitelji umetnosti pa so se v tem času zatekli v Rodinov park. Trije naši učenci so preizkušali svobodo pohajkovanja po velikem mestu in se kaj kmalu uštel, a se je z nekaj strahu vse srečno končalo.

Louvre nas je pričakal naslednje jutro. Po dveh urah čistega »umetniškega« sprehoda smo si utrujeni, a veseli privoščili Starbucks kavo in pred Piramido je nastala še kakšna vesela slika.

Obisk Louvra

Muzej parfumov Fragonard je bil svojevrstno doživetje za naše čute. Po dobri uri prijetnih vonjev in informacij o pridelavi parfumov smo v dehteči trgovnici pustili kar nekaj žepnine in ni nam bilo žal.

Na poti do naše zadnje pariške znamenitosti, Mont Martra, smo preskusili tudi praktičnost pariškega metroja in zgroženo opazovali, kako so se vrata zaprla in zunaj pustila našo učenko in učiteljico. Tudi to se je srečno končalo in tako smo se mimo Molin Rougea peš odpravili na znameniti hribček.

Naslednji dan je nastopil adrenalinski vrhunec. Podali smo se namreč v toliko pričakovani Disneyland, ki je izpolnil ali celo prekosil pričakovanja mnogih, kakšni občutljivi učiteljici pa povzročil slabost in glavobol.

Disneyland

Bilo je čudovito in nepozabno doživetje za vse nas. Naslednje leto smo se v povezavi s tremi šolami še enkrat odpravili v Pariz in morda nam bo uspelo tudi

letos. Vendar ostaja spomin na prvo potovanje v naših srcih kot nekaj posebnega.

Zdenka Habjanič Lazarevič

ŠOLA V NARAVI V PRVEM TRILETJU NA OŠ DR. VITA KRAIGHERJA

Že vsa leta mojega poučevanja na OŠ dr. Vita Kraigherja učiteljice prvega triletja organiziramo tudi pouk na malce drugačen način, in sicer v šolah v naravi po vsej Sloveniji, ki je naravoslovno, družboslovno in športno obarvan.

Pričakovanje do tedaj nepoznanega načina preživljanja časa tekom šolskega leta in veselje ob misli na daljše druženje in preživljanje prostega časa s sošolci v učencih vzbudi veliko navdušenje in razburjenje, saj je nekaj posebnega, da se odpraviš spat in se prebudiš skupaj s svojimi sošolci, ki so hkrati tudi tvoji prijatelji. Med krajšim časom bivanja izven domačega okolja se učenci spremenijo v prave mlade raziskovalce in športnike, saj se spopadajo z najrazličnejšimi aktivnostmi. Bogata izkušnja bivanja in preživljanja časa v šoli v naravi je tudi ta, da nekaj časa preživijo stran od doma in svojih staršev. Šola v naravi še posebej poskrbi za njihovo samostojnost, kot je moč poskrbeti zase in pomoč drugemu. Seveda pa ti dnevi ne minejo brez kakšne solzice, ko kateri izmed otrok pogreša svoje domače, predvsem zvečer pred spanjem, vendar pa je tudi to šola za življenje.

Barbara Šešek

V tem kratkem času šolskega leta da šola otrokom veliko uporabnega znanja, ki ga učenci pridobijo na drugačen in zanimiv način, torej izven vsakdanjih šolskih klopi. Poleg tega pridobijo tudi mnogo izkušenj, veselja, novih dogodivščin in seveda veliko spodbude na poti k samostojnosti.

48

Šola v naravi nedvomno prispeva k celovitemu razvoju učenca, saj tekom dni, preživetih v naravi in prvovrstni vrstniški družbi, otrok spozna svet iz drugačnega, zrelejšega vidika in sam pride do raznolikih spoznanj o naravi in družbi ter sklene tesnejša prijateljstva. Nova nepozabna doživetja otroku pustijo globok pečat, ki se ga z veseljem spominja še v poznejših letih.

PRVO SREČANJE BODOČIH PRVOŠOLČKOV S ŠOLO

V dobrem sodelovanju osnovne šole in vrtca vsako leto v mesecu marcu učiteljice, vzgojiteljice ter prvošolci povabimo predšolske otroke – bodoče prvošolčke – na obisk. Z željo, da bi otroci spoznali šolo, učilnice in vsaj eno izmed vzgojiteljic, zanje pripravimo program, prek katerega na zabaven in igriv način poskušamo prikazati, kako poteka šolski dan.

S tem želimo otrokom pomagati, da lažje premagajo strah pred neznanim in jim olajšati prehod iz vrtca

v šolo. Nekateri otroci šolo že poznajo, saj imajo na šoli svoje starejše bratce ali sestrice, z drugimi pa se pogosto srečujemo v parku pred šolo. Otroci se tako med seboj že poznajo, med nekaterimi so že stkana tudi prijateljstva, kar pozitivno vpliva pri premagovanju strahu pred novo preizkušnjo.

Bodoče prvošolčke na obisk povabimo takoj po februarškem vpisu v šolo. Povabimo vse otroke iz vrtca Jelka, stare od pet do šest let, ki jih pripeljejo njihove vzgojiteljice, prav tako pa povabimo tudi otroke, ki ne obiskujejo vrtca Jelka in so vpisani v našo šolo. Ti pridejo s svojimi starši. Ker je bodočih prvošolčkov veliko, nas obiskujejo več dni, predstavitve pa potekajo v dveh ali treh učilnicah.

Učenci prvih razredov z veseljem sodelujejo pri pripravi prilagojenih, zabavnih in igrivih vsebin in s tem pokažejo, česa so se do sedaj že naučili. Z glasbo, plesom, pravljičami, likovnim ustvarjanjem in matematičnimi nalogami obiskovalcem pokažejo, da je tudi učenje lahko zabavno in igrivo.

Ta druženja so tako prijetna, da si ob slovesu vedno obljubimo, da se ponovno srečamo naslednjič v njihovem vrtcu.

Naši prvošolci obišejo vrtec v mesecu juniju, ko je večina šolskega dela že opravljena. Tam učenci pozdravijo svoje nekdanje vzgojiteljice in vzgojitelje, se igrajo s prijatelji in obujajo spomine na vrtec. Vsi se imamo lepo.

Ob slovesu bodoče prvošolčke vedno vprašam, česa se zdaj, ko bodo kmalu tudi oni šolarji, najbolj veselijo. Odgovorijo mi, da se najbolj veselijo novih prijateljev, šolske torbe in ostalih šolskih potrebščin.

Njihovi nasmejani in srečni obrazi kažejo, da že komaj čakajo, da gredo v šolo.

Terezija Repovž

BIOLOŠKI KROŽEK

Na šoli že več let uspešno izvajamo biološki krožek. Njegov namen je poglobljanje naravoslovnih vsebin, spoznavanje okolja okrog sebe, pridobivanje odgovornega odnosa do narave in živih bitij ter da se učenci pri tem tudi zabavajo. Jesenske mesece izkoristimo, da si ogledamo botanični vrt, pozimi hodimo na ogled ptic v Tivoli, redno hodimo na razstave eksotičnih živali BIOEXO, razstave Naše telo. Šolsko leto pa končamo v Živalskem vrtu Ljubljana. Vsako leto se pridružimo Društvu za opazovanje ptic (DOPPS), kjer štejemo populacije ptic, ki prezimijo pri nas. Medtem pa na šoli spoznavamo osnove mikroskopiranja, v povezavi s Pedagoško fakulteto Ljubljana imamo delavnice o najrazličnejših živalih (kače, polži, ščurki ...), preko različnih IKT tehnologij (blog, igrice v sscratchu, dokumentarci) pa pridobivamo pravičen odnos do narave in ohranjanja različnih ekosistemov.

*Mladi raziskovalci
pri mikroskopiranju
in preučevanju
živalskih vrst*

50

Igor Kuzmič

MED LEVIM IN DESNIM

Močno sem se zamislila o svojem delu, ko mi je moja sedanja učenka nenadoma med poukom zastavila radovedno vprašanje: »Učiteljica, ali je težko biti učitelj umetnosti?« Potem je še malce hudomušno in zvedavo nadaljevala: »Ampak res, kaj pa vi sploh delate?« Še sedaj čutim zven teh besed.

Res je ta pouk čisto samosvoj, učenci imajo možnost biti ustvarjalni, kar je pravo razkošje, končno se lahko zgane desna možganska polovica. Ne vem, kako se je znašel

na seznamu pomembnosti pri dnu, saj umetniško delo predstavlja vrh človekovih aktivnosti, kjer se združijo vse človekove moči, od fizičnih do intelektualnih, čustvenih ter duhovnih.

Vsako ustvarjanje je iskanje ravnotežja med svobodo in postavljanjem meja. Kreacija se začne, ko iz nešteto možnosti, ki se ponujajo, izberemo, prizemljimo eno, drugim pa rečemo ne ... Popolna svoboda torej ni tisto, kar iščemo. Ustvarjanje nikakor ni prepuščanje, da »neki kr nastane«. Od učencev večkrat slišim, da je slika »kr neki«. Nasprotno, vedno gre za zavestne odločitve, včasih tudi za zavestno odločitev o prepuščanju.

Moji učenci pogosto zamenjujejo svobodo ustvarjanja z razpuščenostjo. Večkrat ujamem odkrito ali prikrito mnenje, da so umetniki malomarni, popustljivi in čudni, da se niso sposobni spopadati z vsakdanjim življenjem, da »jim na vseh koncih uhaja«. Menim, da je najbolje, ko leva in desna možganska polovica zaigrata skupaj. Takrat se rodijo najboljša umetniška dela. Otroke učim pogumno hoditi po novih poteh in hkrati upoštevati dana pravila. Kar jim želim sporočiti je, da je lahko vse imeti in slediti ustaljenim šablonam, posnemati druge, veliko težje pa je iskati novo, samosvojo pot. Le včasih se zgodi, da je ta pot prepoznana kot uspešna in cenjena.

V utripajočem vsakdanu novih ponudb znanj, dogajanj in dobrin je težko biti poglobljen in predan nečemu. Učence rotim, naj ne iščejo »instant rešitev« in »cenenih efektov«. Urim jih v predajanju, poglobljanju in iskanju novih izvirnih poti pri reševanju nalog. Želim, da se zanašajo na svoje fizične, intelektualne, čustvene in duhovne moči in iščejo lepoto v nepopolnosti, napake naj pa izkoristijo za prenovo v nekaj boljšega.

V teku je moje dvanajsto leto poučevanja umetnosti na šoli. Redni pouki učenci lahko popestrijo sodelovanjem v šolskih in izvenšolskih likovnih projektih.

Izpostavila bi tri večje projekte:

V maju in juniju leta 2010 je na obzidju pred šolo nastal kamnit in keramični mozaik višine 75 cm in dolžine okrog 17 m. Nanj sem zelo ponosna in rada gledam bleščanje njegovih delcev v soncu in mesečini. Nastal je »pomotoma«. Prijateljica in nekdanja sodelavka Joža Žibert me je spodbudila. Prišla je k meni z nekaj ostanki pravega kamna, ki jih je daroval oče kamnosek naše učenke. Rekla je, da bi rada, da ji iz kosov pomagam narediti mozaik. Potem je vse ušlo iz okvirjev ... Izdelovanje mozaika je bilo prostovoljno, vanj pa se je vključila skupina učiteljic, otrok in celo staršev ob koncu šolskega leta 2009/10. Izdelovali smo ga po pouku, v soboto in nedeljo. V popoldanskem času, ko se otroci v času podaljšanega bivanja igrajo na ploščadi pred šolo, je bilo dogajanje še posebno zanimivo. Tudi učenci prve triade so hoteli pomagati. V mozaiku bi težko prešteli vse delce, iz katerih je sestavljen, prav tako pa tudi vse otroke, ki so pomagali.

Mozaik pred šolo

S skupinsko masko EMONSKA TRŽNICA smo se 1. marca 2014 udeležili Zmajevega karnevala osnovnih šol v okviru Ljubljanskega pustnega karnevala (26 otrok od 4. do 9. razreda in 3 učiteljice). Prejeli smo 3. nagrado za najlepšo skupinsko masko.

Emonska tržnica

Emonska tržnica

Eko prestolnica Kvak

Prav tako smo s skupinsko masko na Zmajevem karnevalu nastopili tudi 6. februarja 2016 – tokrat smo se predstavili kot EKO PRESTOLNICA KVAK. Sodelovalo je 22 otrok in trije spremljevalci. Tema tega karnevala je bila Zelene prestolnice Evrope in podtema Vrt.

52

Na nastopu smo bili zelo uspešni, saj smo prejeli prvo nagrado za najboljšo skupinsko masko.

Že vrsto let vsak december sodelujemo pri okrasitvi Ljubljane z lampijoni, čudežnimi vilami in lestenci. Izdelovanje poteka večinoma v okviru interesne dejavnosti ali izbirnega predmeta. Mestna občina Ljubljana, ki akcijo organizira, sredi decembra povabi vse sodelujoče učence na pogostitev na Kongresni trg. Večinoma je to zelo prijeten dogodek.

Župan Zoran Jankovič in naši učenci na pogostitvi decembra 2013

*Gospod ravnatelj in učenci na Kongresnem trgu v Ljubljani
decembra 2014*

Čudežna vila, december 2012

ŠOLSKE PEVSKO ZBORI

V 14 letih delovanja na OŠ dr. Vita Kraigherja smo zborovsko petje popeljali na visoko raven. Na naši šoli imamo 3 pevске zборе, v katerih pojejo otroci od 1. do 9. razreda. Zelo radi nastopamo na šolskih prireditvah, prav tako pa radi pokažemo svoje pevsko znanje izven šolskih zidov. Vsako leto se udeležimo dveh območnih pevskih revij. Prav tako z mladinskim pevskim zborom že tretje leto sodelujemo z OŠ Gorenja vas.

Otroški pevski zbor

Vsekakor lahko rečem, da kot zborovodja uživam v delu z mladimi pevci. Vsi skupaj se iz leta v leto naučimo več in to radi prenašamo tudi na poslušalce.

Marjana Trstenjak Kuklec

Darja Grm

UČENJE SLOVENŠČINE KOT TUJI JEZIK

Že nekaj let se skupaj z učenci tujci lotevamo spoznavanja Slovenije, naših navad in običajev in predvsem jezika. S pomočjo didaktičnega kompleta Slika jezika premostijo začetni strah pred uporabo novih besed. Kasneje z veseljem tudi rišejo, pišejo, strižejo in prepevajo. Z malo več nelagodja spoznavajo nove jedi, a ko se prvi opogumi, mu ostali kmalu sledijo. S starejšimi učenci pa lažje spoznavam druge kulture in države. Tako sem spoznala kar nekaj dežel skozi otroške oči: Ameriko, Makedonijo, Bosno in Hercegovino, Rusijo, Srbijo in Ukrajino. Pri učenju novih besed pa me moji učenci

daleč prekašajo. Večino besed, ki sem jih spoznala, sem že pozabila, ker jih nič ne uporabljam. Letos sem se naučila še eno novo (komar je po rusko kamar) in upam, da mi bo ta ostala v spominu vsaj do jeseni.

Klara Vester

»LEPA BESEDA NA DAN ODŽENE PREPIR STRAN« – PROJEKT UČENJA SOCIALNIH VEŠČIN

Vsak šolski dan se srečujemo v učilnicah, na šolskih hodnikih in igriščih. Izrekamo na tisoče besed. Nekatere nas ogrejejo in v nas zbudijo veselje, prijateljstvo in vse tiste dobre stvari. So pa tudi take, ki nas ranijo, ujezijo, razžalostijo. Seveda si vsi želimo čim več tistih prvih in čim manj drugih, zato smo se v šolskem letu 2014/2015 odločili, da bomo pričeli s projektom z naslovom »Lepa beseda na dan odžene prepir stran.« Gre za učenje socialnih veščin – učencem skušamo pokazati in jih naučiti, kako ustvarjati in ohranjati dobre medosebne odnose. Le-ti pomembno vplivajo na dobro počutje učencev, njihov osebnostni razvoj in ne nazadnje tudi na učni napredek. Prav zato želimo s projektom ustvariti varen prostor, v katerem se bo vsak posameznik dobro počutil.

Projekt izvajamo sedaj že tretje leto, večinoma poteka med razrednimi urami ali v podaljšanem bivanju. Aktivnosti so različne: pogovarjamo se, rišemo in pišemo, si ogledamo kratke filmčke, se igramo socialne igre. Glavna ideja projekta je, da med seboj krepimo pozitivna sporočila, medsebojno spoštovanje in iskanje skupnih rešitev. S tem izboljšujemo medsebojne odnose, hkrati pa preprečujemo nasilje. Vemo, da včasih že ena napačna beseda lahko zaneti prepir, zato se veliko

osredotočamo na izmenjevanje lepih in prijaznih besed. V zadnjih dveh letih so bile rdeča nit različne vrednote. V letu 2015/2016 so bile to »5P«: prijaznost, poštenost, potrpežljivost, pomoč, prijateljstvo, letos pa nas spremlja »5S«: spoštovanje, sprejemanje, sodelovanje, solidarnost, spodbujanje.

»Lepa beseda nikomur ne preseda« pravi pregovor, zato tudi mi verjamemo, da so lepe besede kot sončni žarki, ki nas ogrejejo in nam pomagajo, da pogumno nadaljujemo svojo pot življenja.

Barbara Feguš, socialna pedagoginja

BRALNA ZNAČKA

Pri bralni znački sodelujejo učenci od 1. do 9. razreda. Učenci, ki vsako leto zaključijo osnovno bralno značko, ob zaključku šolskega leta prejmejo priznanja (nakup zagotovi Mestna občina Ljubljana; z enotnimi ilustracijami priznanih slovenskih ilustratorjev pa so jih zasnovali pri Društvu bralna značka v sodelovanju z ZPM). Učenci, ki opravijo bralno značko v vseh devetih letih osnovne šole (pravimo jim zlati bralci), so še posebej nagrajeni: prejmejo posebno priznanje, povabljeni so na zaključno prireditev v Cankarjev dom, udeležijo pa se lahko tudi nagrajne ekskurzije.

Poleg osnovne bralne značke lahko učenci berejo tudi knjige za Ekološko bralno značko ter Bralne iskrice. Učenci 6.–9. razreda se v okviru bralne značke vsako leto naučijo tudi tri ljudske pesmi in s tem ohranjajo spomin na ljudsko tradicijo.

Odlične priporočilne sezname knjig pripravljajo v Knjižnici Bežigrad.

Učence še dodatno motiviramo k branju z organizacijo Noči v knjižnici, srečanja z avtorji ob zaključku itd.

Maja Nagode Miklič

PROJEKT TEKOČNOST BRANJA

Od oktobra 2016 na šoli poteka poskusni projekt Tekočnost branja, v katerega sta vključena 3. in 4. razred. Za projekt tekočnosti branja smo se odločile zato, ker ima branje v procesu šolanja pomembno vlogo. Dobro razvita bralna zmožnost učenca je eden ključnih dejavnikov njegove učne uspešnosti. Je spretnost, ki jo moramo razvijati, da pride do avtomatizacije branja in razumevanja prebranega. Naš namen je preveriti sposobnost tekočega branja pri posameznem učencu v razredu ali izven razreda. Merjenje tekočnosti branja bo namenjeno spremljanju napredka učenca ter poučevanju in uporabi primernih strategij.

Za preizkus tekočnosti branja smo se odločile ne samo zaradi zgodnjega odkrivanja učencev, ki imajo težave z branjem, ampak tudi zaradi medsebojne podpore med mobilnimi specialnimi pedagoginjami in učiteljicami razrednega pouka.

Jasmina Balažič, Katarina Koprivnikar Grošelj, Klara Vester

VESELA ŠOLA

Mentorica Vesele šole sem že vse od leta 1983. V vseh teh letih so učenci pridno prebirali Pionirski list (sedaj je to PIL), reševali zanimive naloge, se veliko novega naučili in dosegli dobre rezultate. Sistem tekmovanja se je od začetkov pa do danes spremenil. Državno tekmovanje je bilo včasih v Cankarjevem domu, kjer je bila tudi zaključna prireditev. Zdaj je drugače: na zaključno prireditev pridejo res samo najboljši tekmovalci.

Magda Gantar

ŠOLSKA KUHINJA

Šolska kuhinja je s svojim delovanjem pričela leta 1936, ko se je na šoli začel pouk. Takrat so jo imenovali »mlečna kuhinja«, saj so učenci v šoli dobili le toplo mleko in kruh. V šolskem letu 1974/1975 se je na šoli začela celodnevna osnovna šola (COŠ), in sicer je v prvem letu zajela samo 1. razred, kasneje pa postopoma še vse ostale. Tako je COŠ v šolskem letu 1977/1978 zajela celotno razredno stopnjo. Ker so bili učenci v šoli praktično od 8.00 do 14.30 (1. in 2. razred) oz. do 15.30 (4. in 5. razred), je večina le-teh poleg malice v šoli uživala tudi kosilo. Nekateri učenci so med časom, ki je bil namenjen kosilu, odhajali kosit domov in se nato spet vrnili v šolo. Zaradi premajhne jedilnice so morali učenci takrat kositi v učilnicah. Hrano so v učilnice nosili v termo posodah. Ta način hranjenja ni bil najbolj primeren, a v danih okoliščinah verjetno edini. Spomladi 1987 je prišlo do obnove kuhinje in jedilnice, a na žalost v celoti ni bila izvedena zaradi pomanjkanja denarja. Tako se kapacitete jedilnice niso bistveno spremenile, prav tako je kuhinja ostala brez tako zelo pomembnih prostorov za skladišča.

V šolskem letu 1991/1992 je bil ukinjena COŠ, zato se je število otrok, ki so ostajali na kosilu, precej zmanjšalo. V šolskem letu 2016/2017 pripravljamo in razdelimo 373 malic in 357 kosil ter 160 popoldanskih malic. Učenci še vedno malicajo v učilnicah, le učenci 1. razredov malicajo v jedilnici. Kosilo delimo v jedilnici. Šola je dolžna skrbeti tudi za prehrano otrok, ki potrebujejo dietne obroke, ki jih predpiše zdravnik. Na naši šoli imamo trenutno 10 primerov dietne prehrane, ki pa so iz leta v leto v porastu.

V šolskem letu 2014/2015 smo začeli z obnovo kuhinje, ki smo jo tudi v celoti obnovili. Sedaj lahko učenci sedijo in se prehranjujejo v prostorni in svetli jedilnici, kuharskemu osebju pa so na razpolago najsodobnejši stroji in pripomočki.

Sodobno opremljena kuhinja

Šolska prehrana je oblika družbene prehrane, ki je pomembna za skladen telesni in duševni razvoj otrok ter vpliva na njihovo počutje z zdravstvenega in delovnega vidika. Jedilniki za malico in kosilo so izdelani po priporočilih Ministrstva za zdravje in Zavoda RS za šolstvo (Praktikum jedilnikov zdravega prehranjevanja v vzgojno-izobraževalnih ustanovah) tako, da ustrezajo biološkim in kaloričnim zahtevam starosti učencev. Zavedati pa se moramo, da predstavlja šolska prehrana

le dopolnilo k dnevni prehrani otrok in da skuša predvsem zapolniti vrzel po tistih sestavinah, ki običajno v prehrani primanjkujejo. Prehrano moramo načrtovati z zdravstvenega, ekonomskega in vzgojnega stališča. Pri načrtovanju prehrane otrok v šolski kuhinji veljajo enaka načela kot za otroke, ki se hranijo doma. Vendar je prehrabni načrt v šolskih kuhinjah enoten, zato ni mogoče upoštevati potreb in okusa posameznih otrok.

Pri uživanju hrane so zelo pomembne urejenost okolja ter prehrabne navade otrok, ki so zaenkrat precej skromne, kar se kaže v odklanjanju določenih jedi (zdrava prehrana). Učenci se o zdravi prehrani seznanijo pri pouku, vendar bi bilo potrebno, da jih tudi starši na to opozarjajo.

Higiensko stanje prostorov, posode in pribora ter hrane nadzira Ministrstvo za zdravstvo – zdravstveni inšpektorat RS s svojimi rednimi sanitarnimi pregledi in Nacionalni laboratorij za zdravje, okolje in hrano.

59

Ingrid Keber, Igor Kuzmič

Umivalnica z barvitimi napisi pred jedilnico

LJUDSKI PLESI IN IGRE

Septembra 2015 se je na šoli obudila interesna dejavnost ljudskih plesov in iger. V preteklosti je ljudske plese poučevala Marija Redelonghi, ki je poskrbela tudi za nekaj folklornih kostumov.

V sezoni 2015/2016 smo zaprašene kostume oprali, zašili in zlikali. Tako so učenci za nastope lahko oblekli kostume, ki ponazarjajo oblačenje prebivalstva v preteklosti.

Pri interesni dejavnosti učenci spoznavajo ljudske plese in zagotovo vsi udeleženi znajo zaplesati: zibnšrit, štajeriš, ta potrkano, ta požugano in kmečki valček. Spoznajo tudi plesne igre: kačo vijemo, most, Abrahama gredo, Marička sedi na kamenu, Gradarček, škarjice brusim, al' je kaj trden most, ura je ena, medved še spi. Naučimo se tudi nekaj ljudskih pesmi in izštevank.

Cilj dejavnosti je, da se učencem približata čas in lepota preteklosti, predvsem da v tem vidijo čar bližine, plesa, igre, gibanja, zabave in prijateljstva.

V sklopu 80-letnice šole smo izpeljali tudi projekt otroških iger. V ta namen smo šolsko ploščad odeli v barve in oblike, ki so nas vabile k igri ristanca v večih različicah, v aktivni odmor pa smo poskusili vpeljati priljubljeno igro naše mladosti – gunitvist.

Urška Hlupič, vodja interesne dejavnosti
ljudski plesi in igre

Šolska folklorna skupina

SLIKANJE NA SVILO

S slikanjem na svilo smo se v šoli začeli ukvarjati v šolskem letu 1996/1997 na pobudo učenk 8. razreda, ki so svojo željo po novem znanju na umetniškem področju izrazile našemu ravnatelju. Tako se je začelo.

Slikanje na svilo ni enako slikanju in ustvarjanju na papirju, ki ga učenci spoznavajo v šoli. Svilena tkanina je tenak tekstilni material, ki zahteva drugo vrsto barv, fine debelejše čopiče in rezervirno sredstvo za risanje oblik, ki prepreči prelivanje barv preko zarisane oblike. V ta namen se uporablja vroč vosek, ki se ga nanaša s posebnim pisalom ali posebne goste barve ali konture, ki se iztiskajo iz tube. Posebno lastnost prelivanja barve po svili je mogoče uporabiti tudi kot tehniko ustvarjanja. Vzorce je na mokri barvi mogoče doseči tudi z uporabo soli. Vse te tehnike je na svileni tkanini mogoče uporabiti le ob pogoju, da jo z bucikami napnemo na lesen okvir. Ustvarjamo lahko tudi tako, da svileno tkanino na določenih mestih prevežemo z vrvico in jo potapljamo v barvno kopel. S tem dobimo zanimive črtaste vzorce.

Ustvarjanje s svilo zahteva veliko natančnosti in upoštevanja pravil, zato od učenca terja poslušnost, potrpežljivost in spretnost. Ob slikanju na svilo poleg umetniškega izraza učenci pridobivajo tudi te lastnosti. V prvih letih interesne dejavnosti, ki sem jih na šoli preživljala kot učiteljica gospodinjstva in tehničnega pouka, smo z učenkami predmetne stopnje, katerim je bila dejavnost prvotno namenjena, tudi raziskovale in z nalogami o barvanju svile sodelovale na državnem tekmovanju mladih raziskovalcev. Za popestritev smo takrat ustvarjale tudi z glino in izdelovale drobno keramiko.

V zadnjih letih »slikanje« popestrimo s polstenjem volne v kombinaciji s svilenimi rutami in šali, tako da učenci spoznajo tudi modne trende v slovenskem tekstilnem oblikovanju.

Polona Bratož Opaškar, mentorica

Motivi za novoletne čestitke v batik tehniki z voskom

ROKOMET

V preteklih letih smo imeli na šoli veliko dobrih športnikov, ki so se ukvarjali tudi z rokometom. Osnove smo začeli v šoli, nekateri pa so jih nato nadgrajevali v klubu KRIM, zdaj je to MARK Olimpija Ljubljana. Udeleževali smo se ljubljanskega prvenstva in bili uspešni tudi na državni ravni, saj smo leta 2002 prišli v polfinale. Zdaj v sodelovanju s trenerji MARK Olimpije na šoli mini roket vadijo učenci od 2. do 5. razreda.

Magda Gantar

ZOBNA AMBULANTA NA OSNOVNI ŠOLI DR. VITA KRAIGHERJA

Zobna ambulanta na Osnovni šoli dr. Vita Kraigherja je bila ustanovljena že leta 1985. Vse od takrat se v istih prostorih zobozdravniški timi trudimo ohraniti zdravo ustno votlino otrok in mladostnikov. Za učenke in učence te šole ter ostale otroke, stare od 0 do 19 let, ki so opredeljeni v naši ambulanti otroškega in mladinskega zobozdravstva, trenutno skrbiva zobozdravnica Nuša Žilih, dr. dent. med., in zobna asistentka Majda Kastelic. Zobna ambulanta spada pod okrilje ZD Ljubljana, enota Bežigrad.

Ustno zdravje je osnova za dobro telesno, duševno in socialno počutje človeka in je hkrati tudi pokazatelj ravni zdravstvenega stanja posameznika. Pri skrbi za zdravje zob in ustne votline naših otrok je nujno potrebno sodelovanje več oseb, vsekakor pa je najpomembnejša vloga staršev.

Učenki na pregledu zob

Velika prednost je, da ima šola zobno ambulanto v svojih prostorih, saj to omogoča otrokom in njihovim staršem lažjo dostopnost in manjši stres pred neznanim, zobozdravniškemu timu pa boljši pregled nad stanjem ustnega zdravja otrok na šoli.

62 Delo v naši ambulanti obsega stomatološke preventivne preglede, posvete za otroke in mladostnike, nudimo zobozdravstveno prvo pomoč, zdravljenje zob, oskrbo obzobnih tkiv. Zobna ambulanta za otroke in mladino opravlja kontrolne preglede, preventivne posege, kurativno sanacijo zob, sistematske preglede učenk in učencev itd.

Prvi obisk otroka pri zobozdravniku priporočamo že veliko pred vstopom v šolo, med 6 in 12. mesecem starosti otroka. Takrat ne gre le za pregled ustne votline, ampak za svetovanje staršem in motivacijo za skrb za otrokovo ustno zdravje. Govorimo o prvem preventivnem pregledu, ki je hkrati priložnost staršev za razgovor z zobozdravnikom. Zobozdravnik lahko med razgovorom in s pomočjo pregleda zgodaj odkrije morebitna tveganja ali zgodnje znake bolezni in razvojne motnje v otrokovi ustni votlini.

Če otroka pregledamo že zelo zgodaj in se skozi odraščanje srečuje z zobozdravstvenim timom in okoljem, ni strahu za kasnejši strah pred zobozdravnikom. Vedeti moramo, da se noben otrok ne boji zobozdravnika, ampak se boji novih, nepoznanih stvari in situacij. Zato mora biti prvi obisk čim manj stresen in otroku prijazen, to je tudi osnovni cilj naše ambulante. Pomembno je, da so prvi obiski otroka v ordinaciji namenjeni tudi otrokovemu spoznavanju okolja, ljudi v ordinaciji, predvsem pa vseh pripomočkov. Na prvem pregledu morajo biti vedno prisotni starši.

V posameznih starostnih skupinah se način dela razlikuje in mora biti primeren razvojni stopnji otroka oz. mladostnika. Vsi, ki delamo s to populacijo, se zavedamo, kako pomemben je način pravega pristopa do pacienta.

V veliko pomoč pa nam je tudi sodelovanje s Centrom za preventivo, v okviru katerega deluje tudi zobozdravstvena preventiva na OŠ dr. Vita Kraigherja. Otroci se imajo priložnost naučiti pravilne tehnike ščetkanja glede na njihovo starost in sposobnost, spoznajo se s pripomočki, ki jih potrebujejo za dobro ustno higieno, in se s pomočjo nenapovedanih obiskov ter vključitvijo v tekmovanje »Za čiste zobke« na lastnih napakah naučijo, katera mesta si pozabijo očistiti in kaj morajo storiti za to, da bo njihova ustna votlina zdrava. Poleg terenskega dela na šoli je dobro organizirana tudi individualna zobna preventiva za tiste otroke, ki jih s skupinsko preventivno obravnavo ne moremo motivirati za dobro skrb za ustno zdravje in potrebujejo poglobljen individualni pristop.

Celotno otroško in mladinsko zobozdravstvo je globalno usmerjeno v preventivo, v preprečevanje kasnejših hujših boleznih zob in obzobnih tkiv ter v vzgojo bodočih odraslih, ki bodo sposobni odgovorno skrbeti za svoje ustno zdravje.

Delovambulantni otroškega in mladinskega zobozdravstva je prav poseben izziv, ki nosi s seboj splošno družbeno odgovornost, je naporno s strokovnega in psihološkega vidika, hkrati pa je neprecenljivo v smislu zadovoljstva, ki ga prinese, ko dosežemo otrokovo sodelovanje in ko na njegovem obrazu zasijeta iskreno veselje in ponos ob premaganem strahu pred zobozdravnikom in zobozdravniškimi posegi.

V veliko veselje mi je, da lahko delam v zobni ambulanti na Osnovni šoli dr. Vita Kraigherja, da tako dobro sodelujem z vodstvom in kolektivom šole, da imam možnost spremljati rast in razvoj čudovitih otrok in se spoznati z njihovimi starši.

Najlepše darilo za vse nas otroške zobozdravnike pa je zagotovo nasmeh na obrazu otroka, našega pacienta!

Nuša Žilih, dr. dent. med.

ŠPORTNO DRUŠTVO SOKOL BEŽIGRAD

Naše društvo je živi sopotnik OŠ dr. Vita Kraigherja od leta 1945. Sta pa naši ustanovi na nek način povezani že od njunega začetka. Šolska stavba je bila zgrajena v letih 1934–1936 na severnem robu gramozne jame, društvo (ustanovljeno 1930) pa je leta 1935 postalo lastnik južnega dela te iste jame ob Samovi cesti (dokument v zemljiški knjigi). Prav na tej veliki parceli – torej v bližnjem sosedstvu šole – je društvo načrtovalo postaviti velik športno-telovadni sokolski dom.

Zanimivo je, da je imel arhitekt Mušič ob projektiranju šolske stavbe in njene telovadnice v mislih tudi sokolske prireditve (Mušič: Nova šola za Bežigradom, 1934), čeprav je društvo takrat delovalo povsem ločeno od šole in si je na mestu sedanje Plave lagune postavilo telovadišče in svoj začasni leseni dom.

Po koncu 2. svetovne vojne je ljudska oblast prestavila društvo na tukajšnjo lokacijo v šoli, v nam odvzeti prostor pa je namestila gasilsko brigado. Kljub širokemu iskanju vzrokov za to potezo nam doslej še ni uspelo najti kakršne koli razlage ali s tem povezanega dokumenta. Društvo je v šoli dobilo v upravljanje nekaj prostorov v južnem delu telovadnične stavbe in v soupravljanje telovadišče pod Vodovodno cesto, katerega je kasneje tudi gradbeno urejalo in zanj skrbelo. V OŠ dr. Vita Kraigherja smo bili lepo sprejeti in od takrat naprej se z izjemo let 2001 in 2002, ko je potekala obnova telovadnice, na tej lokaciji trudimo po športni in vzgojni plati dopolnjevati prizadevanja slovenskega šolstva.

V jubilejnem biltenu ob 60-letnici šole smo že predstavili življenje društva do leta 1996; zato skušamo v tokratnem pisanju osvetliti predvsem zadnji dve desetletji.

Društvo šteje sedaj (jeseni 2016) okrog 320 članov in je v porastu vse od obnove telovadnice, ko smo si morali iskati prostore za vadbo po telovadnicah drugih društev in šol; takrat je število zaradi osipa padlo na 120 do 150. Članstvo, ki zajema vse starostne skupine, je porazdeljeno v naslednje sekcije:

- orodna telovadba, ki vključuje osnovno in vrhunsko gimnastiko, akrobatiko in trampolin;
- sekcija Zala, ki goji ritmično in estetsko gimnastiko;

- rekreacija z oddelki gimnastike, odbojke, košarke, vadbe starejših, pilatesa, pohodništva;
- sekcija Nike, ki goji sabljaštvo (priklopila se je pred dvema letoma);
- vadba športne in ritmične gimnastike po osnovnih šolah.

64

Najvišji organ društva je Zbor članov, ki se sestane vsako leto enkrat, med letom pa vodenje poteka preko sestankov odborov (izvršni, vodniški, načelniški, nadzorni) in preko operativnih skupin za posebne namene (veliki javni nastopi, urejanje tekstov in slik, prostorsko-gradbene in kulturno-družabne zadeve, promocija in podobno). Glavne odgovorne osebe so predsednik, dva podpredsednika, strokovni vodja, tajnik, načelniki sekcij in gospodar. Predsedniki v zadnjem obdobju so bili: Ž. Sambolec 1989–1997, B. Repe do 2002, G. Papa do 2007, A. Pregelj do 2015 in sedaj A. Stajič.

Vadba poteka po urnikih, ki so usklajeni z vodstvom šole in z uradi na MOL-u. Cilj vadbe za udeležence je napredovati v znanju telovadnih in drugih prvin, pri najboljših pa tudi udeleževati se primernih tekmovanj.

Vodnike vzgajamo iz lastnih vrst z delom ob izkušenih trenerjih, poleg tega pa vsako leto pripravimo društveni izobraževalni dan. V veliko pomoč sta nam ogrevana kletna dvoranica, ki smo jo z veliko prizadevanji uredili na mestu prejšnjih garderob pod bivšim odrom leta 2003, in sobica nasproti pisarne, ki nam jo je uspelo pridobiti leta 2013 preko najema in je namenjena trenerjem in vodnikom. Vodniški kader v zadnjih letih šteje med 25 in 30 oseb; med njimi sta dva redno zaposlena, eden preko MOL-a, drugi preko ministrstva MZŠ. Zaradi prostorske stiske v domači telovadnici in posebne opreme za vrhunsko vadbo gimnastike mnogi naši člani vadijo na drugih lokacijah – nekateri redno v novem gimnastičnem centru na Viču, nekateri občasno v Zeleni jami, nekaj oddelkov ritmike in sabljačev pa po šolskih in drugih telovadnicah.

V letu 2016 so visoka priznanja od Gimnastične zveze Slovenije prejeli štirje naši člani, ki so bili vsi tudi učenci OŠ dr. Vita Kraigherja: Dejan Jovanovič – trener leta za moško gimnastiko, Rok Klavora – najboljši Slovenec v športni gimnastiki, Jure Kern – trener leta za področje akrobatike in Franci Rojc – trener leta za mlajše kategorije.

Jovanovič in Kern imata zasluge, da se je v Sloveniji v zadnjem desetletju pričela širiti vadba skokov na veliki prožni ponjavi, ki so leta 2008 postali nova olimpijska disciplina. Jure Kern z vadbo v »naši« telovadnici skrbi za njen nadaljnji razvoj v širšem okolju.

Bežigrjčan Rok Klavora je lani prejel tudi zavidljiv mednarodni naziv »Prvak tekmovanj Svetovnega pokala v vajah na parterju za leto 2016«. Novica je bila objavljena v medijih in tudi v glasilu bežigrajske četrtne skupnosti.

Ravnatelj Ljubo Brezočnik in strokovni vodja Jure Kern

V dogovorih z vodstvom šole pripravlja društvo skice in načrte za izvedbo prenove šolskega telovadišča pod Vodovodno cesto. Ko bo prostor urejen, bo v dopoldanskem času služil šolarjem, popoldne in zvečer pa članom društva. Opremljen bo s telovadnimi in trim napravami za mladino in za starejše, ograjeno bo proti parkiranju ob cesti in kocipirano tako, da bo omogočalo tudi prireditve na prostem; ravnica bo v kotu med telovadnico in šolo, polkrožni (amfiteaterski) del za gledalce pa na travnatih brežinah.

Društvo se stalno sooča s pomanjkanjem prostora – tako za vadbo kot tudi za nekatere nujne druge društvene dejavnosti, npr: shranjevanje dresov, pokalov in manjših športnih rekvizitov, garderobe, vadbo manjših skupin (otroci in starejši), ki ne potrebujejo težjih

orodij. Nekaj teh razbremenitev predvidevamo doseči z že dogovorjenim podaljškom stopnišča do podstrehe. To bo omogočilo tudi očiščenje balkona in izboljšanje požarne varnosti telovadnične stavbe.

V okviru kulturno-družabno-izobraževalnih (KDI) dejavnosti društvo vsako leto pripravi 4 do 6 večerov, na katerih predstavimo znane osebe (npr. telovadci Cerar, Pegan, Šrot, general Maister ...), zanimiva potovanja naših članov, vredna znanja (o delovanju srca, o govorništvu, o zgodovini športnih objektov ...) in podobno. Sedaj smo v dogovarjanju za obisk s trenerjem juda g. Fabjanom, ki je vzgojil že več Slovencev, ki so si uspeli priboriti olimpijska odličja. Dvakrat letno izdamo svoje glasilo »Naše društvo«, vsakih 5 let pa malo močnejši jubilejni bilten. Družabnost na društvenem nivoju predstavljajo: maškarada za mlajše oddelke, piknik ob koncu šolskega leta in novoletni nastop konec decembra. V manjših skupinah potekajo praznovanja rojstnih dni, izleti s kolesi, planinarjenje in podobno.

K izobraževanju spada organizacija skupnega izobraževalnega dneva za vodnike (enkrat vsako leto) in omogočanje udeležbe na tehnični konferenci GZS – zadnja leta en dan v Portorožu.

Društvo je leta 2015 praznovalo 85-letnico obstoja in svoj jubilej obeležilo z naslednjimi dogodki: v Knjižnici Bežigrad je priredilo razstavo o zgodovini in delovanju društva, na Fakulteti za šport je organiziralo okroglo mizo in novinarsko konferenco o pomenu telovadbe za sodobno mladino ter izvedlo vseslovenski sokolski zlet v Ljubljani. Posebej smo pri zletu bili ponosni na to, da smo se opogumili prireditve organizirati v centru mesta, saj na kaj takega doslej še pomisliti nismo upali.

Dogodek z dopoldansko povorko vsaj desetih društev iz cele Slovenije ob Ljubljani mimo Magistrata in čez Tromostovje ter s popoldanskim telovadnim nastopom na Novem trgu je požel veliko odobravanja in tudi medijske pozornosti.

Jubilejni nastop septembra 2015

66

Uspešno delo v jubilejnim letu, v katerem smo opravili nad 1500 registriranih prostovoljnih delovnih ur, nam je dalo poleta za nove akcije. Tako smo polet 2016 na Ljubljani organizirali veliko plesno-akrobatsko predstavo »Alica v vodni deželi« (avtor naš član Tomaž Kranjec), ki je lepo uspela in je pritegnila zanimanje Ljubljančanov in medijev.

Vsako leto izpeljemo nekaj večjih tekmovanj, tudi na državnem in mednarodnem nivoju, sodelujemo na zunanjih prireditvah, veselimo se pobud mladih za nove vaje in za nastopanje izven društva. Aktivni smo v naslednjih športnih zvezah: *Gimnastična zveza Slovenije, Sokolska zveza Slovenije, Športna unija Slovenije, Športna zveza Ljubljane, Ljubljanska gimnastična zveza, Športna unija Slovenije in Fitnes zveza Slovenije* ter v

nekaterih drugih asociacijah; to so: Četrtna skupnost Bežigrad, Turistična zveza Ljubljane, Mestna knjižnica Ljubljana in podobno.

ŠD Sokol Bežigrad je na Upravni enoti registrirano kot »društvo, ki deluje v javnem interesu«, pri Slovenski filantropiji in v agenciji AJ PES pa kot »prostovoljsko društvo«. Za vzdrževanje obeh imenovanj se moramo redno dokazovati s poročanjem o opravljenem delu. Leta 2014 smo prejeli visoko priznanje mesta Ljubljane.

Osnovno sokolsko načelo, iz katerega izhajamo, je: »Napreduj osebno – v telesni in duševni moči – in to z namenom, da boš koristil tudi skupnosti, v kateri živiš«. Iz tega izhajajo naša stalna prizadevanja, da med članstvom razširjamo pomen in osebna odločanja za vrednote, kot so: poštenost, prijateljstvo, spoštovanje, iskrenost, nesebična pomoč, delavnost, ljubezen do domovine in podobno.

Na sprejemu v vladni palači

Spoštujemo različnosti vseh ljudi, ki si želijo biti z nami – pri tem ni pomembna izobrazba, socialno stanje, barva kože, spol, politična ali verska pripadnost in ne starost, ne zdravje. Vsi so dobrodošli, da le delujejo odgovorno in v skladu z osnovnim in z drugimi sokolskimi načeli.

Ritmičarke vadijo razteznost

V okolju, ki smo ga predstavili, hrbtenico obstoja in delovanja predstavljajo vodniki. Njihova skrb za telovadeče in predvsem za rastočo mladino je to, česar si najbolj želimo. Zanimivo je v predšolski skupini videti malčke, ki se šele uče hoditi, šolarčke, ki se zagnano uče prevalov, in potem malo starejše, ki nekateri že hočejo svoje znanje pokazati na tekmovanjih. Gimnastika je

s svojimi več kot 3000 elementi neizčrpen vir izzivov za medsebojno primerjanje in kosanje. Srednješolce potem pritegnejo pogovori s starejšimi in društvene družabne prireditve ali pa se celo odločijo, da bi pomagali pri vodenju, da bi se naučili poučevati mlajše – takšne male nagajivce, kot so še pred kratkim bili sami. Nekateri posebneži v teh letih že trdo trenirajo v vrhunskem programu pri izkušenih starejših trenerjih. V prijaznem demokratičnem okolju, ki spodbuja vsakršno znanje, se med srednješolci in študenti dobro počutijo tudi mnogi novinci. Radi se učijo enostavnih telovadnih prvin, hkrati pa so pripravljeni sodelovati pri društvenih opravilih. Prenekateri prevzemajo tudi različne funkcije v društveni upravi in so na to ponosni. Vidijo, da s svojim delom sodelujejo pri ustvarjanju dobrega projekta. Če to delo opravijo prostovoljno, je to velika vrednost za društvo in družbo.

Veseli smo sobivanja s kolektivom OŠ dr. Vita Kraigherja, saj si tako kot njen učiteljski zbor na svoj način tudi Sokol prizadeva za napredek iste domovine. Ob 80-letnici postavitve šolske stavbe čestitamo g. ravnatelju in vsem članom učiteljskega zbora, hkrati pa želimo uspešnega delovanja in sodelovanja tudi vnaprej.

Andrej Pregelj

1964

SPOMINI

SPOMINI NEKDANJIH IN SEDANJIH DELAVCEV ŠOLE

Angela Boštjančič - Koce: **Tekmovanje za srebrno Vegovo priznanje**

Majda Cirman: **Kaj sanja šola, ko spi ...**

Vera Sladič: **Tiskanje Lastovke nekoč**

Mariča Redelonghi: **Dvojni spomini**

Marjeta Šubic, Joža Žibert: **Minilo je le nekaj trenutkov, nekaj let ...**

Polona Bratož Opaškar: **Miha, Matej in Jure – naši junaki Malih sivih celic**

Avguština Zupančič: **Spomini na klub staršev in šolski parlament**

Ingrid Keber: **Anekdota**

Alenka Planinšič Jerman: **Lekcija**

ŠOLA SKOZI OČI NEKDANJIH UČENCEV

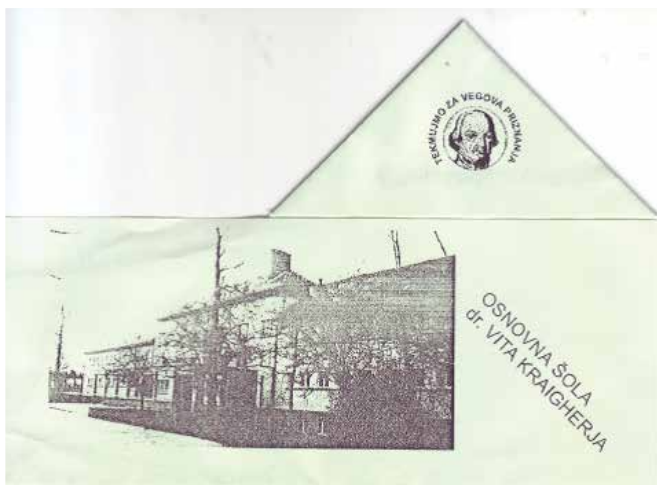
ŠOLA SKOZI OČI SEDANJIH UČENCEV

SPOMINI NEKDANJIH IN SEDANJIH DELAVCEV ŠOLE

TEKMOVANJE ZA SREBRNO VEGOVO PRIZNANJE

Na pragu je bilo prelomno leto 2000. Območno tekmovanje iz matematike je leta 1999 organizirala Osnovna šola Milana Šuštaršiča. Komisija za nadzor in izvedbo tekmovanja, v kateri sem bila tudi sama, je bila sredi dela, ko je eden izmed članov rekel: »Leta 2000 je območno tekmovanje na OŠ dr. Vita Kraigherja in predlagam, da so tudi vsa naslednja na njihovi šoli«. Smeh se je razlegel po učilnici, a hitro je zamrl, bila je le šala.

Minilo je še nekaj brezskrbnih mesecev in že je bilo treba začeti s pripravami za območno tekmovanje iz matematike na naši šoli. Najprej smo obvestili vse sodelujoče šole na tem območju, ki so poslale seznam tekmovalcev in njihovih spremljevalcev. Ko je bilo znano število vseh tekmovalcev, smo izdelali sezname učencev, ki so tekmovali v isti učilnici. Za vsakega učenca je bila pripravljena kuverta, kjer sta bili dve šifri, učenci so namreč tekmovali pod šifro.

Petnajstega aprila leta 2000 so bile priprave končane in vzdušje na šoli je bilo praznično.

Zbrali smo se v glasbeni učilnici, kjer je ravnatelj Ljubo Brezočnik pozdravil tekmovalce in njihove mentorje. Sledil je kulturni program, ki so ga pripravili učenci naše šole. Po končanem kulturnem programu smo učence in mentorje razporedili v učilnice.

Učiteljci Tanja Fajon in Marija Sibila pomagata tekmovalcem pri razporejanju šifer ter razlagata navodila.

Tekmovanje je trajalo 120 minut. Sledilo je popravljanje in točkovanje nalog ter računalniška obdelava rezultatov. Nepristranskost ocenjevanja je bila zagotovljena tako, da je vsak učenec tekmoval pod svojo šifro. Ko so bili v računalniku zbrani vsi dosežki, smo izdelali sezname z imeni in priimki tekmovalcev.

Komisija, ki je bila sestavljena iz učiteljev območnih šol, je izdelala kriterije za podelitev srebrnih Vegovih priznanj ter kriterije za udeležbo na tekmovanju za zlato Vegovo priznanje.

Tekmovanje je bilo končano. Rezultati so bili hitro po tekmovanju že na oglasni deski. Učenci naše šole so bili kar na samem vrhu. Trud je bil poplačan. Še dolgo je bilo slišati, kako lepo je bilo tekmovati na Osnovni šoli dr. Vita Kraigherja.

Rada se spomnim na ta dogodek in na vse, ki so mi pomagali pri izvedbi tega tekmovanja.

Angela Boštjančič - Koce

KAJ SANJA ŠOLA, KO SPI ...

74

OŠ dr. Vita Kraigherja ... mogočna stavba, deset minut hoje iz mestnega jedra, na začetku prvih blokovskih naselij Bežigrada. Umeščena med pomembno prometnico in železniško progo, kot v miru predmestja. Pred njo velik park z mogočnimi drevesi – živahno igrišče za vse šolarje. Za njo športna igrišča mnogih generacij Kraigherčanov.

OŠ dr. Vita Kraigherja ...

Kdaj sem najraje prihajala v šolo?

Pred poukom.

Jutro je, nikogar še ni. Vse je tiho, snažno, v pričakovanju nečesa, kar se bo vsak hip napolnilo z ustvarjalnim hrupom in utripom. Šola še spi; razredi čakajo, da jih napolnijo učenci in njihova hotenja po znanju, druženju.

Pred malico.

Po prvi uri, tik pred malico: v razredih brenčanje učencev pri delu, glasovi mojih kolegov, ki se trudijo vsako otroško glavo napolniti z znanjem. Potem pa zvonec – in reditelji stečejo po malico. Koliko dobre volje je v njih v pričakovanju dobrega zajtrka; vedno prijazno odzdravljajo, vrnejo nasmeh, se pošalijo z menoj.

Na prireditve.

V razredih pritajeni nemir pričakovanja, kako se bodo učenci izkazali, dokazali in vsem pokazali, česa so se naučili pri pouku, dejavnostih. Učitelji nekoliko nervozno pogledujejo po svojih učencih, saj je odgovornost seveda tudi na njihovih ramenih. A je že tako, na vsaki prireditvi na naši šoli se je izkazalo, kako smo vsi dobro opravili svoje delo, trud je bil poplačan. Učenci so premagali tremo, se izkazali, upravičili učiteljevo zaupanje.

Kadar koli govorim o šoli, mislim na »svojo« šolo – Osnovno šolo dr. Vita Kraigherja. Kadar koli pomislim na pomembne mejnike svojega poklicnega udejstvovanja, vedno misli le na leta na OŠ dr. Vita Kraigherja. Tu sem poklicno dozorela in z učenci preživela svoja najbolj ustvarjalna leta. Tu sem srečala učitelje, ki so podpirali moje delo in mi pomagali, da sem ga kvalitetno izpeljala. Pravzaprav – tudi kadar koli govorim o svojem življenju, pomislim na »svojo« šolo, na Krajgrco. Smeh in solze, lepo in žalostno, spodbudno in (kdaj) spotikajoče ... to sem delila s »svojo« šolo. Tega sem še danes vesela. In kaj sanja (vsaka) šola, ko spi? Kdo ve ... OŠ dr. Vita Kraigherja pa prav gotovo o vseh, ki smo bili ali so del njenega vsakdana.

Majda Cirman

TISKANJE LASTOVKE NEKOČ

Ob brskanju po starih fotografijah, učnih načrtih, pripravah, osebnih redovalnicah, vabilih, voščilih itd. so mi spomini ušli na tiskanje šolskega glasila LASTOVKA pred skoraj štiridesetimi leti. V novinarskem krožku je takrat sodelovalo nekaj najbolj navdušenih učencev. Izdajali smo več števil glasila letno, pogosto tematske številke ob posebnih dnevih, praznikih, obletnicah.

Takratna glasila se z današnjim ne more primerjati. Pisali in risali smo na posebne matrice, pri čemer so nam pomagali učitelji likovnega ali tehničnega pouka. Matrice so bile izdelane iz poroznega, tankega in povoščenega papirja. Črna barva je prodirala le na delih, kjer so bile črke ali slike. Besedila smo tipkali na velike ropotajoče pisalne stroje. Če smo se zmotili, smo morali stran znova natipkati. Slikovni prispevki pa so bili odtisnjeni na matrico s posebnimi pisali, podobnimi šestilom, s kroglico na koncu. Zelo je bilo treba paziti, da se matrica ni preluknjala.

Razmnoževali smo jih na šoli na posebnem stroju CIKLOSTILU tako, da smo vsako stran odtisnili z vrtenjem valja. Glasilo smo potem speli in razdelili med učence in učitelje. Naslednje generacije so dale urejene prispevke tiskati v tiskarno.

Hiter razvoj tehnologije spreminja vlogo šole in pomen pridobljenega znanja, vendar mislim, da učitelja v njej še dolgo ne bo nihče izpodrinil.

Večji poudarek naj bi bil na bolj osebnem, človeškem stiku oz. odnosu med učitelji, učenci in starši.

Vera Sladič

DVOJNI SPOMINI

Prag te mogočne stavbe za Bežigradom sem kot začetnica prestopila dvakrat.

Prvič kot prvošolka 1. septembra 1956 pri učiteljici Marici Kebetovi. V razredu nas je bilo 32. Učiteljica je vsako jutro po pozdravu najprej vsem učencem pregledala roke in ušesa. Kdor ni imel čistih, se je moral iti umiti, potem smo šele začeli s poukom. Trajal je štiri ure, potem pa smo učenci odšli domov. Nismo imeli veliko pripomočkov, le Čitanko, navadne zvezke, svinčnik, barvice, nalivno pero in potrebščine za risanje. Vendar smo se kljub temu veliko naučili in imeli zelo lepo.

V 2. razredu sem sedela s prijateljico Bredo Gregoršaneč, kasneje sem učila njena otroka, Boštjana in Uršo Novak

Pouk smo imeli dopoldne in popoldne, tudi ob sobotah. Žalosten spomin imam na 7. razred. Takrat so nas razdelili in štirje učenci smo bili prestavljeni v drug turnus med same neznane učence! Bilo je grozno, potem pa so na bežigranski gimnaziji sestavili razred iz samih učencev OŠ dr. Vita Kraigherja in sem bila edina, ki je poznala vse sošolce!

Drugič sem prag prestopila 25. 8. 1977 kot učiteljica razrednega pouka. Kolektiv je bil mlad in imeli smo se lepo. Postali smo prijatelji, se skupaj zabavali in hodili na izlete.

Z Magdo Gantar in Lučko Dular v Versaillesu

Med otroki sem uživala, se imela lepo. Spomini so zelo lepi, veliko jih je, eden pa je takle: ko sem bila še mlada učiteljica, je nek učenec hodil po hodniku in me iskal. Srečal je Lučko Dular in jo vprašal, kje je učiteljica Ringilongi. Takrat se me je prijelo ime Ringi.

Še danes se z veseljem srečam z bivšimi učenci!

Mariča Redelonghi

MINILO JE LE NEKAJ TRENUTKOV, NEKAJ LET ...

... a kaj vse se je medtem zgodilo v našem življenju? Koga ali česa se učitelji najbolj spominjamo iz dolgoletnega službovanja?

Vedoželjnih otrok? Izletov, športnih dni? Strašnega ravnatelja? Učiteljskih zabav? Maratonskih konferenc? Kuharic in hišnika? Šolske stavbe, ki je kot zmešan labirint?

Ne boste uganili!

Vsega tega se spominjamo, pa še marsičesa drugega, npr. kavomata v zbornici. Takšnega vidimo še danes v nekaterih kavarnah. Bil je središče dogajanja med glavnim odmorom. Na žalost pa je delal le dva tedna, ker smo z njim amatersko ravnali. V času njegovega popravila smo kavo kuhali v kabinetih oz. v »stekleni« zbornici. Ker pa je bilo to prepovedano zaradi požarne varnosti (hišnik je po vonju ugotovil, kje se kuha kava in nam to preprečil), so nam kuharice skuhale kavo v kuhinji. Mogoče pa se vam to ne zdi pomembno, vendar pa je bilo za nas nujno, da smo v času odmora dobili kavo. Ob tem smo srečali kolege, se z njimi dogovarjali o delu, o novicah na šoli. Seveda pa je bilo pitje kave povezano tudi s kajenjem. Imeli smo kolega, ki je sovražil cigaretni dim. Vztrajno je lomil cigarete, če jih je kdo pustil na mizi v zbornici, po omarah pa je lepil plakate z napisom PREPOVEDANO KAJENJE. S prepovedjo kajenja se je ta vrsta družabnega življenja, skupaj s »kafetom«, prenehala.

Sedaj, dvajset let kasneje, pa v zbornici stojijo pravi kavomati z različnimi vrstami kave, ki zadostijo nujnim potrebam predvsem jutranjih kavopivcev.

Pa nismo bili učitelji »šlampasti« samo pri uporabi kavomata, ampak tudi pri uporabi kopirnega stroja. Delal je nekaj dni, nato je bil mesec dni v popravilu. Uboga tajnica! Vsak dan znova nas je morala učiti, kako se kopira, kako se pravilno vstavi papir, na kateri gumb se pritisne najprej, kje se preveri, če je stroj prižgan. Da niti ne govorimo o papirju, ki smo ga porabili preveč, ker so bile kopije pogosto neuporabne.

Delo učitelja je zahtevno delo. Znali smo vzbuditi zanimanje otrok za učenje in delo ter narediti življenje v šoli tudi zabavno. Najpogosteje nam je to tudi uspelo.

Če bi vi videli naše maškarade! Začele so se že zjutraj s pripravami otrok doma (starši), nato pri pouku. Šola je bila polna klovnov, živali, pravljličnih bitij. Otroci so se zabavali, nekateri učitelji pa so hoteli pisati šolske naloge ali spraševati. Popoldne je na rajanju in sprevodu z izborom najboljših šem pust dosegel vrhunec. Učitelji pa smo celodnevno veseljačenje zaključili z večerno maškarado.

Napisali Marjeta Šubic in Joža Žibert, ki sva po skoraj štirih desetletjih dočakali najdaljše počitnice. Delo z otroki je bilo vedno prijetno in v malo drugačni obliki z njim nadaljujema.

Še misel, ki nam daje oporo in upanje v življenju :
Življenje je čudovita možnost, ki nam je dana s trenutkom, ko se rodimo.

Sprejeti smo v svet, ki je sprva toplo naročje, tudi sredi noči in vso noč, če ga potrebuješ.

Varno zavetje, kamor se vračaš po nasvet in zaupanje.

Vse tisto, kar poleg hrane in obleke najbolj potrebuješ.

Naj te ne skrbi, vedno je nekje nekdo, ki čaka, da te pospremi v življenje.

Jelka Pogačnik, naša nekdanja sodelavka

Marjetica Šubic, Joža Žibert

MIHA, MATEJ IN JURE – NAŠI JUNAKI MALIH SIVIH CELIC

Učenci naše šole so se vedno radi udeleževali raznih tekmovanj – tako v športu, matematiki, tehniki, naravoslovju kot tudi na družboslovnem področju. Peli so na tekmovanjih pevskih zborov, z veseljem tudi kot solisti na prireditvah Pokaži kaj znaš. V zadnjih dvajsetih letih pa so večkrat uspešno sodelovali tudi na odmevnem televizijskem tekmovanju osnovnošolcev Male sive celice.

Med uspešnejšimi na tem tekmovanju je bila ekipa sedmošolcev generacije 2001/2002. Kot prva generacija nove devetletne osnovne šole so se tekmovanja udeležili v 7. razredu. Tekmovali so pod mentorstvom prof. Maje Grošičar. Tako kot prejšnje ekipe naše šole v tem tekmovanju, ki jih je vodila mentorica Angelina Sučić, so tudi to sestavljali učenci vseh treh paralelk: Miha Godnič, učenec 7. a, Matej Opaškar, učenec 7. b, in Jure Zekić, učenec 7. c. Njihovi predhodniki generacije 1993–2001 so si kot maskoto za nastop na malih ekranih izbrali zelenega zmaja v podobi plišaste igrače. Ta maskota je učence spremljala na tekmovanjih v naslednjih generacijah, tudi omenjeno trojico.

Tekmovanja so se začela z regijskimi tekmovanji, kjer so si učenci izborili mesto med šestnajstimi ekipami. Regijskega tekmovanja na OŠ Toneta Čufarja v Ljubljani sta se tisto leto udeležili dve ekipi naše šole. Naprej so se uvrstili omenjeni fantje, ki so 14. februarja 2007 v predtekmovanju na televiziji z 38 : 32 gladko premagali OŠ Cvetka Golarja iz Škofje Loke. Prav tako prepričljivo z 41 : 34 so v četrtfinalu 11. aprila premagali OŠ Pivka in 9. maja v polfinalu za las s 43 : 42 še OŠ Valentina

Vodnika iz Ljubljane. Zanimivost tega dvoboja ni bil le tesen rezultat, temveč tudi enaka maskota obeh moštev, ljubljanski zmaj.

Pred velikim finalom so tekmovalce spraševali, kako se pripravljajo na tekmovanje. Naši učenci so pred kamerami v rahli zadregi priznali, da se ne učijo preveč. V svojem slogu so pojasnili, da se pravzaprav učijo že vse življenje. V finalu to ni bilo dovolj za zmago, slabšemu rezultatu pa je botrovalo tudi premalo posvetovanja in zaletavost pri odgovorih. Tako zelena glavna nagrada, obisk Gardalanda, se jim je izmuznila iz rok. Proti OŠ Brinje iz Grosuplje so izgubili z rezultatom 37 : 42. Organizatorji so jih za osvojeno drugo mesto popeljali po slovenski obali, Gardaland pa so obiskali ob koncu osnovne šole.

78

Tekmovalci v velikem finalu Malih sivih celic (arhiv RTV)

Svojo pot so fantje nadaljevali v različnih gimnazijskih sredinah, danes pa so vsi trije študentje Univerze v Ljubljani. Miha je študent strojništva, Matej elektrotehnike in Jure kemije. Na podiplomski stopnji se Jure ukvarja z raziskovanjem na področju organske kemije. V prostem času se rad ukvarja s športom, teče

in kolesari. Tudi Miha in Matej se veliko ukvarjata s športom. Družita se na strminah, kjer se vozita z gorskimi kolesi. Oba se ukvarjata z akrobatiko, Miha v okviru akrobatske skupine Dunking Devils, Matej pa kot član športnega društva Sokol Bežigrad. V tem društvu pa skupaj igrata tudi odbojko. Matej v Sokolu že vrsto let še posebej rad deluje kot vaditelj športne gimnastike osnovnošolskih otrok. Tako večkrat tedensko obiskuje telovadnico naše šole in ostaja z njo povezan. Z Miho prijateljujeta že ves čas od osnovnošolskih dni. Ne samo šport, povezuje ju tudi ljubezen do fotografije.

Ob obeležitvi obletnice šole so se Miha, Matej in Jure (na sliki z desne proti levi) srečali in obujali spomine

Polona Bratož Opaškar

SPOMINI NA KLUB STARŠEV IN ŠOLSKI PARLAMENT

V svojem tridesetletnem službovanju na OŠ dr. Vita Kraigherja, ki v letošnjem šolskem letu obeležuje pomembno 80-letnico delovanja, se spomnim številnih generacij, ki so prestopile šolski prag in po uspešnih osmih letih, v zadnjem desetletju pa v devetih letih, odhajale po nova znanja na srednje šole in mnogi še naprej na višje in visoke šole doma in v tujini. Še vedno je živ spomin na begunsko šolo v začetku 90. let prejšnjega stoletja in uspešno integracijo številnih beguncev v šolski prostor. Smo v času novodobnih migracijskih tokov še pripravljeni sprejeti nove učence iz drugih delov sveta, ki so se zatekli k nam iz različnih razlogov, največkrat pa zaradi slabih pogojev življenja v matični domovini? Zgodovina se ponavlja. Se nismo nič naučili iz preteklosti?

V svoji dolgoletni praksi v šoli se posebno rada spominjam vseh učencev, ki so uspešno zaključili osnovno šolo kljub težavam, ki smo jih uspešno premagali skupaj: učenci, učitelji in starši. Rada se spominjam šolskih parlamentov, ko smo skupaj s predstavniki učencev obravnavali vsako leto novo temo in se učili poslušati, analizirati, iskati skupne rešitve. Vrsto let sem bila mentorica otroškega parlamenta in šolske skupnosti učencev. Ob 20-letnici šolskih parlamentov sem bila ponosna ob prejemu priznanja ZPMS za delo na tem področju. Dejavnost se še vedno uspešno izvaja na šolskem, regionalnem in državnem nivoju. Kar nekaj uspešnih nastopov smo imeli z učenci tudi v prostorih Državnega zbora, ki en dan v letu pripadajo predstavnikom mladih parlamentarcev otroškega parlamenta.

Z veseljem se spominjam še ene uspešne dejavnosti na OŠ dr. Vita Kraigherja: Kluba staršev. V daljnem šolskem letu 1999/2000, ravno na pragu novega stoletja in tisočletja, smo ga ustanovili po izteku uspešno izvedene triletne Šole za starše, ki je zadnje leto prerasla v Klub staršev. Poleg strokovnega znanja o vzgoji otrok in pomoči pri raznovrstnih težavah je ob zaključku projekta, ki ga je vodila mestna ZPM ob sofinanciranju MOL in je na vsaki šoli trajala največ tri leta, je želja po druženju in sodelovanju aktivne skupine staršev s šolo prerasla v ustanovitev Kluba staršev OŠ dr. Vita Kraigherja. Klub staršev sicer ni bil nikoli uradno registriran. Bil je predvsem prostovoljno združenje staršev z neformalnim letnim programom. Prvo leto smo organizirali nekaj predavanj in delavnic, med drugim tudi izdelovanje okraskov pred novim letom in voščilnic z različnimi tehnikami skupaj z učenci. Zaradi vse slabšega obiska predavanj za starše si je Klub staršev poiskal novo obliko sodelovanja in pomoči šoli. Prevzeli smo upravljanje učbeniškega sklada in ga uspešno vodili skoraj deset let. Aktivno je v Klubu staršev delovalo vsako leto od šest do deset staršev. Ti so skupaj z razredniki in učitelji pripravili prijavnice za učbenike in delovne zvezke po razredih, zbrali naročila, pobrali učbenike pred koncem šolskega leta, jih pregledali in poškodovane odpisali, naročili nove in jih ožigosali ter pripravili za uporabo v novem šolskem letu. Prva leta je bilo potrebno pobirati tudi prispevke staršev, kar je potem nadomestila država. Bilo je kar precej dela tudi na finančnem področju. Pred začetkom leta je vsakega učenca čakal kupček učbenikov in delovnih zvezkov. Delo je potekalo prostovoljno v prostem času staršev ob popoldnevih in večerih, razen pobiranja in razdeljevanja, ki je potekalo ob zaključku šolskega leta in v zadnjih dnevih počitnic pred novim šolskim letom tudi dopoldan. Za svoje

delo je Klub staršev dobil priznanje na letnem srečanju prostovoljcev, ki ga vsako leto prireja predsednik države v prostorih Kongresnega centra Brdo pri Kranju. Takrat je funkcijo predsednika opravljal dr. Danilo Turk. Mame so se s ponosom udeležile sprejema in podelitve.

Klub staršev pa ni prenehal delovati, čeprav so njihovi otroci že zaključili šolanje. Učbeniški sklad seveda ni več v domeni staršev, pač pa ga upravlja šola s pomočjo učiteljev. Mame iz Kluba staršev se še vedno neformalno srečujejo enkrat mesečno, nekatere so že postale babice. Življenje teče dalje ...

Ponosna sem, da sem sodelovala pri opisanih oblikah dela tako z učenci v otroškem parlamentu in šolski skupnosti kot s starši v Šoli za starše in Klubu staršev. Morda bo ta zapis spodbudil starše, da obudijo te oblike dela in se povežejo preko Šol za starše, ki so še vedno organizirane v MOL z različnimi izvajalci, ali pa poiščejo nove oblike in aktivno sodelujejo pri izobraževanju in šolanju otrok na šoli.

Avgušтина Zupančič, svetovalna delavka na šoli
od 1982 do 2012

ANEKDOTA

Kot učiteljici na tej šoli se mi je zgodilo že marsikaj. Opisala bom prigodo, ki se je zgodila pred dvema letoma, in jo imam še svežo v spominu.

Sredi vročega poletja smo se z družino odpravili na bazen. Gneča je bila precej velika, zato smo s težavo našli prostor za naše brisače. Končno smo se namestili, ko me mož opozori, da k meni pogleduje nek »tip«, ki ima ob sebi ženo in dva otroka.

Mož: »A poznaš koga izmed njih?«

Jaz: »Ne.«

Mož: »Sta otroka iz vaše šole?«

Jaz: »Ne da bi vedela.«

Mož: »Zakaj tip bulji vate?«

Jaz: »Ne vem.«

Odidemo v bazen, da se malo ohladimo. Ko pridemo ven, se začnejo zopet pogledi prej omenjenega tipa. Kar naenkrat se nam začne tip približevati in me ogovori.

Tip: »A ste vi pred leti učili na OŠ dr. Vita Kraigherja?«

Jaz: »Ja, sem in še zmeraj učim.«

Tip: »Ste se mi zdeli znani, pa nisem bil prepričan, če ste pravi. Jaz sem XY in ste me učili kemijo in gospodinjstvo.« Pridruži se nam še njegova žena.

Žena: »Že nisi bil problematičen, da si te ni zapomnila.« S tipom malo pokramljava in skupaj obujava spomine o učiteljih, ki so takrat učili in kateri od njih še vedno vztrajajo. Bila sem vesela, da se nisem nič spremenila (beri postarala), ker me je po tolikih letih (cca. 25-tih) še vedno prepoznal. Zato se želim kar sama malo pohvaliti.

Jaz: »Ali se nisem nič spremenila?«

Tip: »Ne, ne. Še vedno imate enako frizuro.«

Pričakovala sem še kakšen kompliment, pa sem dobila hladen tuš.

Ingrid Keber

LEKCIJA

Več let sem vodila interesno dejavnost prva pomoč, h kateri je sodil tudi izlet na Debeli rtič – vsako leto nekje na začetku maja.

Tisto soboto je lilo kot iz škafa. Kdo bo sploh prišel, sem si mislila, ko sem zjutraj hodila proti šoli.

Ne samo da so bili že vsi tam, tudi dobre volje jim ni manjkalo.

Ko smo iz avtobusa zagledali morje – še vedno v gostem dežju – je nekdo vprašal : »A se bomo lahko kopali?« »Seveda, takoj, ko bo sonce,« sem rekla mimogrede, kot šalo, ki ne potrebuje komentarja.

Dan je potekal zanimivo: ogledali smo si posamezne zaigrane prizore oziroma poškodbe, kjer so najboljše ekipe prve pomoči tekmovala med sabo za naslov državnega prvaka, vedrili smo v restavraciji mladinskega doma in se igrali karte, balinčke in vse družabne igre, ki smo se jih spomnili. Sredi dneva smo odšli na sprehod

do morja. Globoko smo dihali dišeči zrak in zapirali dežnike, ker je dež ponehal, ko je naenkrat posijalo sonce skozi pretrgane oblake. Še preden mi je bilo popolnoma jasno, kaj se dogaja, je bilo nekaj najmlajših že do pasu v vodi, z blaženim in nedolžnim izrazom na obrazu, prepričanih, da vse poteka po planu.

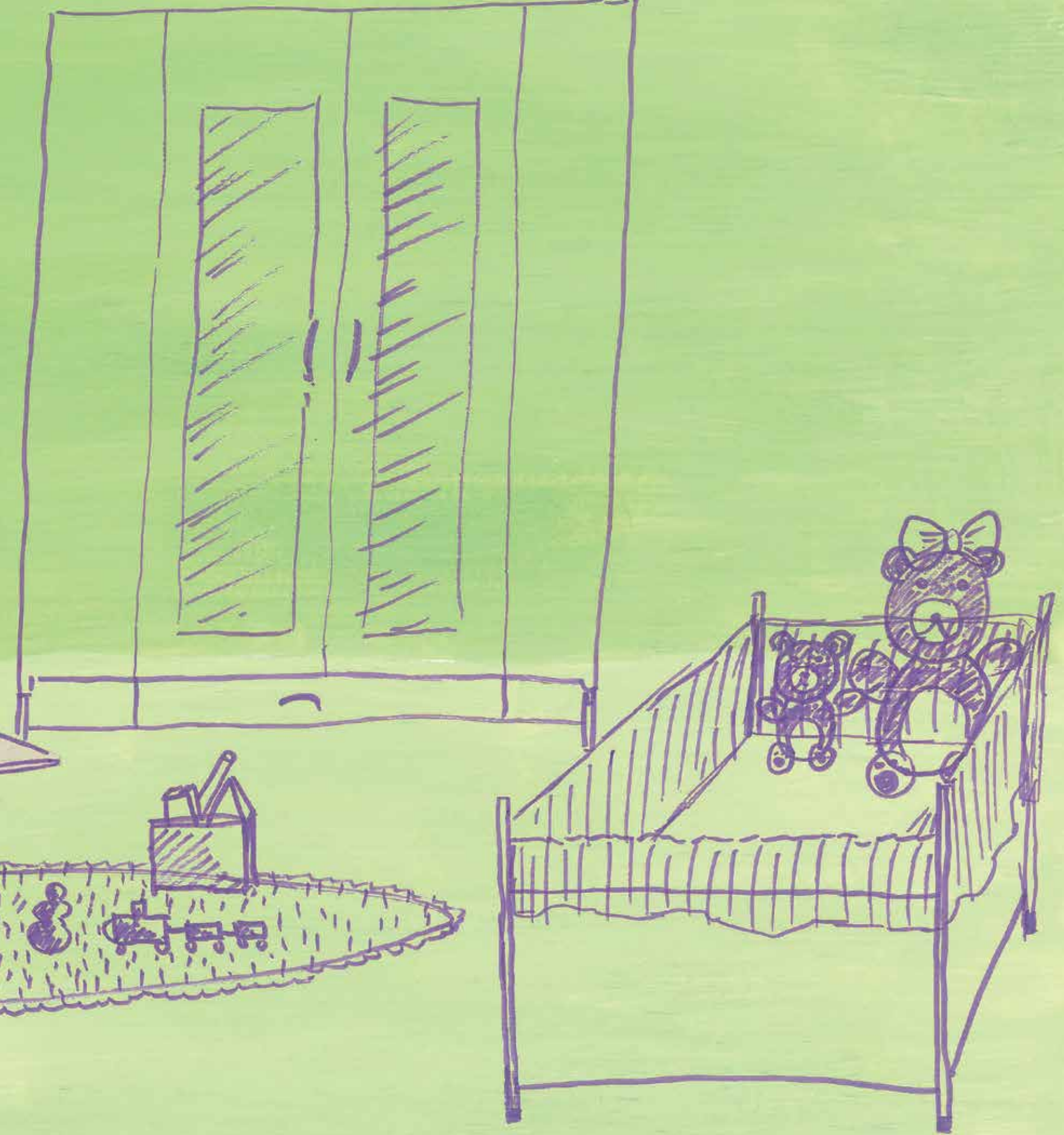
Ko sem prišla do sape, sem začela reševati, kar se je še rešiti dalo : »Da si ne bi kdo slučajno zmočil glave!« sem vriskala z obale. Na srečo se je sonce kmalu skrilo in smo se hitro začeli brisati in oblačiti.

Otroci so se vrnili v Ljubljano prijetno utrujeni, veseli in zadovoljni.

Ker se nihče ni prehladil, je tudi meni ostal ta izlet v zelo lepem spominu. Sem si pa zapomnila, da je vedno dobro preveriti, če se razumemo – ne le, ko razlagaš učno snov, ampak tudi takrat, ko se šališ.

Alenka Planinšič Jerman

ŠOLA SKOZI OČI NEKDANJIH UČENCEV

Osnovno šolo dr. Vita Kraigherja mi je bilo dano obiskovati v prelomnih časih slovenske zgodovine. To je bilo skorajda celo desetletje, ko se je najprej postopoma, potem pa z velikim pokom spremenil družbeno-politični sistem. Ko sem zapustil osnovno šolo, je Slovenija postala država. »Krajgrca« me je v tem času, pa če sem to takrat vedel in razumel ali ne, formirala kot osebnost. Danes skorajda ne morem verjeti, kako angažirane in svobodne debate smo imeli z našimi učitelji in kako zelo so spodbujali naše premisleke o svetu, ki nas obdaja. Prek vseh teh debat smo se naučili razumeti, kaj je kritična in intelektualna stabilnost v svetu, ki je nenehno v nekakšnih tranzicijah. Mnogo let kasneje sem sam postal predavatelj na Univerzi in samo želel bi si, da bi bila šola tak prostor intelektualne svobode, kot je bila svoj čas »Krajgrca«. »Krajgrca« je bila zame prelomna iz več razlogov. Šolsko glasilo Lastovka je bilo eden prvih strupov, ki sem jih v življenju zaužil, saj me je tedaj publicistična in novinarska strast tako zelo zagrabila, da me tudi danes niti slučajno ne izpusti. Moj prvi raziskovalni esej o zgodovini antičnega Rima je bil moj prvi korak v nekaj, kar me je usodno zaznamovalo – raziskovalno delo. In ne nazadnje moja dvojnost, razpetost med družboslovjem in naravoslovjem, ki sem jo kasneje prekrizal v študiju ekonomije, je bila tudi rojena prav na »Krajgrci«. Naravnost neprecenljivo je bilo oditi od ure zgodovine na uro fizike, pa od tam spet na zemljepis in naprej na biologijo. »Krajgrca« me je formirala, učitelji pa ne samo, da so nam omogočili širok portfelj

znanj, ampak še pomembnejše, dali so nam prostor za svobodno in kritično razpravo. Lahko rečem, da sem imel veliko srečo, da sem svoje intelektualno življenje lahko formiral prav na »Krajgrci«, pravzaprav je bil to eden izmed privilegijev. Ob osemdesetletnici naše osnovne šole se čutim počaščen, da sem lahko del impresivne zgodovine šole, ki je večja, kot je življenje samo.

Rado Pezdir (generacija 1990/91)

Veliko je spominov, ki me vežejo na OŠ dr. Vita Kraigherja. Najlepši in najskrivnostnejši prostor v šoli je bila zame prav zagotovo stara knjižnica, ki se je skrivala pod mogočnim stopniščem, ki se je bočilo pod hodnikom, ki je povezoval dva dela šole. Danes je pogled na stopnišče zagrajen s steno in vsakič znova se vprašam, ali se ga skozi kakšna vrata vendarle še da doseči. Knjižnica je bila večja od današnje, vsaj zdi se mi tako, ter napolnjena z dišečimi knjigami, ki sem jih tako rada prebirala. V knjižnici smo učenci »iz malo višjih razredov« včasih smeli tudi opravljati delo knjižničarke in mlajšim učencem pomagali pri izposoji knjig in vpisovanju le-teh v izkaznice. To se nam je zdelo še posebej imenitno.

Nika Zupanc (generacija 1987/88)

Kot oče dveh malih otrok se ponovno vračam pred našo drago osnovno šolo in pri tem se mi zbuja mnogi obledeli spomini. Tako občutek, da sem v osnovno šolo hodil pred tisoč leti, izginja, prebujajo se žive podobe.

Predvsem odraščanja, prvih, nesmiselno tragično dojetih ljubezni in seveda tudi kakih potegavščin ter značilnosti učiteljev, ki smo jih kljub taki ali drugačni muhi v mojih časih še spoštovali. Pa četudi je kaka profesorica za boljše predvajanje kasete potegnila radijsko anteno in kljub temu da je šola prepovedala prihajanje v šolo s kolesom. Slednjega nisem razumel, bilo pa je v mojih časih tako zapovedano. Toda spomnim se tudi nekakšne avtoritativne fleksibilnosti, ki se mi zdi ključ do zaupanja v pedagoga. Tako sva s prijateljem na izlet v Zajčjo dobrovo kljub prepovedi na sončni majski dan prikolesarila z novimi kolesi, seveda dovolj prej, da sva kolesi skrila nekje v goščavi pred Zajčjo dobrovo in se nato delala, kot da sva še prepotena od vožnje z avtobusom. Razrednik, ki je bil tudi navdušen kolesar in ga ni zmotil ne dež in ne sneg in je do Zajčje dobrove seveda gonil pedala, naju je ob prihodu precej začuden gledal, češ zakaj nisva prišla s kolesi, skoraj karal naju je. Takrat sem prvič spoznal, da lahko avtoriteta sama dvomi v togo postavljena pravila, da dopušča izjeme in to se mi zdi še danes, ko opravljam pedagoški poklic, osrednje vodilo: kako učiti brez dogme, kako animirati brez prisile, kako dati popotnico za zrelo življenje, ne da bi okrnil vihrovost mladosti. Na nek nenavaden način sem to v osnovni šoli prejel, osnovo, ki je postala glavni gradnik moje kasnejše izobrazbe.

dr. Gregor Pompe (generacija 1989/90)

Na osnovno šolo me med drugim vežejo spomini na prve izkušnje v svetu »resne« znanosti. V osmem razredu smo s sošolcema Miho Patetom in Anžetom

Tavčarjem pod mentorstvom Irene Stadler pri kemiji izdelali raziskovalno nalogo o radioaktivnem plinu radonu. Ključni del naloge je bilo odvzemanje vzorcev zraka iz različnih prostorov po šoli, te vzorce pa so potem analizirali na Inštitutu »Jožef Štefan«. Danes, ko sem na Inštitutu zaposlen kot raziskovalec, fizik, vem, kaj je alfa scintilacijska celica in kako deluje fotopomnoževalka, takrat pa je bilo vse povsem novo. Ugotovili smo, da je v šolskih prostorih v spodnjem nivoju koncentracija radona visoka in da pogosto presega omejitve – to pa zvišuje tveganje za nastanek pljučnega raka in podobnih bolezni. Mislim, da je bila najbolj kritičen prostor garderoba pri stari telovadnici. Ob pisanju raziskovalne naloge smo se ogromno naučili, za nameček pa smo dobili tudi nagrado, izlet v Gardaland. Šola je leto ali dve zatem dobila sredstva za temeljito prenovo telovadnice. Še zdaj nisem prepričan, če nista dogodka vzročno povezana ...

Anton Gradišek (generacija 1995/96)

Osnovno šolo dr. Vita Kraigherja sem obiskoval od leta 1979 do 1987. Prehod iz vrtca, ki ga res nisem maral, v šolo me je takrat navdal s silnim ponosom. K temu je zagotovo pripomoglo tudi samo šolsko poslopje, ki me je od nekdanj in me še danes osupne s svojo neizmerno velikostjo. Veličastna zgradba, znotraj katere si potreboval celo večnost, da si prišel iz »ta male« telovadnice v jedilnico ali prizidek z učilnico za tehnični pouk. Hodniki so bili res prostorni, kjer smo fantje med vsakim odmorom igrali nogomet z zvitim copatom ali pa za nadomestni koš uporabljali kar lino

manjkajočega zvočnika šolskega radia. Sila zabavna so bila tudi široka stopnišča z leseno ograjo, po kateri smo se kljub prepovedi sede drsali v nižja nadstropja. Moj dom ni sodil v šolski okoliš, zato je bila sama pot kar precejšnja. Zjutraj se je sila vlekla, nazaj pa prav nasprotno – ponujala neizmerne možnosti skupnih »pohodov« proti domu, postajanja in klepetanja po vogalih ter skrivanja po vrtovih Fondovih blokov.

Kot zanimivost naj dodam, da sem prvo in po mojem spominu edino negativno oceno dobil pri geografiji. Niti najmanjšega pojma nisem imel, kako se s pomočjo zemljevida izračuna, koliko je ura v Los Angelesu, če je v Moskvi npr. 8 zvečer. Več kot uspešno sem namreč zaključil prav študij geografije, ki še danes predstavlja tudi mojo zaposlitev.

Blaž Repe (generacija 1986/87)

86

Prvi šolski dan. Bila sem vesela, ker sem poznala nekaj svojih novih sošolcev. Usedla sem se v drugo klop pri oknu skupaj z Majo. Že v vrtcu sva bili v isti skupini. Zvonilo je ... Obsedeli smo na stolih v tišini, kot smo bili navajeni pred uricami male šole. Maja je zašepetala, da bi morali vstati, da je tako povedala njena starejša sestra, a je nismo poslušali. V razred je vstopila učiteljica, visoka, temna, resna. Stopila je pred tablo in prijazno pozdravila. Povedala nam je, da se v šoli ob zvonjenju, ko vstopi učiteljica, vstane in tako pozdravi. Predlagala je, da poskusimo znova. Odšla je ven in pri odprtih vratih čisto tiho rekla cin cin. Vstali smo in pozdravili, kot se za veliko šolo spodobi.

Ne spomnim se, ali me je v šolo pripeljal očka ali mamica, ne spomnim se, kaj se je dogajalo s starši prvi

šolski dan. Živo pa se spomnim topline učiteljice, Dane Voglar, ki sem ji neizmerno zaupala, ko nas je vodila v skrivnosti branja, pisanja, računanja, po poti učenosti celo šolsko leto.

V prvem razredu smo bili sprejeti med pionirje. Skozi dolg špalir starejših pionirjev, ki so nam glasno ploskali, nas je razredničarka peljala v veliko telovadnico, spremenjeno v slavnostno dvorano. Občutek je bil veličasten, saj sem se resnično počutila kot član velike skupnosti, od katere bo nekoč odvisna naša prihodnost ...

Od prvega šolskega dne sem rada hodila v šolo. Vse me je zanimalo, veliko sem vedela tudi od doma. Z veseljem sem sodelovala pri pouku pa tudi s sošolci in sošolkami. Seveda se nisem zavedala, da je bilo tega sodelovanja včasih tudi preveč. To mi je po govornilni uri v drugem razredu zaupala mamica. »Manj klepetaj!« mi je rekla.

Zelo sem bila vesela lutkarskega krožka, ki ga je v drugem in tretjem razredu vodila naša učiteljica Štefanija Marn. Nastopali smo pred starši in se udeležili srečanj lutkarskih skupin v Sodražici. Čudovito doživetje.

Učenci smo tudi dežurali. Vratarnica je bila takoj na desni strani pri vhodu na višjo stopnjo. Dežurstvo sem razumela kot posebno čast. Ne spomnim se, kdo iz osmega razreda je bil dežuren z menoj, četrtošolko. A jaz sem nalogo dežurne jemala nadvse resno. V šolo je vstopil visok moški in pospešil proti stopnicam. Ker se ni ustavil pri vratarnici, tudi pozdravil ni, sem stekla za njim: »Oprostite, kam pa greste?« Obrnil se

je in nadvse resno izpod klobuka rekel: »Učit.« Lahko si predstavljate, kako nerodno mi je bilo ... zdi se mi, da se je osmošolec muzal, rekel pa ni nič. Četrty razred imam v lepem spominu tudi zaradi šole v naravi v Umagu, kjer smo imeli plavalno šolo. Enkrat, ko vreme ni bilo primerno za plavanje, smo šli z našo učiteljico Marico Peljhan na sladoled. No, meni ga ni dovolila, ker sem bila prehlajena. Potolažila pa me je s figarom. Mmmm, še danes imam rada to slaščico.

Predmetna stopnja je bila pravo odkritje. Koliko novih predmetov, novih učiteljev, novih priložnosti. Prav vse mi je bilo všeč, od risanja pri učitelju Abramcu, do matematike in fizike pri učitelju Niku Kovačiču. Spomnim se ure, ko smo obravnavali zvok. Učitelj je naredil telefonček iz jogurtovih lončkov in vrvice. Prenos zvoka pa je demonstriral z recitacijo. Ne spomnim se več pesmi, spomnim se zvena glasu in zavedanja, da učitelj ne pozna samo svojega področja, ampak dosti dosti več. Všeč so mi bili poskusi pri kemiji, pa biologija.

Tudi telovadba mi je bila všeč, zlasti tek in seveda »med dvema ognjema«. Proti koncu osemletke so pri izpolnjevanju športnih kartonov ugotovili, da najdlje vržem medicinko in imam pri teku hiter start, zato sem tekmovala na področnem atletskem prvenstvu. Še zdaj sem ponosna na srebrno medaljo v metu krogle, pri teku na 100 m pa sem takoj izpadla. Ne vem, če sem takrat dojela, da talent oziroma potencial za nekaj ne zadostuje, da si v tistem res dober. Zagotovo pa sem to spoznala že v osnovi šoli ...

Lepe spomine imam tudi na šolo v naravi v petem razredu. Šli smo na Planino pod Golico. Proge smo si sami »poštanfali« in se učili smučanja. Nekateri sošolci so bili pravi talenti.

Pety razred je bil zame posebna prelomnica, saj smo se preselili na drugi konec Ljubljane. Ker smo zamenjali šolski okoliš, bi se morala prepisati v drugo osnovno šolo. Staršem sem povedala, da si tega ne želim. Prigovarjanja, da bom morala bolj zgodaj vstajati in se vsako jutro voziti z avtobusom, me niso ustavila. »Prav, dogovori se z ravnateljem,« mi je rekel očka. In prav to sem storila. Sredi poletja sem šla v šolo do ravnatelja, gospoda Hardvika Pirnovarja, in ga prosila, če lahko ostanem. Še danes ne vem, zakaj me niti malo ni bilo strah. Povabil me je v zbornico in zelo prijazno vprašal po imenu. Poiskal je neke dokumente, jih prelistal, se nasmehnil in prijazno pokimal. Lahko ostaneš. Bila sem neskončno vesela. Ostala sem s svojim sošolci na šoli, ki mi je bila ljuba.

Zelo sem hvaležna slavistkam, ki so me učile zadnja štiri leta, posebej Veri Sladič in Mileni Pandel. Tudi zato, ker so mi dale priložnost doseči nekaj več. Dali sta mi veliko priložnosti, da sem razvijala svoje potenciale. Zelo zanimivo je bilo pri zemljepisu. Bili smo nabriti in izkoriščali navdušenje naše učiteljice Udovičeve nad olimpijskimi igrami.

Naša generacija si je izbirala ali tehnični pouk ali gospodinjstvo. Izbrala sem tehnični pouk. Nič ni bilo dolgočasno: ne tehnična pisava, tehnično risanje in kotiranje ne izdelovanje različnih predmetov. Žirafa, po

pravici povedano jo je izrezala učiteljica Zupan, imam še vedno shranjeno. Sošolci pa so nam nosili sladice, ki so jih pripravili pri gospodinjstvu. Učiteljica Zupanova je bila tudi naša zborovodkinja. Prepevanje na različnih shodih pevskih zborov je bilo polno doživetij.

Tudi v tistem času so bile zime bolj zelene kot bele. Ko smo se, mislim, da je bilo to v sedmem razredu, vrnili po enotedenskih zimskih počitnicah brez snega v šolo, je začelo snežiti kot za stavo. Prvo uro smo imeli tehnični pouk in kar nekaj časa smo bili sami. Ko pa je končno prišla učiteljica, smo od veselja skakali in vriskali. Sporočila nam je, da je ministrstvo sklenilo počitnice podaljšati za en teden. Najbrž šola ni bila niti ob požarnih vajah tako hitro prazna.

88

Seveda je bila osnovna šola tudi čas prvih zaljubljenosti. V skrbi za zdravje so nam v šoli določili, da se moramo v glavnem odmoru sprehajati v krogu pred šolo. Skupaj sva prehodila kar precej teh krogov.

Seveda smo šli vsako leto tudi na končni izlet. V najlepšem spominu imam onega iz sedmega razreda. Šli smo v Ribno in tam ob jezercu ob Savi neskončno uživali. Verjetno je bilo na zaključnem izletu osmega razreda v Bohinju še bolje. A isti dan, kot zaključni izlet, je bilo tudi državno tekmovanje iz kemije. Seveda sem želela na izlet. Mislim, da nisem bila edina, a nam je ravnatelj obljubil, da nas po tekmovanju odpelje k sošolcem. Res me je odpeljal v Bohinj, kjer sva nekaj časa iskala moje sošolce, a jih nisva našla. Na Bledu pa sva srečala učence iz 8. b in z njimi sem tudi ostala. Bili so prijetni, a niso bili moji sošolci ...

Veliko je bilo učiteljev, ki so nas oblikovali. Brez njih ne bi bili, kakršni smo. Od vseh učiteljic in učiteljev pa se najraje spomnim naše razredničarke Marije Štrukelj, ki nas je učila zgodovino. S pravim občutkom za najstnike nas je vodila skozi štiri leta in pripomogla, da smo se povezali v prijetno razredno skupnost. Spodbujala nas je, da smo si pri učenju med seboj pomagali, in verjamem, da smo tudi zato uspešno zaključili osnovno šolo.

Še valeta v šolski telovadnici in potem na različne srednje šole ... Pred tremi leti pa smo se spet zbrali. Sošolec Milan je poiskal naslove in nas sklical. Kar veliko nas je prišlo in petdesetletniki smo bili spet sošolci 8. a Osnovne šole dr. Vita Kraigherja.

Alenka Krapež, roj. Sivec (generacija 1977/78)

Na pamet mi pade veliko dogodivščin, pripetljajev, legendarnih učiteljev ... Nekatere dogodivščine so tako »zašpičene«, da jih raje ne zapišem, da komu od sedanje generacije ne bi kaj takšnega padlo na pamet. V prvi razred sem se vpisal v letu 1978. Spomnim se, da smo imeli v razredu nekaj sloganov nad tablo, v stilu »Za domovino, s Titom naprej!«, »Proletarci vseh dežel, združite se!«. Ob prihodu v razred smo učiteljico pozdravili mirno in stoje, z rokami ob telesu. V tem šolskem letu (1978/1979) je umrl Edvard Kardelj in v šoli smo gledali prenos pogrebne slovesnosti. Pred vsakim razredom smo postavili televizijo, vsi prvošolci (bili so takrat 4 prvi razredi) pa smo na hodniku spremljali prenos. Za naš razred je razredničarka sama prinesla moj TV, kolikor se spomnim kar peš. Sicer ni bil tako

velik, a gotovo je bil težak za tistih 500 m do šole. Ob priliki jo želim vprašati, kako je sploh prišlo do ideje, da smo morali gledati ta prenos. Takrat so bili drugi časi ...

V prvem razredu smo enkrat februarja dobili novega sošolca, ki je iz Egipta z družino prišel v Slovenijo – oče je bil inženir, ki je delal za neko egipčansko podjetje. Bil je takrat čas neuvrščenih in tako je bilo v Sloveniji kar nekaj družin iz teh držav, otroci pa so hodili v šolo z nami. Mi smo med seboj kar tekmovali, kdo bo novega sošolca naučil več slovenskih besed. Proti koncu šolanja je imel pri slovenščini oceno 4. Dobro smo ga naučili. Žal pa smo po osmem razredu z njim izgubili stik. Me prav zanima, koliko še kaj zna slovensko.

Razrednik v tretjem in četrtem razredu mi je ostal v spominu kot prava očetovska figura, strog in pošten, vedno je nosil modro haljo. V razredu je imel v omari shranjena dva rekvizita za vzdrževanje reda in discipline, verjetno iz stare šole poučevanja. Imela sta celo imeni, Micka in Matilda. Micka je bila šiba, Matilda pa malo debelejša palica. Občutili naj bi jo neubogljivi učenci, z Micko čez ta zadnjo, z Matildo pa po prstih. Sicer ju ni nikoli uporabil, saj je precej zaleglo že to, da smo vedeli, da sta v omari. Vseeno je kdaj pa kdaj moral bolj na ostro vzpostaviti red. takrat je uporabil »lubija«. Vem, da ga je bil enkrat deležen sošolec (znani slovenski roker), s katerim se gulil osnovnošolske klopi. »Lubi« sicer pomeni, da te je tovariš z eno roko stisnil za lice in malo stresal. Danes tak vzgojni ukrep gotovo ni več možen. Kljub temu smo tovariša vsi imeli radi, sam se ga še danes spominjam z nostalgijo in spoštovanjem. Na višji stopnji smo enkrat uprizorili potres. Po zvoncu, ki je naznanjal začetek matematike, smo v razredu

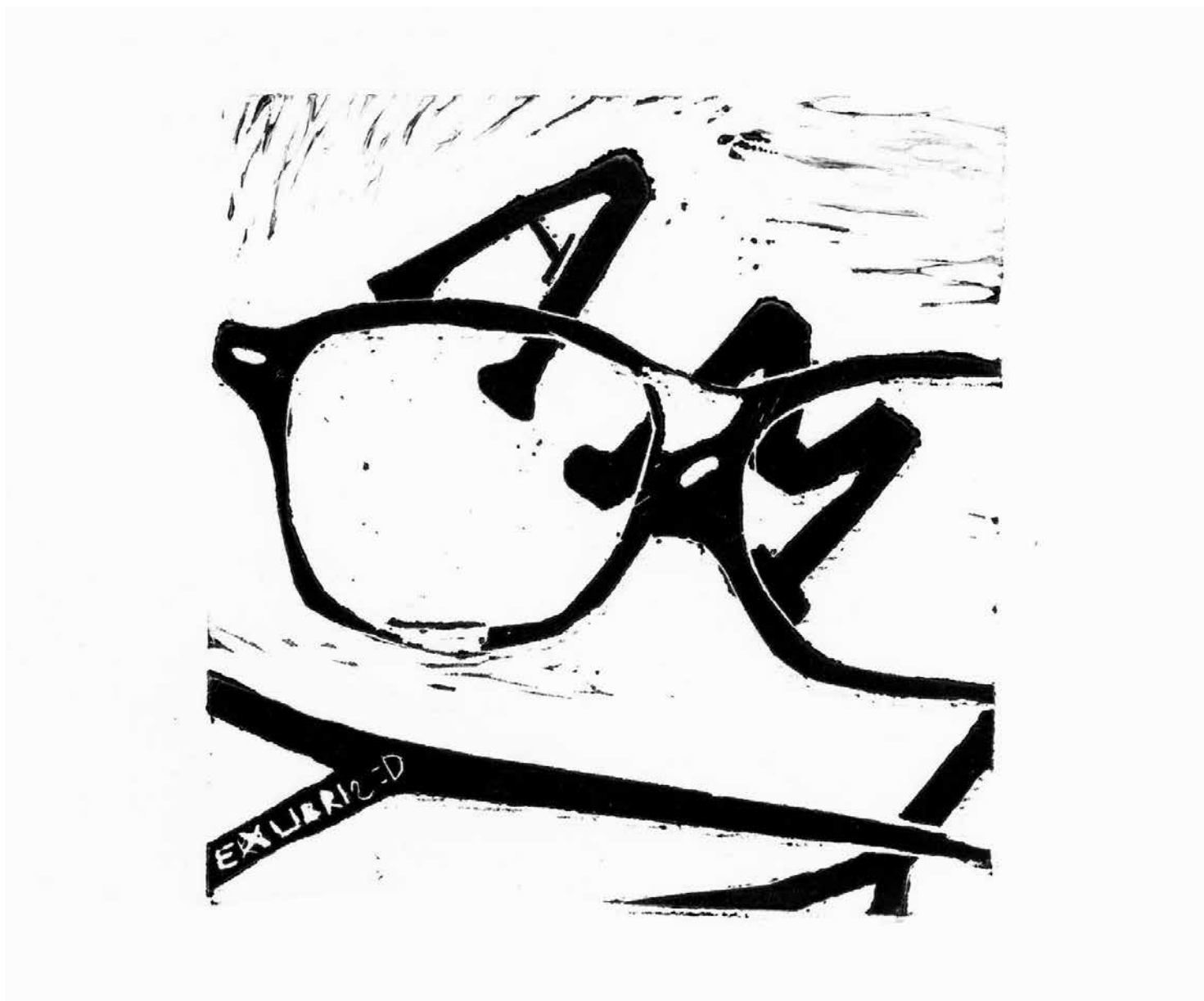
čakali na učitelja. Še zdaj pomnim, da je bilo to v prvem nadstropju, čisto na koncu hodnika. Nekdo je dal idejo, pa smo mu sledili. Ko smo zagledali učitelja prihajati po hodniku, smo prav vse lestence v razredu zanihali. Ko je učitelj vstopil, smo panično začeli kričati »Potres, potres!« in kazali na gugajoče se lestence. Učitelj je malo čudno pogledal, a nas nagnal ven. Seveda je že na hodniku ugotovil, da smo ga »našajbali«. Mislim, da smo takoj po »potresu« že pisali test.

Ne morem mimo Tita, ki je zaznamoval naše šolanje. Ob vpisu v spominsko knjigo, ki je bila v zbornici, smo bili preveč živahni za ta dogodek, pa nas je skoraj polovica razreda dobila podpise. Ne vem, kako dolgo po njegovi smrti so v razredu še visele njegove slike s črnim trakom, morda do konca šolanja. Mislim, da je bilo v sedmem razredu, ko se je zgodilo, da je ena od teh slik dobila jogurtni preliv. Bilo je v tisti učilnici, v kateri smo uprizorili potres. Za malico smo velikokrat imeli makovke in jogurt. Tistega jogurta vsi niso marali, s hrano, ki nam ni bila všeč, pa smo se navadno igrali. Sredico makovke smo predelali v kroglice za obmetavanje, jogurt pa ... no, takrat je bila pomlad, pa smo zračili razred. Okno je bilo na stežaj odprto, sošolcu pa je padla na pamet ideja, da bi od vhoda skozi razred zalučal jogurt skozi odprto okno. Če bi dobro nameril, seveda, bi se vse dobro izteklo. A okno je bilo kar daleč od vrat in jogurt je razletel na okvirju okna, tik ob Titovi sliki, ki je tako dobila jogurtni preliv. Nikoli se ni izvedelo, kdo je bil kriv, saj smo držali skupaj. Lahko pa zdaj povem, da je ta sošolec danes košarkarski trener. Če bi njegovi varovanci vedeli, kako dobro je znal metati jogurt.

Mislil, da bi lahko vsak od nas napisal za cel zbornik dogodivščin, ki so bile izredno zanimive. Imel sem tako zanimive sošolce kot zanimive učitelje in branje teh spominov bi bilo za večino zelo kratkočasno. Po osemletki smo se raztepli po različnih srednjih šolah, se izobrazili in sedaj počnemo različne stvari. Eni so ostali v Sloveniji, nekateri so se odselili v tujino. Eni nastopajo na TV, drugi so igrali v filmih, tretji so rockerji,

gostilničarji, kemiki, bančniki, odvetniki ... Sam sem se usmeril v študij ekonomije, kjer sem tudi uspešno magistriral. Delujem v prodaji, predvsem izvozu, saj je Slovenija premajhna za velika proizvodna podjetja. Živim v Logatcu, kjer z ženo in tremi hčerkami živimo precej običajno življenje slovenske družine.mag.

Matjaž Hribar (generacija 1986/87)

ŠOLA SKOZI OČI SEDANJIH UČENCEV

PRVI RAZREDI IMAMO RADI ŠOLO

Poučevanje v prvem razredu devetletne osnovne šole je prijetno, ustvarjalno, razigrano, zanimivo, otroško in pomlajujoče. Otroci so v tem starostnem obdobju vedoželjni in pripravljeni na nove ideje in delo. Tudi sami velikokrat priskočijo na pomoč s kakšno novo, zanimivo pobudo.

Ob slovenskem kulturnem prazniku smo se podali na pot domišljije in se prelevili v mlade pesnike. Na teme Šola, Počitnice ter Prvi šolski dan so iz nas kar kipele besede, rime in zamisli.

Prvič v šolo

Ravnatelj nas pričakal je,
učiteljice nam predstavil vse.
Ko smo prvič sem prišli,
tortico smo jedli vsi.

Razred okrašen je bil,
vsak od nas sošolce je dobil.
Rumena rutka nas krasi,
da na šoli nas spoznajo vsi.

Počitnice

Počitnice so fina stvar,
na morje ali smučat gremo kdaj.
Ne gremo v šolo mi takrat,
zato veseli smo vsi kot junak.

Počitnice za šolo dolgčas so,
saj otroci je ne obiščemo.
Ko s počitnic pridemo,
za delo se pripravimo.

Šola

Moja šola je velika,
saj je lepa kakor slika.
Mi v šolo smo prišli,
da si ogledamo stvari.
Na šoli se učimo, igramo in veselimo,
da dobre ocene dobimo.
V šolo vsak dan hodimo,
da znanja si nabiramo.

V naši šoli je lepo,
večno naj le bo tako.

Počitnice

Ko počitnice začnejo se,
šola kar naenkrat prazna je.
Prosti čas je to za nas,
da mi se igramo prav »počas«.

Mama, ata in še jaz,
vsi kričimo na ves glas.
Ko veselja konec je,
šola spet napolni se.

Kdo ve, morda se ravno na Kraigherci rojeva nov, veliki pesniški talent.

Karmen Zaletel, vzgojiteljica v prvem razredu.

V ŠOLI SE DOBRO POČUTIMO

Naša šola mi je všeč.

V njej se veliko naučim.

Danes toliko je že stara,

želim si, da še dolgo bi tu stala.

V njej se godijo same čudežne stvari,

v njej znanje in prijatelje dobimo.

Zato zelo ponosni nanjo smo.

Daša Pogačar, 3. a

Naša šola je zelo velika šola, ima dva vhoda, ploščad in 2 parka. Na ploščadi ima še luknjo, kjer fantje igrajo nogomet.

V okolici šole je prelep park z visokimi drevesi in igrali.

V notranjosti šole imamo dve telovadnici, eno veliko in eno majhno, imamo tudi jedilnico in kuhinjo, knjižnico, zbornico, glasbeno učilnico, gospodinjsko učilnico, kjer za božič pečemo piškote, in polno drugih učilnic za vse razrede.

Najbolje se počutim v naši učilnici in tudi zunaj v parku. Rada se družim s prijatelji, ki jih imam rada, saj so prijazni do mene in jaz do njih. Najraje se družim s svojimi sošolkami.

V šoli so najboljši odmori zganjajo norčije, zato se jim smejemo.

Ob različnih priložnostih, kot so božični prazniki, zaključek šolskega leta, sprejem prvošolčkov, pripravimo pevske in dramske nastope. Skoraj vse nastope pridejo gledat starši. Po nastopih nam starši ploskajo, saj so ponosni na nas in nam čestitajo.

Na to šolo sta hodila že moja starša. Bila sta sošolca vseh 8 let. Drugo leto pride na šolo še moja sestra. Potem bo vsa moja družina obiskovala to šolo.

Joj, kako bi pogrešala šolo, kar zjokala se bi. Ta šola mi je res pri srcu.

Lara Milač, 3. b

Leta 1936, ko je bila moja prababica stara 15 let, je bila postavljena osnovna šola dr. Vita Kraigherja. Če prav računam, sem se 78 let kasneje vpisal v 1. razred, torej leta 2014. Prvič ko sem stopil v šolo, se mi je zdela neznansko velika, zdaj ko sem v 3. b, pa jo že dobro poznam. Šola stoji za Bežigradom, pred njo je velik park, ki ga plačuje Mestna občina Ljubljana. Imamo dve telovadnici in novo jedilnico.

V šolo moramo hoditi predvsem zaradi pouka, vsi pa seveda najbolj čakamo odmora. Takrat se zgodi največ zanimivih norčij. Recimo tale: enkrat v 3. razredu smo se na hodniku lovili, tekli in se zabavali. A kar iznenada so se vrata od učilnice 3. b na stežaj odprla. Za vrata je bila naša učiteljica, ki je nekam strogo gledala, saj smo prekršili pravilo 36. Zato smo morali prvo uro 20-krat napisati: »Na hodniku ne tečem«. A če tega nisi napisal v prvi uri, si moral napisati 2-krat toliko.

Leta 2036, ko bo šola praznovala 100. rojstni dan, bom star 28 let, mogoče se bo takrat v 1. razred vpisal moj sin. Če bo šola še stala in še ne bo konca sveta.

Jan Primož Sevšek, 3. b

Dramski krožek – Mini teater

Dramski krožek se je začel leta 2015. Mentorica je naša učiteljica Melita Žajdela. Najprej smo se učili igro Sneženi mož. Na začetku smo imeli težave z dramskimi besedili in vrstnim redom, ampak učiteljica nam je zelo pomagala. Druga igra pa je bila Urška, dramtizirali smo pesem Andreja Rozmana – Roze, nastop je bil izjemen, saj smo bili deležni bučnega aplavza. Za konec šolskega leta smo pripravili igro Muca Copatarica. Kostume smo naredili skupaj z učiteljico. To je bilo zabavno.

Naslednje leto se je krožek preimenoval v Mini teater. To leto se je krožku pridružilo še več udeležencev. Prva igra, v kateri smo nastopali, je bila Pod medvedovim dežnikom. Uprizorili smo jo ob sprejemu prvošolcev v šolsko skupnost. Zdaj pripravljamo dve igri, in sicer Sovico Oko in Zvezdico Zaspanko.

Mini teater je zelo dober, ker se učimo nastopati pred občinstvom. Najbolj všeč mi je to, ker se učimo različnih iger. Do zdaj mi je najbolj všeč Zvezdica Zaspanka. Želim si, da bi v prihodnje pripravili igro Pekarna Mišmaš.

Anja Tumpej, 3.b

Šola ni šala

Šola ni šala, šola je red,
v njej sedijo same brihtne glave,
ki pisala v rokah držijo.
Pika, klicaj, to so ločila,
ena in dva, to so števila.
Ko naloga se piše je red,
ko se neha pisati,
pa pisala v puščico
hitro nazaj skočijo.

Ko je odmor, to je norčija,
dečki po hodniku norijo,
deklince pa pisala v rokah držijo
in risbice rišejo.

Čeprav šola zgleda resna,
je včasih lahko tudi igrarija.
Včasih je kdo tudi poreden,
da žoga se brca in šipa počí,
ali pa da kdo iz mize skoči.

V šolo radi hodimo in sekunde štejemo,
en, dva, tri, šolar si zdaj ti.
Če znaš šteti do deset,
si pravi šolar, čisto zares.

Ava Gloria Halas, 3. c

Osnovno šolo dr. Vita Kraigherja si bom zapomnil po tem, da smo bili v 1. in 2. razredu v šoli v naravi. Spomnil se bom tudi prijaznega hišnika Slavka, ki nam je velikokrat pomagal, sploh ko je žoga odletela pred ravnateljevo pisarno. Nikoli pa ne bom pozabil tudi (nekaterih) prijaznih sošolcev. Zato mi je ta šola zelo, zelo všeč.

Rok Velikonja, 4. a

VELIKE IN MALE REČI

Všeč mi je, da imamo prijazne učitelje in da nam kuharice pripravljajo dobro hrano. Sploh mi je všeč to, da na naši šoli ni veliko nasilja. Naša šola je najboljša in najlepša na svetu. Vse najboljše ŠOLA!

Niki Hartman, 5. a

Na naši šoli je posebna reč. Energija, ki polni tvojo moč za užitek do učenja in kasneje do zabave. Moja babi Miša je zmeraj rekla: » Če pišeš pet, ti dam en kovanec, če pa pišeš ena, ti jih dam pet.« Tako me na naši šoli ni nikoli strah ocenjevanja (sicer mi še nikoli ni dala kovancev). Rada imam svojo šolo, in sicer zaradi učiteljev, sošolk in sošolcev, ki mi vedno stojijo ob strani, prijaznih kuharjev in kuharic in ravnatelja Ljuba Brezočnika, ki šolo drži pokonci in ureja vse stvari.

Lucija Paš, 5. a

Na šoli so mi všeč velike in male stvari. Velika je telovadnica, mala pa knjižnica. Če je telovadnica velika, se v njej lažje učiš. Če je knjižnica mala v njej hitreje najdeš knjige in ne pozabiš na katerem oddelku si. Najrajši pa imam okusno hrano, ki jo skuhajo naše kuharice.

Maj Steničnik, 5. a

Hvala, ker si mi pomagala
priti do znanja in spoznanja,
da se s tabo vsi zabavamo,
ker vsak dan nekaj novega spoznavamo.

Stojiš v našem glavnem mestu,
v ponos si vsej Ljubljani,
poznamo te že vsi,
ki smo zdaj tukaj zbrani.

Čeprav imaš že 80 let,
boš v srcu vedno mlada,
pri tebi se vsak počuti sprejet,
za nas si vir neizmernega zaklada.

Že ko smo prvič skozi tvoja vrata stopili
in se razigrani po hodnikih zapodili,
že takrat smo začutili,
da te nikoli ne bomo pozabili.

Julija Prešern, 5. b

Šoli dr. vita Kraigherja

Naša šola je mogočna,
zelo velika vrata ima,
da bi jih lahko odprli,
sta potrebna malčka dva.

Dolga leta tu stoji,
osemdeset jih že ima.
Prava stara dama je,
veliko naših zgodb pozna.

Pred njo zeleni park leži,
v njem se družimo vsi.
Mlajši se igrajo,
večji radi klepetajo.

Ta šola res vseč mi je,
vanjo rada hodim.
V njej peto leto že
srečujem svoje prijatelje.

Za njen rojstni dan želim
vse najlepše in najboljše
njej in učiteljem vsem,
pa tudi nam in našim zanamcem.

Klara Plestenjak, 5. B

Mojih osemdeset let

Že osemdeset let
sem navajena tu stati,
da učim lepo vas peti
in roko v svet podati.

Ko mlada sem bila,
sem brala vsako čtivo.
No, tudi s stadionom
kdaj sva šla na pivo.

A vseeno nisem bila packa mala,
saj se umazanih grafitov na smrt sem bala.
Žal pa se je kdaj tudi to zgodilo,
zato sem v roke vzela brisačo in čistilo.

In vsako leto imam oko orošeno,
ko devetošolci v svet odidejo zmedeno,
hkrati pa sem dobre volje,
saj imajo znanja za veliko žitno polje.

Neža Kunič, 6. b

Športna tekmovanja na naši šoli

Na naši šoli je veliko učencev, ki se ukvarjajo s športom in se udeležujejo različnih tekmovanj. Na vseh tekmovanjih so zelo uspešni. Športi, ki prevladujejo so: košarka, gimnastika, atletika in odbojka. Prav tako se v velikem številu udeležujemo množičnih športnih prireditev, kot so Ljubljanski maraton, tek trojk. Naše vitrine, ki shranjujejo lovorike, kar pokajo po šivih. Nekateri učenci, ki so za to zaslužni, so še vedno na šoli, nekateri pa so jo že zapustili.

Na vse smo zelo ponosni in se jim zahvaljujemo. Vsem mladim športnikom pa želimo uspešno športno pot tudi v bodoče.

Filip Zupančič, 7. b

Moja šola

Osnovna šola dr. Vita Kraigherja stoji že 80 let. To je zelo veliko. Od zunaj je zelo velika, a pogledjte šele notri – ta stopnišča, hodniki in učilnice.

Všeč mi je, da ima šola svoj šolski radio. Med glavnimi odmori določeni učenci predvajajo glasbo, ki se sliši po zvočnikih na hodniku. Tako je vzdušje med odmori bolj sproščeno in brezskrbno.

Učitelji te šole so zelo prijazni. Šola je malo bolj zahtevna, vendar te pripravi za srednjo šolo.

Všeč mi je tudi, da imamo različne prireditve ob praznikih, šolske plese ... Naša šola je zelo prijazna tudi do prvošolčkov. Prijazno jih sprejmemo na prvi šolski dan, nato pa jim učenci skupaj z učitelji pripravijo še prireditev ob sprejemu v šolsko skupnost. Takrat dobijo vsi prvošolčki za darilo Kraigherčka, to je lutka, ki jo tradicionalno izdelajo učenci 5. razredov.

To je naša šola, Osnovna šola dr. Vita Kraigherja.

Neža Bučan, 8. A

JUBILEJNO LETO

FOTO UTRINKI

Dnevi odprtih vrat

Delavnice in praznično dogajanje

Prireditev ob 80. obletnici Osnovne šole dr. Vita Kraigherja

DNEVI ODPRTIH VRAT

Na dnevu odprtih vrat so učenci ustvarjali skupaj s starši in starimi starši.

DELAVNICE IN PRAZNIČNO DOGAJANJE

104

Aprila so bili dnevi na šoli praznično obarvani. Publiki so se predstavili šolski zbori in učenci podaljšanega bivanja.

Predstavili sta se šolski gledališki skupini.

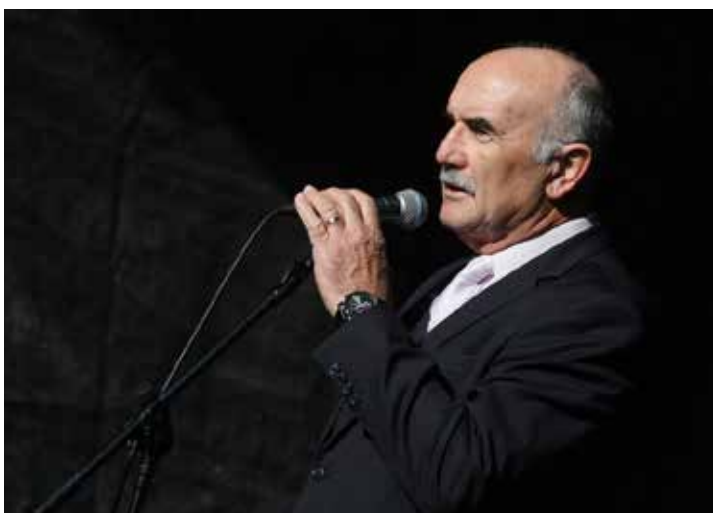

V telovadnici se je predstavilo Športno društvo Sokol Bežigrad.

PRIREDITEV OB 80. OBLETNICI OSNOVNE ŠOLE DR. VITA KRAIGHERJA

RAVNATELJI ŠOLE

Anton LOVŠE	1936–1944	
Ivan TAVČAR	1944–1947	
Leo BOHINC	1947–1950	
Franica LOVŠE	1950–1958	
	1958–1960	1. osnovna šola
Živko LOVŠE	1958–1963	2. osnovna šola
Gabriel SIMČIČ	1960–1963	1. osnovna šola
Hardvik PIRNOVAR	1963–1978	
Ružica JEZERNIK	1978–1982	
Ciril BERGLES	1982–1988	
Vedran TAVČAR	1988–1994	
Ljubo BREZOČNIK	1994	

PEDAGOŠKI KOLEKTIV OSNOVNE ŠOLE DR. VITA KRAIGHERJA V JUBILEJNEM LETU

Grade ARSIĆ	učitelj tehnike (zunanji učitelj)
Jasmina BALAŽIČ	učiteljica razrednega pouka
Lucija BLAŽIČ	šolska pedagoginja
Ljubomir BREZOČNIK	ravnatelj
Nataša CIMPERMAN	učiteljica razrednega pouka
Anja ČEMAŽAR	učiteljica razrednega pouka v podaljšanem bivanju
Andreja DOLENC	učiteljica športne vzgoje
mag. Andreja DRAŠLER ZORIČ	učiteljica angleščine
Barbara FEGUŠ	socialna pedagoginja in učiteljica v podaljšanem bivanju
Magdalena GANTAR	učiteljica razrednega pouka
Jasna GOSAK	učiteljica razrednega pouka v podaljšanem bivanju
Darja GRM	učiteljica glasbene umetnosti
Maja GROŠIČAR	učiteljica zgodovine, geografije in državljske in domovinske vzgoje ter etike
Zdenka HABJANIČ LAZAREVIČ	učiteljica nemščine, francoščine, španščine, italijanščine
Urška HLUPIČ	učiteljica razrednega pouka
Milan HRASTAR	učitelj geografije
Valentina JANEŽIČ	učiteljica razrednega pouka
Alenka JERMAN PLANINŠIČ	učiteljica angleščine in učiteljica v podaljšanem bivanju
Ingrid KEBER	učiteljica kemije in gospodinjstva
mag. Manca KOKALJ VERNIG	učiteljica razrednega pouka
Katarina KOLAR	učiteljica v podaljšanem bivanju
Katarina KOPRIVNIKAR GROŠELJ	mobilna specialna pedagoginja (zunanja sodelavka)
Urška KRANJEC	učiteljica razrednega pouka
Igor KUZMIČ	učitelj naravoslovja; vodja šolske prehrane
Tomislav LASTRIČ	učitelj razrednega pouka v podaljšanem bivanju

Mateja MLINAR	spremljevalka slepe učenke
Irena MOKRANJAC OMAHEN	spremljevalka slepe učenke
Maja NAGODE MIKLIČ	šolska knjižničarka
Bernarda PACHER	učiteljica razrednega pouka in učiteljica v podaljšanem bivanju
Tanja PETROVIĆ	učiteljica športne vzgoje
Nina PINTAR	učiteljica razrednega pouka v podaljšanem bivanju
Darja PROGAR	pomočnica ravnatelja
Maja RAJH	učiteljica razrednega pouka
Sanja REHAR	učiteljica razrednega pouka
Terezija REPOVŽ	vzgojiteljica
Vesna ROZMAN KLASINC	učiteljica razrednega pouka
Tina SMODIŠ	učiteljica razrednega pouka
Barbara ŠEŠEK	učiteljica razrednega pouka
Mojca ŠMID	mobilna specialna pedagoginja (zunanja sodelavka)
Andreja ŠTOR	učiteljica matematike
Primož TRČEK	učitelj matematike in fizike
Marjana TRSTENJAK KUKLEC	učiteljica likovne umetnosti
Renata URBANCL	učiteljica angleščine in slovenščine
Klara VESTER	učiteljica razrednega pouka
Elizabeta VOVKO	učiteljica slovenščine
Karmen ZALETEL	vzgojiteljica
Katja ZAMUDA	učiteljica slovenščine
Melita ŽAJDELA	učiteljica razrednega pouka

TEHNIČNO IN ADMINISTRATIVNO OSEBJE ŠOLE V JUBILEJNEM LETU

Kata JAJČANIN	kuharska pomočnica
Slavko KERIN	hišnik (upokojitev)
Lilijana KOCJAN	računovodkinja
Biljana MARKOVIĆ	čistilka
Jože MEŽAN	hišnik
Fatima MUSTEDANAGIĆ	kuharska pomočnica
Ferida MUSTEDANAGIĆ	kuharica
Sebastijan NOVŠAK	vodja kuhinje
Helena OBLAK	poslovna sekretarka
Ramzija OMERAGIĆ	čistilka
Dražena POPOVIĆ	čistilka
Matjaž PUCELJ	računalnikar
Nevenka SIMAKOVIĆ PANIĆ	čistilka
Slobodanka SMILJANIĆ	čistilka
Aldina ŠAHINOVIĆ	čistilka
Milena ŠEVIĆ	čistilka
Nurja VENITA	čistilka
Romana ZAMERNIK	materialni knjigovodja

VSEBINA (KAZALO)

KRONOLOŠKI PREGLED DELOVANJA ŠOLE V ZADNJIH 20. LETIH

Ljubo Brezočnik

IZ ZGODOVINE ŠOLE 11

Ljubo Brezočnik

RAZVOJ ŠOLE SKOZI OČI RAVNATELJA 12

Želja po boljši prihodnosti 12

Uvedba devetletne osno 19

70. obletnica šole 19

Prihod britanske mednarodne šole v Ljubljani v naše prostore 20

Projekt prenove šolske kuhinje in jedilnice 21

Utrinki iz šolske kronike zadnjih 20 let 23

123

ŽIVLJENJE IN DELO NA ŠOLI

Darja Progar

SVETOVALNO DELO SKOZI MOJE OČI 35

Maja Grošičar

MOJIH PETNAJST LET 36

Maja Nagode Miklič

ŠOLSKA KNJIŽNICA 39

ŠOLSKA PUBLIKACIJA 41

Nataša Cimperman

ŠOLSKA SKUPNOST UČENCEV 42

Nataša Cimperman, Andreja Drašler Zorič, Zdenka Habjanič Lazarevič, Alenka Planinšič Jerman, Renata Urbančič

POUK TUJIH JEZIKOV 42

Zdenka Habjanič Lazarevič	
TUJI JEZIKI NAS BOGATIJO	43
FRANKOFONSKI FESTIVAL	45
PARIZ 2013 – NAŠA PRVA DALJŠA EKSKURZIJA V TUJINO	46
Barbara Šešek	
ŠOLA V NARAVI V PRVEM TRILETJU NA OŠ DR. VITA KRAIGHERJA	47
Terezija Repovž	
PRVO SREČANJE BODOČIH PRVOŠOLČKOV S ŠOLO	48
Igor Kuzmič	
BIOLOŠKI KROŽEK	49
Marjana Trstenjak Kuklec	
MED LEVIM IN DESNIM	50
Darja Grm	
ŠOLSKI PEVSKI ZBORI	53
Klara Vester	
UČENJE SLOVENŠČINE KOT TUJI JEZIK	54
Barbara Feguš	
»LEPA BESEDA NA DAN ODŽENE PREPIR STRAN« - PROJEKT UČENJA SOCIALNIH VEŠČIN	54
Maja Nagode Miklič	
BRALNA ZNAČKA	55
Jasmina Balažič, Katarina Koprivnikar Grošelj, Klara Vester	
PROJEKT TEKOČNOST BRANJA	58
Magda Gantar	
VESELA ŠOLA	58
Ingrid Keber, Igor Kuzmič	
ŠOLSKA KUHINJA	58

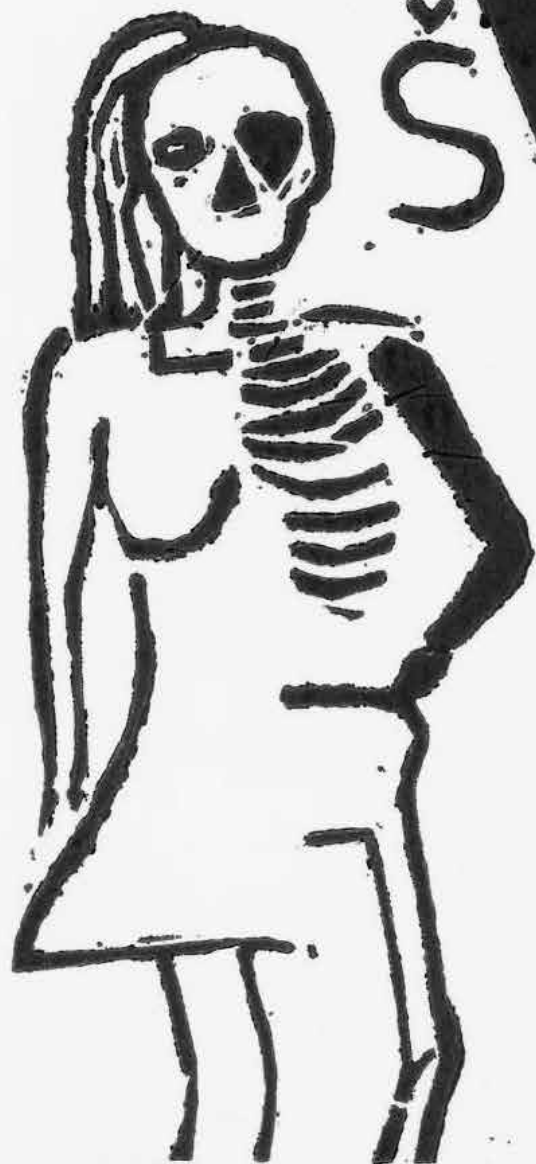
Urška Hlupič	
LJUDSKI PLESI IN IGRE	60
Polona Bratož Opaškar	
SLIKANJE NA SVILO	60
Magda Gantar	
ROKOMET	61
Nuša Žilih	
ZOBNA AMBULANTA NA OSNOVNI POLI DR. VITA KRAIGHERJA	61
Andrej Pregelj	
ŠPORTNO DRUŠTVO SOKOL BEŽIGRAD	63

SPOMINI

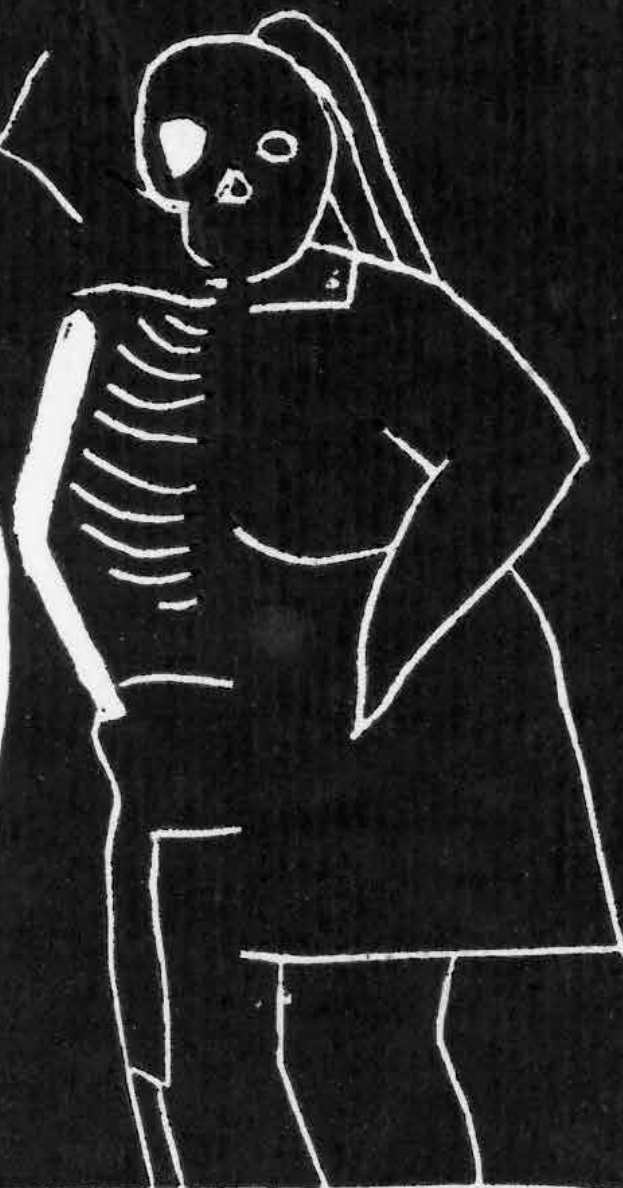
SPOMINI NEKDANJIH DELAVCEV ŠOLE	73	
Angelca Boštjančič - Koce		125
TEKMOVANJE ZA SREBRNO VEGOVO PRIZNANJE	73	
Majda Cirman		
KAJ SANJA ŠOLA, KO SPI ...	74	
Vera Sladič		
TISKANJE LASTOVKE NEKOČ	75	
Mariča Redelonghi		
DVOJNI SPOMINI	75	
Marjeta Šubic, Joža Žibert		
MINILO JE LE NEKAJ TRENUTKOV, NEKAJ LET ...	76	
Polona Bratož Opaškar		
MIHA, MATEJ IN JURE – NAŠI JUNAKI MALIH SIVIH CELIC	77	
Avguština Zupančič		

SPOMINI NA KLUB STARŠEV IN ŠOLSKI PARLAMENT	79
Ingrid Keber	
ANEKDOTA	80
Alenka Planinšič Jerman	
LEKCIJA	81
ŠOLA SKOZI OČI NEKDANJIH UČENCEV	84
ŠOLA SKOZI OČI SEDANJIH UČENCEV	91
JUBILEJNO LETO	
DNEVI ODPRTIH VRAT	103
DELAVNICE IN PRAZNIČNO DOGAJANJE	104
PRIREDITEV OB 80. OBLETNICI OSNOVNE ŠOLE DR. VITA KRAIGHERJA	107
LJUDJE	
RAVNATELJI ŠOLE	115
PEDAGOŠKI KOLEKTIV OSNOVNE ŠOLE DR. VITA KRAIGHERJA V JUBILEJNEM LETU	117
TEHNIČNO IN ADMINISTRATIVNO OSEBJE ŠOLE V JUBILEJNEM LETU	119

Exilris

S

NOV 22

Viri in literatura

Pri pisanju prispevkov so se avtorji opirali na naslednje vire in literaturo:

Ljubo Brezočnik: Kronika Osnovne šole dr. Vita Kraigherja 1997–2016

Nives Kremelj: Rekreacija na nekaj metrih / Pestra zgodovina šole, v: Dnevnik, 19. 11. 1996

Maja Čepin: Obnova šele poleti, v: Dnevnik, 1998

Zdenko Matoz: Nove učilnice namesto stopnišča, v: Delo, 8. 12. 2000

Fotografsko gradivo

Arhivi posameznih učiteljev

Niko Rovan (fotografije v poglavju Prireditve ob 80. obletnici Osnovne šole dr. Vita Kraigherja)

Likovno gradivo

128	Tia Goriup Dermastia: »/« (monotipija 2015)	(str. 1)
	Tia Udovičič: Naša šola (svinčnik)	(str. 6–7)
	Jona Piškur: Viharni dom (monotipija 2017)	(str. 30–31)
	Kari Čepon: Polarna prijateljca (barvni linorez, 2016)	(str. 56–57)
	Nika Kunavar	(str. 68–69)
	Tjaša Mirič	(str. 82–83)
	AkaMih: ExLibris (linorez 2015)	(str. 90)
	Punčka	(str. 92)
	Anja Pungerčič: Pariz (barvni linorez 2016)	(str. 95)
	Dominika Zupančič: Arabski konj (linorez, 2011)	(str. 99)
	Gabriel Pflaum: Starec na klopci (linorez 2016)	(str. 116)
	Vitraž	(str. 120–121)
	Špela Kumelj: Exlibris (linorez 2015)	(str. 127)

Pri izdaji publikacije so nam finančno pomagali

Mestna občina Ljubljana

Oddelek za predšolsko vzgojo in izobraževanje

Četrtna skupnost Bežigrad

Javno podjetje Vodovod-kanalizacija d. o. o., Ljubljana

KAM-BUS družba za prevoz potnikov, turizem in vzdrževanje vozil d. o. o.

Zlatarstvo Menart, Aleksander Menart s. p., Ljubljana

Mercator d. d.

Veronika Pflaum

Vsem se najlepše zahvaljujemo in želimo obilo osebnih in poslovnih uspehov.

